

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ROBYN CARR

A VIRGIN RIVER NOVEL

ALTINDA "THE
NOEL AĞACI"

İlk kez tek başına satışta! Virgin River ve Thunder Point serilerinin #1 New York Times çoksatan yazarı Robyn Carr, okurları mükemmel bir tatil ikramıyla büyölüyor. Tatil romantizminin heyecanından daha iyi bir hediye yoktur...

Kızılağaç ormanlarının üzerine yağan karla birlikte, gözlerden uzak Virgin River tatilleri geçirmek için ideal bir yerdir. Birbirine sıkı sıkıya bağlı topluluk her yıl kasaba meydanında toplanarak büyük bir ağacı süsler ve ışıklandırır. İlahiler söylenir, sıcak Çikolata paylaşılır ve bu kez Noel ağacının altına bir sürpriz bırakılır!

Kasaba halkı ağacın altında terk edilmiş bir kutu sevimli yavru köpek bulunca, yardım için yerel veteriner Nathaniel Jensen'i ararlar. Yavru köpekler Virgin River'ın diline düşer ama Nate'in Annie McCarty ile filizlenen aşkı dilleri ve kuyrukları sallamaya başlar!

Yazarlar için övgüler

ROBYN CARR

"Olağanüstü bir hikâye anlatıcısı."
-Library Journal

"Robyn Carr okuyuculara güçlü ve düşündürücü bir çağdaş kurgu eseri sunuyor."
-Midwest Book Review

Robyn Carr ve MIRA Books'tan da temin edilebilir

Thunder Point Serisi

EN ÇILGIN
HAYALLER YENİ
BİR UMUT
BİR DİLEK
EVE DÖNÜŞ SÖZ
KAHRAMAN
OLMA ŞANSI
YENİ GELEN
GEZGIN

Virgin River Serisi

BENİM TARZIMDA BİR
NOEL GÜNDOĞUMU
NOKTASI REDWOOD
BEND

SAKLI ZİRVE
NOEL İÇİN BENİ EVE GETİR HASAT AYI
WILD MAN CREEK
PROMISE CANYON
MOONLIGHT
ROAD ANGEL'S
PEAK
YASAK ŞELALELER
CENNET VADİSİ
TEMPTATION RIDGE

İKİNCİ ŞANS KARTI
BAKIR NEHİR NOELİ WHISPERING ROCK
SHELTER DAĞI VIRGIN
NEHRİ

Grace Valley Serisi

VADİNİN
DERİNLİKLERİNDE, DAĞIN
HEMEN ÖTESİNDE
NEHRİN AŞAĞISINDA

Romanlar

DÖRT ARKADAŞ
SONOMA'DA BİR YAZ
ASLA ÇOK GEÇ DEĞİL
KAÇAK METRES
MAVİ GÖKYÜZÜ
DÜĞÜN PARTİSİ
ZEYTİN SOKAĞINDAKİ EV

ROBYN CARR

NOEL AĞACININ ALTINDA

Sevgili okuyucu,

Yıllar önce bir kilim yapmaya karar verdim. Banyo paspası değil, Michigan büyüklüğünde bir halı. Detroit'in yarısını bile bitiremeden çok sıkılmışım. Sonra demonte bir bebek evi aldım - üç katlı, on iki odalı ve kürdan büyüklüğünde parçalar. Pek de iyi bir fikir değildi. Ardından, renkli kumaş kutuları ve kutuları toplamakla sınırlı olan yorganlama aşamam geldi. "Parçalamak" için yazmaya bütün bir gün ara verdim. Bir metrelik karemi komşuma gösterdiğimde, "Merak etme, zamanla öğrenirsin" dedi.

Sonra bir gün zihnim oyun oynamak için dışarı çıktığında, ki şanslıyım ki bu benim işim, bir dağ yolunda, bazı devasa ağaçların arasında, balıkların zıpladığı geniş bir nehir boyunca dolaştı ve bir süre kalmaya karar verdim. Zihinsel olarak

Virgin River adında küçük bir kasabada yaşıyorlardı. İnsanları tanıdım ve hikayelerini anlatmaya başladım. Hiç vakit kaybetmeden Devam eden bir hikaye inşa ettiğimi ve hayatlarının dokusunu bir araya getirdiğimi fark ettim.

Yeni bir Noel için Virgin River'a tekrar hoş geldiniz. Ve bu kez "Noel Ağacının Altında" bulunanlar sadece kasabayı bir araya getirmekle kalmıyor, aynı zamanda Jack's Bar'ın birkaç müdavimi üzerinde de özel bir sihir yaratıyor. Virgin River'ın, oradan geçen masum bekarların kalplerine kendi büyüsünü dokumanın bir yolu vardır.

Hepinize ve özellikle Debbie ve Sherry'ye mutlu tatiller!

Robyn Cunn

İÇİNDEKİLER

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Birinci Bölüm

Noel tatillerinde Virgin River'a uğramak şarttı; kasaba kısa bir süre önce şehrin ortasına kırmızı, beyaz, mavi ve altın rengiyle süslenmiş ve tepesinde kocaman güçlü bir yıldız bulunan otuz metrelik bir ağaç dikmeye başlamıştı. Ağaç küçük kasabaya hükmediyordu ve insanlar kilometrelerce öteden onu görmeye geliyordu. Ağacın vatanseverlik teması süslemeler onu diğer tüm ağaçlardan ayırıyordu. Yerel bar sahibi Jack Sheridan, üç bilge adamı her an görmeyi beklediğini, yıldızın çok parlak olduğunu söyleyerek şaka yaptı.

Annie McKenzie Virgin River'dan çok sık geçmezdi. Yaşadığı Fortuna'dan ailesinin Alder Point yakınlarındaki çiftliğine giderken burası yolunun dışındaydı. Küçük şirin bir kasabaydı ve orayı seviyordu, özellikle de barı ve Jack Sheridan'ın sahibi olduğu ızgara. Oradaki insanlar sizinle bir, belki iki kez tanışır ve o andan itibaren size eski bir dost gibi davranırlardı.

Son anda Virgin River'dan geçmeye karar verdiğinde ailesinin evine doğru yola çıkmıştı. Şükran Günü'nden sonraki hafta olduğu için ağaca başlamış olmalarını umuyordu. Sakin ve güneşli bir Pazartesi öğleden sonrasındı ve çok soğuktu ama kasabaya girip de ağacın dikilmiş ve süslenmiş olduğunu görünce kalbi ısındı. Jack bir A-çerçevesi merdivenin üzerinde bazı süsleri düzeltiyordu ve Merdivenin dibinde durmuş yukarı bakıyordu, Jack'in aşçısı Preacher'ın altı yaşındaki oğlu Christopher.

Annie kamyonetinden indi ve oraya doğru yürüdü. "Hey, Jack," diye bağırdı. "İyi görünüyorsun!"

"Annie! Seni bir süredir görmedim. Ailen nasıl?"

"Harikalar. Ya senin ailen?"

"Güzel." Etrafına bakındı. "Uh-oh. David?" diye seslendi. Sonra aşağı inen Christopher'a baktı.

Merdiven. "Chris, ona göz kulak olmak için yardım edecektin. Nereye gitti? David?" diye tekrar seslendi.

Sonra Chris seslendi, "David! David!" diye seslendi.

Her ikisi de ağacın etrafından dolaşarak barın verandasını ve arka bahçeyi kontrol ettiler ve adını çağırdılar. Annie orada durmuş, yardım mı edeceğini yoksa yollarından mı çekileceğini bilemiyordu ki, ulu ağacın en alt dalları kımıldadı ve üç yaşlarında küçük bir çocuk sürünerek dışarı çıktı.

"David?" Annie sordu. Adam eldivenli ellerinde tüylü bir şey tutuyordu ve Annie dizlerinin üzerine çöktü.

"Ne buldun dostum?" diye sordu. Ve sonra bağırdı, "Onu buldum, Jack!"

Çocuk elinde bir tür yavru hayvan tutuyordu ve hayvan son derece genç ve halsiz görünüyordu. Kürkü siyah beyazdı, gözleri kapalıydı ve küçük David'in ellerinde gevşekçe sallanıyordu. Çocuğun hayvanın canını sıkmamış olmasını umuyordu; erkek çocuklar pek nazik olmalarıyla bilinmezlerdi. "Bir bakayım tatlım," dedi, yarattığı çocuğun elinden alarak.

Ellerini. Onu havaya kaldırdı ve küçük kafası sallandı. Açıkça bir yavru köpekti. Yepyeni bir köpek yavrusu.

Jack ağacın etrafından koşarak geldi. "Neredeydi?"

"Ağacın altında. Ve bununla dışarı çıktı," dedi, Hayvanı ona çok kısa bir süre gösterdikten sonra kazağının altına, tişörtü ile yün kazağının arasına, vücudunun sıcaklığına doğru yerleştirdi. Sonra onu yerinde tutmak için yeleşini kendi etrafına çekti. "Zavallı küçük şey donmuş ya da donmak üzere olabilir."

"Ah, David, onu nereden buldun?"

David sadece Annie'yi işaret etti. "Boppie'm!" dedi.

"Evet, haklı," dedi Annie. "O bir boppie...şey, köpek yavrusu."

Ama çok eski değil. Bir evden ya da bahçeden kaçacak kadar yaşlı değil. Bu küçük adam annesiyle birlikte bir kutunun içinde olmalıydı."

Jack, "David, Chris'in elini tut," diye emretti.

Ve David kendi dilinde yavru köpeğimi istiyorum şeklinde tercüme edilebilecek bir şey söyledi! Ama Jack

karnının üstündeydi.

soğuk zeminde, ağacın altında sürünüyordu. Ve Annie oradan boğuk bir "Ah, kahretsin!" sesi duydu. Sonra siyah-beyaz yavru köpeklerle dolu bir kutuyu çekerek geri döndü.

Annie ve Jack bir an için birbirlerine baktılar. Sonra Annie dedi ki, "Onları içeri, ateşin yanına götürsek iyi olur. Bu kadar küçük yavrular soğukta çok çabuk ölebilir. İşler kötüye gidebilir."

Jack kutuyu kaldırdı. "Evet, kötü sonuçlanacak! Böyle korkunç bir şeyi kimin yaptığını bulacağım ve onu parçalara ayıracağım!" Sonra çocuklara döndü ve "Gidelim çocuklar" dedi. Kutuyu barın verandasına taşıdı ve Annie kapıyı açık tutmak için onun yanından koşarak geçti. "Yani, hayvan barınakları var, Tanrı aşkına!"

Ocakta ateş yanıyordu ve barda avcı gibi giyinmiş birkaç adam vardı, bir sürahi birayı paylaşıyor ve iskambil oynuyorlardı. Annie ocağın yanındaki yeri okşadı ve Jack kutuyu yere bıraktı. Annie hemen yavru köpekleri incelemeye başladı. "Burada biraz yardıma ihtiyacım olacak, Jack. Kurutucuda biraz havlu ısıtabilir misin? Birkaç sıcak el daha işime yarayabilir. Bu kutunun içinde içimi rahatlatacak kadar kıpırdanma yok." Sonra birden kendisi de kıpırdanmaya başladı. Kocaman gülümsedi. "Benimki de kendine geliyor," dedi ve kazağının altında bir yumru.

Annie kutunun önünde diz çöktü ve David ile Chris hemen yanına sıkışmış. Kıpırdanan yavruyu kazağının altından çıkarıp kutuya koydu ve bir tane daha aldı. En azından altlarında bir battaniye vardı. ve ortak sıcaklıkları vardı, diye düşündü. Kazağının altına bir tane daha koydu.

"Ne var orada?" diye sordu biri.

Omzunun üzerinden baktı. Bardaki avcılar ocağın yanına gelmiş, kutunun içine bakıyorlardı.

"Birisi Noel ağacının altına bir kutu yeni doğmuş yavru köpek bırakmış. Yarı donmuşlar." İki tane daha aldı, hareket ettiklerinden emin oldu ve onları da uzattı.

"İşte, bu ikisini gömleğinin içine koy, ısıt, bak bakalım gelirler." İki tane daha aldı, kontrol etti ve diğer adama uzattı. Adamlar aynen onun dediğini yaptı ve kadın bir tanesini daha kazağının altına soktu.

Sonra avucunun içinde gevşeyen bir köpek yavrusunu aldı. "Uh-oh," diye mırıldandı. Yavruyu biraz itip kaktı ama yavru hareket etmedi. Minik ağzını ve burnunu ağzıyla kapattı ve içine hafif bir nefes verdi. Ona masaj yaptı küçük göğsünü nazikçe okşadı. Uzuvarını ovdu, tekrar nefes verdi ve avucunun içinde kıvrıldı. "Daha iyi," diye mırıldanarak onu gömleğinin altına soktu.

Avcılardan biri, "Az önce o yavru köpeği hayata döndürdün mü?" diye sordu.

"Belki," dedi. "Bunu bir keresinde yetim bir yavru kediye yapmıştım ve işe yaramıştı, ne olacak ki? Dostum, bu küçük adamlardan sekiz tane var," dedi. "Büyük bir yavru. En azından kürkleri var ama çok küçükler. Bahse girerim birkaç haftalıktırlar. Ve yavru köpekler soğuğa karşı çok savunmasızdır. Sıcak tutulmaları gerekiyor."

"Boppie!" David küçük ellerini kutunun içine sokmaya çalışarak ağladı.

"Evet, bir kutu dolusu boppi bulmuşsun David," dedi Annie. Son yavruyu -ilk ısıttığı yavruyu- aldı ve avcılara doğru kaldırdı. "Sıcak bir yere bir tane daha sığdırabilen var mı?"

Adamlardan biri yavru köpeği aldı ve kolunun altına koydu. "Veteriner falan mısınız?"

Güldü. "Ben bir çiftçi kızıyım. Buradan çok uzak olmayan bir yerde büyüdüm. Arada bir annenin bakamadığı ya da bakamadığı bir yavru, bir tay ya da bir buzağı olurdu. Nadiren, ama olur. Genellikle bir anne ile yavrularının arasına girmesiniz iyi olur ama bazen... İlk şey vücut ısısıdır ve en azından bu adamların kürkleri güzel. Sıradaki şey yemek." Elini kutunun içine soktu ve üzerine sarıldıkları battaniyeyi yokladı. "Hmm, kuru. İdrar ya da dışkı yok -ki bu pek iyi değil. Ayrıca gerçekten

Soğuk, muhtemelen şimdiye kadar açlıktan ölmüşlerdir. Belki de susuz kalmışlardır. Yavrular çok sık emzirilir ve belli ki annelerinin yavruluklarından alınmışlar."

Jack yeniden ortaya çıktı, Preacher da peşindeydi. Preacher yeterince uzundu ve Jack'in omzunun üzerinden boş kutuya bakıyordu. "Ne var ne yok?" Vaiz sordu.

"Baba! David ağacın altında bir kutu dolusu yavru köpek buldu! Dondurucu soğuktalar! Ölüyor olabilirler!" Christopher onu umutsuzca bilgilendirdi.

"Onları ısıtıyoruz," dedi Annie, kendisinin ve avcılarının pütürlü gömleklerini göstererek. "Yaklaşık yarısı kıpır kıpır Diğer yarısını da birazdan öğreneceğiz. Bu arada, onlara biraz sıvı ve besin vermemiz gerekiyor.

Bu kadar küçükken memeden kesilmemeliler. Bebek maması ve mısır gevreği ideal olurdu ama biraz ılık süt ve sulandırılmış yulaf ezmesiyle de idare edebiliriz."

"Formül mü?" Jack sordu. "Eminim bunu başarabilirim. Karım Mel'i hatırlarsın. Kendisi ebedir. Elinde biraz bebek maması vardır."

"Bu mükemmel. Biraz pirinç gevreği ya da bebek yulaf ezmesi yerse daha da iyi olur."

"Şişeye ihtiyacımız var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Annie. "Birkaç sığ kase iş görür. Küçükler ama eminim çok acıkmışlardır. Çok çabuk alışırlar."

"Vay canına," dedi avcılardan biri. "Bana bir wiggler buldum!" "Ben de!" dedi diğeri.

Annie, "Onları bir süre vücudunun yanında tut," diye emretti. "En azından kutudaki sıcak havluları alana kadar."

* * *

Soğuk, aç ve zar zor hareket eden yavru köpeklerle dolu bir kutu yüzünden Annie, Virgin River'a gelme nedenini unutmuştu. Noel'e üç hafta vardı ve üç ağabeyi, eşleri ve çocukları

tatil için ailesinin çiftliğine akın etti. Bugün, güzellik salonundan haftada iki gün izin aldığı günlerden biriydi. D n, Pazar günü, bütün gün annesiyle birlikte yemek pi irmi ti ve bugün de erkenden kalkıp annesinin bayram misafirleri için dondurabileceği birkaç büyük güveç yapm  tı. Bugün annesiyle birlikte yemek yapmayı, belki iki atından birini gezintiye çıkarmayı ve mavi kurdeleli boğası Erasmus'a merhaba demeyi planlıyordu. Erasmus artık çok ya lıydı ve her merhaba son merhaba olabilirdi. Sonra da ailesiyle ak am yemeğine kalmayı planlam  tı, Haftada en az bir kez yaptığı bir şeydi. McKenzie'lerin en k      ve evlenmemiş tek çocuğu olarak Yakınlarda yaşayan tek kişi olduğu için annemle babama göz kulak olma görevi ona d     t .

Ama i te buradaydı, ocağın başında, bir kutu yeni doğmuş yavru köpeği idare ediyordu. Jack mamayı, mısır gevreğini ve kurutucudan birkaç sıcak havlu çıkardı. Vaiz sığ kaseleri temin etti ve mamayı kar  tırdı. O Chris her seferinde birkaç yavru köpeği besliyor ve onları yemeğe kucak a maları için ikna ediyordu. Yemeği yalamayı beceremeyen yavrular için caddenin karşısındaki sağlık kliniğinden bir damlalık talep etti.

Jack veteriner olduğunu bildiği bir adamı aradı ve Annie'nin de onu tanıdığı ortaya  ıktı. Ya lı Doktor Jensen, Annie doğmadan önce çiftliğe düzenli olarak geliyormu . Babasının gençlik günlerinde, başarılı ama küçük bir süt  iftliği vardı. Bir sürü inek, birkaç at, köpekler ve kediler, keçiler ve huysuz ya lı bir boğa. Jensen büyük hayvan veterineriydi ama en azından bu yavruları kontrol edebilirdi.

Annie, Jack'ten annesini de aramasını ve onu neyin geciktirdiğini açıklamasını istedi. Annesi kızını çok iyi tanıdığı için gülerdi. Hiçbir  ey Annie'yi bir kutu yeni doğmuş yavru köpekten uzakla tıramazdı.

Yemek saati yakla tı a, yavru köpeklerin bir kalabalık çektiğini fark etmekten kendini alamadı. İnsanlar ocakta oturduğu yere uğradı ve hikayeyi sordu,

yumuşak tüylerini karıştırmak ve hatta bir yavru köpeği kucağına almak için kutuya uzandı. Annie bu kadar çok ellemenin iyi bir fikir olduğundan emin değildi ama küçük çocukları elinde tutabildiği sürece sorun yoktu, Özellikle David'in onları yanlış kullanmasından dolayı, savaşı olmasa bile en azından muharebeyi kazandığını hissetti.

"Bu barın uzun zamandır maskotlara ihtiyacı vardı," dedi birisi.

"Sekiz kişi. Donner, Prancer, Comet, Vixen ve... her kimse."

"Hangisi Comet?" Chris sordu. "Baba? Comet'i alabilir miyim?"

"Hayır. Biz bir yeme-içme tesisi işletiyoruz," dedi Vaiz.

"Awww, baba! Baba, hadi. Lütfen baba. Yapacağım. Her şeyi. Onunla yatacağım. İyi biri olduğundan emin olacağım. Lütfen."

"Christopher..."

"Lütfen. Lütfen mi? Daha önce hiç bir şey istememiştım." "Aslına bakarsan her şeyi istiyorsun," dedi Vaiz.

onu düzeltti. "Ve çoğunu al."

Birisi "Çocuklar köpeksiz büyümemeli" dedi. "Sorumluluk ve disiplin öğretir," dedi bir başkası.

Yorum yap.

"Her zaman mutfakta olacak değil ya."

"Ben bir çiftlik işletiyorum. Patateslerdeki küçük kıllar beni asla yıldırmaz." Etraftan kahkaha sesleri geliyordu.

Sekiz yavrudan dördünün durumu gerçekten iyiydi. Yenilenmiş bir güçle kıpırdanıyordu ve mısır gevreğiyle koyulaştırılmış mamadan biraz yalamıştı. İki tanesi kesinlikle açlık ve hipotermiden kurtulmaya çalışıyordu; Annie bir damlalıkla onlara biraz yiyecek vermeyi başardı. Diğer ikisi nefes alıyordu, kalpleri atıyordu ama sadece küçük değillerdi, aynı zamanda zayıf ve halsizdiler. Minik ağızlarına biraz yiyecek damlattı ve sonra onları sıcak tutmak için gömleğinin altına soktu,

Şimdilik onu anneleri sanmalarını umuyor, bir yandan da yaşlı Doktor Jensen'ın ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu.

Açılan ön kapıdan içeri bir rüzgâr daha girdiğinde Annie bir an için yavru köpekleri tamamen unuttu. Uzun zamandır rastladığı en iyi erkek göz alıcılardan bazılarıydı. Jack'in barına yeni girmişti. O da belli belirsiz tanıdık geliyordu. Acaba onu bir filmde görmüş olabilir mi diye düşündü.

film ya da televizyonda falan. Bara doğru yürüdü ve Jack onu coşkuyla karşıladı.

"Hey, Nate! Nasıl gidiyor? Uçak biletlerini aldın mı?"

"Bunu uzun zaman önce hallettim." Güldü. "Bunu hep dört gözle bekliyordum. Çok geçmeden bir Nassau plajında yüzlerce bikininin ortasında uzanıyor olacağım. Bunun hayalini kuruyorum."

"Şu Club Med şeylerinden biri mi?" Jack sordu.

"Hayır." Tekrar güldü. "Okuldan birkaç kişi. Çoğunu yıllardır görmedim. Pek görüşmüyoruz ama içlerinden biri bu tatili ayarladı ve ben de müsait olduğum için harika bir fikir gibi geldi. Adam

Ayarlamaları yapan kişi şu her şey dahil otel anlaşmalarından birini yaptı -yiyecek, içecek, derin deniz balıkçılığı ya da tüplü dalış gibi aktiviteler dışında her şey dahil; kumda uzanıp minik mayolarıyla güzel kadınlara bakmadığım zamanlar için."

"Aferin sana," dedi Jack. "Bira mı?"

"Sakıncası yoksa," diye yanıtladı Nate. Ve sonra, söylediğini bile bilmediği bir duanın cevabı gibi, birasını yavru köpek kutusuyla oturduğu yere doğru taşıdı.

"Merhaba," dedi.

Yutkundu ve yukarı baktı. Oturduğu yerden ne kadar uzun olduğunu söylemek zordu ama kesinlikle iki metrenin üzerindeydi.

Annie uzun boylu olduğu için böyle şeyleri fark ederdi. Saçları koyu kahverengiydi; gözleri daha da koyu kahverengiydi ve bir sürü kalın siyah kirpikle çevriliydi.

Annie'nin annesi

böyle gözlere "yatak odası gözleri" derdi. Kaşlarını kaldırdı

ona baktı. Sonra gülümsedi ve bir yanağındaki gamzeyi gösterdi.

"Merhaba dedim," diye tekrarladı.

Öksürerek sersemliğini üzerinden attı. "Merhaba."

Hafifçe kaşlarını çattı. "Hey, sanırım bir keresinde saçımı kesmiştin." "Olabilir. Yaşamak için yaptığım şey bu."

"Evet, yaptın," dedi. "Şimdi hatırlıyorum."

"Saç kesimiyle ilgili sorun neydi?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Bir sorun olduğunu bilmiyorum," diye cevap verdi.

"O zaman neden geri gelmedin?"

Kıkırdadı. "Tamam, seninle tartıştığımız şeyler hakkında içine koymak istedim. Ben istemedim, sen istediğimi söyledin. Sen kazandın ve ben de oradan dikenli bir şekilde çıktım. Ne zaman ki

Kafama dokunduğumda sanki saçımda beze varmış gibiydi." "Ürün," diye açıkladı. "Biz ona ürün diyoruz. İçinde tarzı."

"Öyle mi? Sanırım değilim," dedi ve kutunun diğer tarafındaki yükseltilmiş ocağın üzerine oturdu. Uzandı ve bir köpek yavrusu aldı. "Saçıma ürün sürülmesini sevmiyorum."

"Ellerin temiz mi?" diye sordu ona.

Ona şaşkın bir bakış attı. Sonra gözleri yavaşça yüzünden göğsüne doğru kaydı ve hafifçe gülümsedi. "Sanırım hareket ediyorsun," dedi. "Ya da belki de benimle tanıştığın için çok heyecanlısındır." Ve sonra şakacı bir şekilde sırıttı.

"Çok komiksin," diye karşılık verdi Annie, kazağının altına uzanıp kıvranan minik bir hayvan çıkardı. "Bu cümleyi kendi kendine mi uydurdun?"

Başını eğdi ve yavru köpeği onun elinden aldı. "En azından yarı border collie diyebilirim. Daha çok border collie'ye benziyor. collie, ama yaşlandıkça başka özellikler de kazanabilirler. Sevimli," diye gözlemledi. "Buralarda bir sürü pastoral ırk var."

"Bu ikisi grubun en zayıfları, bu yüzden lütfen dikkatli

olun. Veterineri bekliyorum."

İki küçük yavru köpeği tek elinde dengede tutuyor ve süet ceketinin cebinden bir gözlük çıkarıyordu. "Ben veterinere." Gözlüklerini taktı ve her iki yavruyu da baş aşağı tutarak gözlerine, ağızlarına, kulaklarına baktı ve parmağıyla karınlarını itti.

Bir dakika boyunca nutku tutuldu. "Sen yaşlı Doktor Jensen değilsin."

"Nathaniel Junior," dedi. "Nate. Babamı tanıyor musun?" diye sordu, hâlâ yavru köpeklere odaklanmıştı. Onları kutuya koydu ve iki tane daha alarak işlemi tekrarladı.

"O...ah...Ailemin Alder Point'te bir çiftliği var. Hey! Ben orada büyüdüm! Doktor'un kliniğinden ve ahırından o kadar da uzak değil. Seni tanımam gerekmiyor mu?"

Gözlüklerinin üstünden baktı. "Bilmiyorum. Kaç yaşındasın?"

"Yirmi sekiz."

"İşte böyle. Otuz iki yaşındayım. Senden birkaç yıl öndeyim. Hangi okula gittin?"

"Fortuna. Sen mi?"

"Vadi." Güldü. "Sanırım artık bana yaşlı Doktor Jensen diyebilirsin." Ve işte yine o sırtıış. Hiçbir şekilde onu tanımadan çiftliğinin elli mil yakınında büyümüş olabilirdi. Çok lezzetli görünüyordu.

"Ağabeylerim var," dedi. "Beau, Brad ve Jim McKenzie. Hepsi de senden büyük."

Bu haber karşısında önce irkildi, sonra geniş bir gülümseme yayıldı. Sonra da güldü. "Sen şu Beau ve Brad'in peşinden ayrılmayan sıska, tüylü saçlı, çil yüzlü, teneke ağızlı baş belası mısın?"

Gözleri kısıldı ve ona ters ters baktı.

"Hayır," dedi gülerek. "O başka biri olmalı. Saçların balkabağı turuncusu değil. Ve sen de hiç o..." Bir an durakladı, sonra "Diş tellerini çıkarmışsın, görüyorum" dedi. Kızın kaşlarını çatmasından, bu yorumuyla gol atmadığını anladı.

"Baban nerede? İkinci bir görüş istiyorum!"

"Tamam, sen de artık o kadar sıska değilsin." Kendisiyle gurur duyarak gülümsedi.

"Çok, çok eski bir şaka, Sparky," dedi.

"Şansın yok, tatlım. Annem ve babam sonunda bir hayali gerçekleştirdiler ve Arizona'ya taşındılar.

Atlarının olduğu, sıcak ve daha az vergi ödedikleri bir yer.

Ablalarımdan biri ailesiyle birlikte orada yaşıyor.

Güney Kaliforniya'da ve Nevada'da birer kız kardeşim daha var. Ben yeni yaşlı Doktor Jensen'ım."

Şimdi aklına geliyordu, Doktor Jensen'ın çocukları vardı ve hepsi de kendisinden büyüktü. Onları okulda tanıyamayacak kadar büyüklerdi. Ama nadiren de olsa onunla birlikte çiftliğe gelen oğlunu hayal meyal hatırlıyordu. Ağzının bir köşesi yarım bir sırıtışla yukarı kıvrıldı. "Sen o küçük, sivilceli, teneke ağızlı, gıcırtilı sesli, ara sıra babanla çiftliğe gelen bücür müsün?"

Kaşlarını çattı ve bir ses çıkardı. "Ben geç olgunlaştım," dedi.

"Söyleyeceğim." Güldü.

Nate şimdi üçüncü yavrularını kontrol ediyordu.

"Neden seni daha iyi hatırlamıyorum?" diye yüksek sesle düşündü.

"Orta ve son sınıfta Oakland'daki Katolik okuluna gittim.

Ciddi bir akademik yardım almadan iyi bir üniversiteye giremezdim ve o Cizvitler benim gibi bir zorluğun üstesinden gelmek için yaşıyorlardı. Beni değiştirdiler. Üniversitedeki ilk yılımda beş santim uzamıştım." Elindeki yavru köpekleri bıraktı ve ilkinin eline aldı.

Adam ciddileşti. Onun yüz ifadesinde belirgin bir nezaket, bir yumuşaklık fark etti. "Annie, değil mi? Yoksa artık Anne mi diyorsun?"

"Annie. McKenzie."

"Annie, bu küçük adam gerçekten çok zayıf.

Başarabilecek mi bilmiyorum."

Elini tutarken gözlerinde çok üzgün bir ifade belirdi.

köpek yavrusunu ondan aldı ve tekrar kazağının altına soktu.

Nate ona başını sallayarak, "Bu yaşamak için ne kadar teşvik edici olsa da, işe yarar mı bilmiyorum. Bu adamlar ne kadar zamandır

Biri onları bulmadan önce dışarıda mı?"

"Kimse bilmiyor. Muhtemelen güneş doğmadan önce. Jack bütün gün girip çıktı, ağaçla uğraştı ve kimseyi görmedi. Küçük oğlu ağacın altına girmiş ve elinde bir köpek yavrusuyla çıkmış. Onları bu şekilde bulduk."

"Peki şimdi planımız ne?"

"Bilmiyorum," dedi başını sallayarak.

"Onları senin için bir barınağa bırakmamı ister misin? Böylece bir ya da ikisi başaramazsa kötü habere tanık olmak zorunda kalmazsınız."

"Hayır!" diye haykırdı. "Yani, bu muhtemelen kötü bir fikir. Sahildeki bazı barınaklar mükemmel, ama yılın bu zamanlarında nasıl olduğunu biliyorsunuz. Bütün o İnsanlar Noel hediyesi olarak sevimli yavru köpekler sahipleniyor ve Ocak ayında onları iade ediyor. Ve onları geri vermek iyi bir senaryodur. Çoğu zaman ihmal ya da istismar ediliyorlar. Güvenilir yuvalar bulunana kadar onlarla ilgilenmek daha iyi olmaz mı?"

"Kim, Annie mi?" diye sordu. "Onlara kim bakacak?"

Omuz silkti. "Fortuna'da küçük bir evim var ve bütün gün çalışıyorum."

"Çiftlik ne olacak?" diye sordu.

Sözlerini bitirmeden önce başını sallıyordu. "Hiç sanmıyorum. Babamın artriti o kadar kötü ki hisselerini yavaş yavaş satıyor ve annem deli bir kadın gibi etrafta koşturuyor

onu yıpratın her şeyle ilgileniyor."

"Baban Hank McKenzie, değil mi? Artriti olan birine göre oldukça iyi yürüyor."

"Evet, gurur duyuyor. Belli etmiyor. Ama bu iş anneme düşer ve ondan sekiz yavru köpeğin sorumluluğunu almasını isteyemem. Ve tüm aile Noel için çiftliğe geliyor. On üçü birden."

"Annie, burada pek fazla seçenek düşünemiyorum," dedi. "Bu civardaki kasabalarda birkaç veteriner tanıyorum ama bunu kabul edecek birini tanımıyorum. Onları öldürmeyen bir barınağa koyarlar."

"Yardım edemez misiniz? Sen ve karın?"

Ona gülümsedi. "Karım yok, Annie McKenzie. Ben Noel'de şehir dışındayken ahıra göz kulak olacak çok iyi bir veteriner teknisyenim var, ama tek yardımcım o.

ve kadrosuna sekiz yavru eklemek için zamanı yok."

"Jack!" Annie seslendi. Ayağa kalktı. "Buraya gelebilir misin?" Jack ellerini havluya silerek yanlarına geldi.

"Bir sorunumuz var Jack," dedi Annie. "Dr. Jensen yavruları alıp bu zor dönemi atlatmalarını sağlayamaz. Onları bir barınağa bırakmayı teklif etti ama bu gerçekten de iyi bir fikir değil." Birkaç kişi sohbeti dinlemek için yanlarına gelmiş, kulak misafiri olmuş ve bunu belli etmemiştir. "Bu barınakların bazılarında gönüllü olarak çalıştım ve harikalar ama Noel zamanı gerçekten çok yoğun oluyorlar. Pek çok hayvan hediye için sahiplendiriliyor, Özellikle de bunlar gibi genç ve sevimli olanları. Ne kadar çok insanın, bir günlüğüne pofuduk bir evcil hayvan istediğini düşündüğünü tahmin bile edemezsiniz. küçük Susie ya da Billie- ta ki köpek halıyı çim sanana kadar."

"Öyle mi?" Jack kafası karışmış bir halde, "Evet," dedi. Konferansı dinlemek için bardan birkaç kişi daha gelmişti.

Annie bir nefes aldı. "Hayvanların geri gönderilmesi yeterince kötü. En kötüsü de düzgün bakılmamaları, ihmal edilmeleri, istismara uğramaları ya da hastalanmaları ve veterinerlere götürülmemeleri çünkü veteriner paralı. Bazen insanlar onları geri vermekten utanıyor ve bunun bir hata olduğunu kabul ediyor. O zaman onları hayvan kontrol merkezine götürüyorlar ve orada üç gün boyunca ölüm hücrelerinde kalıyorlar..." Durdu. "Bu kötü bir durum olabilir."

"Peki, ne yapacaksın?" Jack söyledi. "Noel ağacının altında donarak ölmekten daha iyi bir ihtimal."

"Onlarla burada ilgilenebiliriz, Jack," dedi.

"Biz mi?" diye taklit etti, kaşlarını kaldırarak. "Seni yılda yaklaşık dört kez görüyorum Annie."

"Her gün işten sonra arabayla geleceğim. Şu anda biraz emek istiyorlar ama sana tam olarak ne yapman gerektiğini söyleyeceğim ve sen de-"

"Whoa, Annie, whoa. Köpekleri barda tutamam!"

Yaşlı bir kadın elini Jack'in koluna koydu. "Biz zaten "Onlara isim ver Jack," dedi. "Noel Baba'nın ren geyiklerinden sonra. En azından hatırlayabildiklerimizin. Küçük Christopher Vaiz'e Comet'i alıp alamayacağını sordu bile. Tabii henüz kimse Comet'in kim olduğunu bilmiyor ama-"

Nate, "Arkalarını temizleyecek bir anne yok," diye belirtti. "Bu da yavru köpek dışkısı demek. Çarpı sekiz."

"Ah, bu harika," dedi Jack.

"Panik yapma," dedi Annie. "Yapacağın şey şu. Güzel, büyük bir tahta kutu ya da büyük bir plastik çamaşır sepeti al. Sen

Hatta eski bir oyun parkından plastik bir pedin etrafına ahşap bir kenarlık koyabilir, ardından üzerine eski bir battaniye veya birkaç havlu atabilirsiniz. Birkaç saatte bir mama ve mısır gevreği vermek için battaniyeyi geri çekin. Ya da bir seferde birkaç ya da üç

Yerleri silebilmek için kutunun dışında zaman geçirin. Kirli havluları temiz havlularla değiştirin, bir seti kullanırken diğerini yıkayın ya da tam tersini yapın. Oh, ve bu küçük adamlardan en az ikisinin yemek için çok fazla teşvike ihtiyacı var - göz damlası onları harekete geçiriyor. En küçük, en zayıf olanları veterinerine götürebilirim ama Jack, yavru arkadaşlarıyla birlikte olmaları daha iyi."

"Ah, Tanrı aşkına, Annie," diye inledi Jack.

"Bardan birini alıp birkaç dakikasını ayırarak hasta bir hastaya biraz yemek yedirmesini isteyebilirsiniz. Yavru köpek," dedi umutla.

"Elbette," dedi yaşlı kadın gözlüklerini burnuna doğru iterken. "Günde bir ya da iki köpek yavrusu alacağım."

"Annie, üzerinde köpek pisliği olan havluları barda peçete için kullandığımız yıkayıcıda yıkayamam."

"Çiftlikteyken yapardık. Annem çok sterilize ederdi," dedi. "Eminim boktan bebek kıyafetlerini de aynı yerde yıkamışsındır... Boş ver. Havluları alıp büyük bir plastik torbaya koyarsan ben yaparım. İşten sonra gelip seni biraz heceleyeceğim, kirli çamaşırlarını eve götüreceğim, her gün yenilerini getireceğim."

"Bilmiyorum Annie," dedi başını sallayarak.

"Şaka mı yapıyorsun?" Annie karşılık verdi. "İnsanlar buna bayılacak, gözlerini üzerlerinden ayırmayıp dolgunlaşmalarını izleyecekler. Tarafından Noel'de hepsine sahip çıkılacak, hem de hayvanlarla ne yapılacağını bilen insanlar tarafından. Bu küçük adamlar muhtemelen buralarda olağanüstü çobanlara dönüşecekler."

"Nathaniel, onu bu işe sen mi bulaştırdın?" Jack sordu.

Nate ellerini kaldırdı ve başını salladı. Öyle demedi ama kızın haklı olduğu bir nokta vardı. Bir kasaba tarafından evlat edinilen bu yavrulara bakılacaktı.

"Vaiz olmadan evet ya da hayır diyemem," dedi Jack ve mutfağa gitti.

Annie, Jack'i ocağa kadar takip eden ve kendi aralarında bu planın işe yarayabileceğini mırıldanan insanları dinlerken çarpık bir şekilde gülümsedi. Arada sırada bir köpek yavrusunu kucaklamaktan, belki bir battaniye bağışlamaktan çekinmezlerdi, bir yavru köpeğe yemek yediriyor, orayı burayı siliyordu.

Preacher, Jack'i yavru köpek kutusuna kadar takip ettiğinde,

Altı yaşındaki oğlu da hemen arkasındaydı. Jack tüm bunların ne anlama geldiğini çok yumuşak bir şekilde anlatmaya çalıştı ama Christopher tek bir heceyi bile kaçırmadı. Vaiz'in kolunu çekiştirdi ve çok küçük bir sesle, "Lütfen baba, lütfen. Her gün yardım edeceğim. Besleyeceğim, tutacağım ve temizleyeceğim. ve hiçbir şeyi kaçırmayacağım."

Vaiz ağır siyah kaşlarını sert bir kaş çatmayla birbirine yaklaştırdı. Sonra bıkkın bir iç çekişle çocukla göz hizasına gelmek için çömeldi. "Chris, mutfakta asla bir köpek olamaz. Beni duyuyor musun, evlat? Ve biz hemen ev aramaya başlamalısınız, çünkü bazı

diğerlerinden daha erken ayrılmaya hazır olabilir. Bu gerçekten geçici olmalı. Burada yemek hazırlıyoruz."

"Tamam," dedi Chris. "Comet hariç. Comet kalacak."

"Hâlâ bunu düşünüyorum. Bu çocuklar gibi bir grup öksüz yavruya nasıl baktığınızı bilgisayardan araştırmam gerekecek," diye ekledi Preacher.

Annie en küçük, en zayıf yavru köpeği kazağının altından çıkarıp kutuya geri koyarken küçük bir kahkaha attı. "Eh, benim buradaki işim bitti," dedi sesindeki mizahla.

"Dükkândaki günümü olabildiğince kısa kesmeye çalışacağım Jack. Yarın görüşürüz."

"Annie, onlar senin sorumluluğunda değil," dedi Jack. "Sen zaten çok yardımcı oldun. Senden gerçekten bir şey beklemiyorum-"

"Şimdi onlara sırtımı dönecek değilim," dedi. "Paniğe kapılıp onları barınağa götürebilirsiniz." Sırıttı. "Yarın görüşürüz."

İkinci Bölüm

Yavru köpekler Pazartesi günü bulundu ve Nate Salı günü bardan uzak durmayı başardı, ancak Çarşamba günü akşam yemeği saatinde oraya geri döndü. Kendi kendine bir çıkarı vardı - normal hastalarının yaklaşık yüzde biri kadar olabilirlerdi, ama onları az çok tedavi etmişti. En azından onlara bakmış ve bakımlarını değerlendirmişti. Annie kabul edilebilir olmasını tavsiye etti. Bu durumda onları kontrol etmesine gerek yoktu. Ama Jack's günün sonunda bira içmek için iyi bir yerdi ve o ateş de Çiftliklerde ve çiftliklerde dolaşarak, atlara, ineklere, keçilere, koyunlara, boğalara ve rahatsızlanan diğer hayvanlara tedavi uygulayarak geçen uzun bir günün ardından güzel ve rahat.

Ama sonra Annie vardı.

O artık sıska, düz göğüslü, bulanık saçlı bir metal ağızlı değildi. Yirmi dört saatten uzun bir süredir kendisine hatırlattığı bir şeydi bu. Baş belası olup olmadığı konusunda jüri hâlâ kararını vermemişti. Öyle olduğundan şüpheleniyordu.

Bir kadına göre uzun boyluydu - en az beş-on yaşlarında çorap ayaklar-çok uzun bacaklarla. Havuç rengi tepesi artık parlak turuncu değildi - belki de Bayan Clairol mucizesi işe yaramıştı. Her halükârda saçları koyu kumraldı ve yüzünü çerçeveyeleyen sade ama zarif bir kesime sahipti. Şık ve ipeksiydi ve başı hareket ettiğinde sallanıyordu. Gözleri neredeyse egzotikti; siyah kirpiklerle çerçevelenmiş koyu kahverengi irisler ve çekik biçimli kaşlar. Ve bir de Burnunun ve yanaklarının üzerine serpiştirilmiş gençlik çilleri onu sevimli kılmaya yetiyordu. Ama o ağız, o dolgun, pembe, yumuşak ağız onu öldürecekti. Uzun zamandır bir kadında böyle bir ağız görmemişti. Muhteşemdi.

Biraz otoriterdi, ama o bir kadında bunu seviyordu. Bunun için terapi görmesi gerekip gerekmediğini merak etti. Ama hayır.

bu mücadelede başarılı oldu. Üç ablasıyla birlikte büyüdüğü için hayatı boyunca kararlı kadınlara karşı yaşam mücadelesi vermişti. Uysal ve uysal kadınlar ona hiçbir zaman çekici gelmemişti ve Patricia, Susan ve Bunun için Christina.

Nate Çarşamba günü bara girdiğinde ilk fark ettiği şey Annie'nin orada olmadığıydı. Üstünlük taslayarak gülümsedi. Hah! Bunu bilmeliydi. Jack ve Preacher'ı sekiz küçük yavruya bakmaya ikna etmişti.

Yoğun bir işti, yardım sözü vermişti ama gelmedi. Kutuya gitti ve onları saydı. Yedi tane. Sonra bara gitti.

"Hey, Jack," dedi. "Birini mi kaybettin?"

"Ha?" Jack tezgâha bir silme hareketi yaptı. "Oh, hayır." Güldü ve başını salladı. "Annie bir tanesini Vaiz'in çamaşırhanesine götürüp biraz kabarttı ve parlattı. Anlarsın ya, bezini karıştırmış. En küçük, en zayıf olanı."

"Oh," diye cevap verdi Nate, varsayımından neredeyse utanarak. "Orada mı takılıyor?"

"Oh, evet. Ve bilmez misin-Chrisopher'ın onun olduğuna karar verdi. Comet. Annie onu daha güçlü, daha yürekli bir yavruya aşık olması için ikna etmeye çalıştı ama çocuk büyük olasılıkla başaramayacak olana çekildi."

Nate sadece güldü. "Benim için de öyleydi," dedi. "Gerçi ben daha büyüktüm. En güzel Avustralya'ya sahiptik Kelpie-çikolata kahverengi, ipeksi tüylü, tatlı yüzlü, her şeye koşan bir sürü. Babam onu çiftleştirdi ve bana bir yavru sözü verdi.

Altı yavrusu arasından bücürü seçtim ve haftalarca onu elle beslemek zorunda kaldım. Diğer yavrular onu itip duruyordu.

onu memeden kopardı. On beş yaşındaydım ve muhtemelen tesadüfi olmayan bir şekilde yaşma göre de küçüktüm. Ona Dingo adını verdim. Onunla işim bittiğinde büyük ve sertti.

Çalışkan bir Kelpie için uzun bir hayat. Onu sadece birkaç gün önce kaybettik.

Yıllar önce. On beş yaşına kadar yaşadı. Tabii son dört yılını ateşin yanında yatarak geçirdi."

"Bir çocuğun sürüdeki en güçlü kişiyi seçeceğini düşünürsün." "Hayır." Nate homurdandı. "Kendimizi o kadar güçlü hissetmiyoruz, bu yüzden empati kurmak. Seni bir bira için rahatsız edebilir miyim?"

"Üzgünüm Nate, düşünemiyordum. Gerçek şu ki, bütün gün yuvamızda oturup durdum. Yaptığın şey için yepyeni bir takdirim var."

"Çok sorun çıkardılar mı?"

"Pek sayılmaz, sadece zaman alıyor," dedi Jack. "Her üç saatte bir yemek yiyorlar, sonra yataklarının değiştirilmesi gerekiyor, sonra kestiriyorlar, sonra yemek yiyorlar. Ve böyle devam ediyor. Normal bebekler gibi. Sekiz tane olmaları ve yarısının yemek için cesaretlendirilmeye ihtiyaç duyması dışında. Ayrıca, sık sık çok sıcak ya da çok soğuk olup olmadıklarını kontrol etmeniz gerekiyor. Onları dondurmak ya da pişirmek istemiyorum. Ve bar gün içinde daha çok ziyaretçi ağırlıyor.

Burada olduklarına göre, yemeye ve içmeye karar verdiler - normalden daha fazla servis, pişirme ve temizlik. Onun dışında, çocuk oyuncağı. Ve eğer onları ağacın altına bırakan pisliği bulursam, onu boynundan asacağım-"

"Selam Doktor Jensen," diye seslendi bir kadın sesi.

Nate döndüğünde Annie'nin barın arkasından çıktığını gördü, Christopher onu o kadar yakından takip ediyordu ki aniden dursa Annie'ye çarpabilirdi. Avucuna tam oturan siyah beyaz tüylü bir top taşıyordu. Ona baktığında, onu tam olarak doğru hatırlamadığını fark etti. Daha doğrusu, yeterince. Uzun boylu, kıvrımlı, yüksek elmacık kemikleri, çenesi boyunca salınan yumuşak koyu kumral saçları, uzun narin parmakları... Çok güzeldi. Ve dar kot pantolonu ve derin V yakalı turkuaz kapüşonlu tişörtünün içindeki vücudu onu hayrete düşürmüştü. Bu kız hangi cehennemde saklanıyordu?

Ve neden göğüs dekoltesini ve minik bikinileri takdir edebilen bir adam, aniden kot pantolonların, botların ve kapüşonluların faydalarını görüyordu?

Sonra onun Fortuna'da küçük bir kuaför salonunda pembe bir önlüğün altında saklandığını hatırladı.

Birasını aldı ve ocağa doğru yürüdü.

Christopher ve Annie kutunun karşı taraflarına oturdular, bu da ona yer bırakmadı, o da ortada durdu.

Annie yavru köpeği Chris'e uzattı. "Onu bir dakikalığına kucağına al, sonra tekrar kardeşlerinin yanına sokul. kız kardeşler," dedi. "Ailesinin bir parçası olmak onun için çok iyi. Ona şu anda bizim verebileceğimizden daha fazla rahatlık veriyorlar."

"Küçük bir bakım mı?" Nate sordu.

Annie ona baktı ve gülümsedi. "İşin can sıkıcı kısmı da bu zaten; altlarını değiştirecek ve temiz tutacak bir anne köpek olmayınca, günün sonunda biraz daha yıpranmış görünüyorlar. Bazıları gerçekten yıkanması gerekiyordu. Babam her zaman biraz kakanın yavru bir köpeğe asla zarar vermeyeceğini söylerdi, ama yeterince uzun süre bırakırsan zarar verir. Onları çirkinleştirir, keçeleştirir ve hasta eder."

"Onu yıkadın mı?"

"Dördünü de suya batırmadan," dedi. "Soğumalarına izin veremem. Vaizin karısı fön makinesini bu iş için ödünç verdi. Tamam Chris, yeterince uzun süre evden uzak kaldı." Kutunun içine uzandı ve biraz

Yavru köpekler yer açmak için kenara çekildi ve Chris yavru köpeğini nazikçe yığının içine koydu. "Yaklaşık bir saat içinde tekrar yemeye hazır olacaklar. Neden ev ödevine, akşam yemeğine, ev işlerine ya da ailenin aklında ne varsa ona geri dönmüyorsun?"

"Tamam Annie," dedi.

Chris ocaktaki yerini boşaltırken Nate gülümsemeye çalıştı. Ama oturmadan önce Annie'ye sordu: "Sana bir bira ısmarlayabilir miyim? Ya da başka bir şey?"

Başını eğdi ve ona gülümsedi. "Bir biraya hayır demem, teşekkürler." Adam birkaç dakika içinde ona soğuk bir bira getirdi ve karşısına oturdu. "Sanırım burada iyi gidiyorlar," dedi ona.

Katı kalpli bir adam değildi ama yavrularla ilgileniyormuş gibi yapıyor, önce birini sonra diğerini kucağına alıyordu,

küçük yüzlerine bakıyordu. Ona bakmayı tercih ederdi ama belli etmek istemedi. "Dün burada mıydın?" diye sordu, onun yerine bir köpek yavrusunu inceleyerek.

"Uh-huh," dedi birasını yudumlarken. "Ah, bu çok hoş. Teşekkürler."

"Her gün gelmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu.

"Eğer başarabilirsem," dedi. "Bir tür anlaşma yaptım - eğer onları bir barınağa teslim etmezlerse, ben de bir parçası. Bu küçük adamlar çok sevimli ve savunmasız. Barınak gönüllüleri potansiyel sahiplerini ne kadar dikkatle tararlarsa tarasınlar, aceleci Noel hediyelerine dönüşebilirler. İşaretlerine bakılırsa, Avustralya çoban köpeği ve border-collie karışımı diyebilirim. Olağanüstü çobanlar. Buralarda iyi yuvalar bulacaklardır ve geçimlerini sağlamak için çalışmaktan memnun olacaklardır."

Nate kaşlarını kaldırdı. "İyi tahmin," dedi. "İşten beşten önce mi çıkıyorsun?" diye sorarken buldu kendini.

"Genelde olmaz. Fortuna'da küçük bir dükkanım var, altı sandalyem var.

Bu bir franchise, benim franchise'ım. Yani sorumluluk bende, ayrıca geniş bir müşteri listem var ve Noel zamanı. Ama ben

Randevuları elimden geldiğince değiştiriyorum - birkaç müşterim sıkıştığında başka bir stilisti kabul ediyor. Ve ben de

Bir müdür yardımcısını eğitiyor, yani bu yavru köpekler yüzünden havuzun derin ucuna atılıyor. Ben de gece yarısı yavru köpek çamaşırlarımı yıkıyor ve evrak işlerimi yapıyorum."

"Ne tür evrak işleri?" diye sordu.

"Küçük bir işletmede olan türden - makbuzlar, alacaklar, faturalar, bordrolar. Jack ve Vaiz gün içinde ortalık sakinken gayet iyi idare ediyorlar ama akşam yemeği saatinde işler yoğunlaştığında yardıma ihtiyaçları oluyor. Jack'i duydunuz, peçeteleriyle yavru köpek çarşaflarını yıkamıyor." Gülümsedi ve birasını yudumladı. "Sanırım hepimiz bu konuda rahat olmalıyız."

"Sanırım." Gülümsedi. "Nasıl oldu da bir güzellik dükkânına sahip oldun?"

"Oh, bu hiç ilginç değil. Ne iş yaptığınızı duymayı tercih ederim. Hayvanların arasında büyüdüm ve veteriner olmak benim hayalimdeki hayat. Sen benim hayalimi yaşıyorsun."

"O zaman neden peşine düşmediniz?" diye sordu.

"Öncelikle, tam olarak iki yıl üniversite okudum ve not ortalamam ortalamanın üzerindeydi ama ikimiz de veterinerlik fakültesine girmek için bundan çok daha fazlası gerektiğini biliyoruz. Veterinerlik fakültesine girmek tıp fakültesine girmekten daha zor değil mi?"

"Ben de öyle duydum," dedi. "Yani, iki yıllık üniversiteden sonra...?"

Güldü ve birasını yudumladı. "Yarı zamanlı işlerimden biri köpek tımarıydı. Çok severdim. Bayılırdım. Sevmediğim tek şey eve pis ve kirli bir şekilde dönmekti.

tam olarak zengin olmak. Ama potansiyeli gördüm ve hayatımı kazanmam gerekiyordu. Üniversitede bir bölüme odaklanamadım, bu yüzden güzellik okuluna gittim, birkaç yıl çalıştım, küçük bir dükkan satın almak için ailemden kredi istedim ve işte

var. Artık iki bacaklı müşterilerimin saçlarını yapıyorum. Ve gayet iyi çalışıyor."

"Peki ya hayvan sevginiz?"

"Her akşam bu küçük bara uğruyorum ve birkaç saatliğine bir grup yetim yavru köpeğe bakıcılık yapıyorum," dedi gülerek. "Çiftlikte hâlâ birkaç atım var. Babam yıllar önce çok yaşlı, çok tembel, çok huysuz bir boğa olan Erasmus dışında hayvanlardan kurtuldu.

Hepimizden daha uzun yaşayacaklar. İki köpekleri var, annem birkaç tavuk besliyor ve yaz bahçeleri muhteşem. Ama burası bir zamanlar gelişen bir süt çiftliğiydi, ayrıca yem için yonca ve silaj yetiştiriyordu."

"Neden hâlâ gelişen bir çiftlik değil?" diye sordu. "İşletecek kimse yok."

"Kardeşlerin çiftlik hayatını istemiyor mu?"

"Hayır," dedi. "Biri lise öğretmeni ve koç, biri spor hekimliğinde fizyoterapist ve biri de mali müşavir. Hepsi evli, çocuklu ve çalışan eşler. Hepsi büyük şehirlere taşınmış. En yakınları da birkaç saat uzakta yaşıyor."

"Peki ya sen?" diye sordu. "Ben mi?"

"Evet, sen. Çiftliği seviyor gibisin. Hayvanları seviyorsun. Ailenin çiftliğinde hala birkaç atın var...."

Gülümsedi. "Çiftliği devralmaktan çok mutlu olurum ama bu iyi bir fikir değil. Benim için en iyi yer değil."

"Neden olmasın? Eğer hoşuna giderse."

Başını eğdi ve sırtıttı. "Bekar, yirmi sekiz yaşında, anne ve babasıyla çiftlikte yaşayan bir kadın, sürüyü büyütme ve tarlaları sürmek. Hayal edin." "Eh, her zaman yardım var," dedi. "Kiralık eller sert şeyler."

Güldü. "Sert şeyler beni korkutmuyor, ama yaşlı bir hizmetçiye dönüşeceğimi garantilemek için daha iyi bir yol düşünemiyorum. Sosyal hayatım yeterince sıkıcı, teşekkürler."

"Bunu aşmanın yolları var," diye belirtti. "Geziler. Tatiller. Ziyaretçiler. Bu tür şeyler. İzolasyonu biraz olsun kırarak bir şey."

"Doğru, ben de öyle duydum. Kim olduğunu bilmeden önce Jack'in sana uçak biletlerini alıp almadığını sorduğunu ve senin de Nassau, Club Med tatili ve bir sürü string bikiniyle ilgili bir şeyler söylediğini duydum. Doğru mu?"

Açıklayamadığı bir nedenden ötürü, bu onu biraz utandırdı. "Hayır, hayır. Club Med hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Veterinerlik okulundan bir arkadaşım, Jerry, Noel'de eski çalışma grubumuzla bir buluşma ayarladı. Sadece e-posta yoluyla haberleşiyorduk ve hiç birlikte olmadık.

Mezuniyetten beri. Nassau kısmı gerçek, string-bikini kısmı ise hayal. Biraz tüplü dalış, şnorkelle yüzme ve balık tutmayı planlıyorum. Bir süredir uzaklara gitmemiştim." Güldü. "Açıkçası ben de bir süredir ısınmadım."

"Tatillerde ailenle bir araya gelmiyor musun?" diye sordu.

"Oh, beni bir gemi yolculuğunda hepsine katılmaya davet edecek kadar naziktiler. Hepsi," diye vurguladı. "Benim ailem, üç

kız ve erkek kardeşlerim, dört yeğenim ve iki yeğenim var. Bütün o shuffleboard'u bırakmak çok zor olacak ama bir şekilde üstesinden geleceğim."

"Buraya hiç geri döndüler mi?" diye sordu. "Bilirsin işte, eski çiftlik evine? Hepinizin büyüdüğü yere?"

"Sık sık. Onlar taşınır, devralır ve ben de ve veteriner teknisyeninin odasına yerleşecek." "Sen ve teknisyen çok iyi anlaşıyor olmalısınız."

Ona sırtıttı. "Evli ve Clear River'da yaşıyor, ancak gece boyunca ilgilenmemiz gereken vakalar olduğunda onun için bir oda tutuyoruz.

Emekli olmadan önce babamın asistanıydı. Aileden biri gibi." Sonra onun yüzünü inceledi. Bu bir rahatlama mıydı? "Şükran Günü için tüm aile evdeydi," diye açıklamaya devam etti. "Hepsini görmek harikaydı ve gittiklerinde çok sevindim. Delilik bu. Yine de gerçekten iyi kayınbiraderlerim var. En azından kız kardeşlerim benim için bu kadarını yaptı."

Birasını yudumladı. "Tatilinizi dört gözle bekliyor olmalısınız. Ne zaman gidiyorsun?"

"Yirmi üçünde. Ocak ayının ikisine kadar. Eve bronzlaşmış ve dinlenmiş olarak dönmeyi planlıyorum." Ve biraz şansla, diye düşündü, cinsel olarak rahatlamış. Sonra bir anda yüzünün ısındığını hissetti ve "Neden böyle düşündüm ki?" diye düşündü. Seks konusunda sıradan biri değildi. Aslında bu konuda çok ciddiydi.

Annie ona tuhaf tuhaf baktı. "Dr. Jensen, yüzünüz kızarıyor mu?"

Boğazını temizledi. "Bu kadar resmi olmana gerek yok Annie. Nate iyi. Bu ateşin yanı biraz sıcak mı?"

"Fark etmemiştim ama-"

"Yemek yedin mi?" diye sordu.

"Hayır. Bunu düşünmemiştim bile."

"Şuradaki masayı başkası kapmadan önce kapalım. Jack'e akşam yemeği istediğimizi söyleyeceğim. Buna ne dersin?"

"İyi," dedi. "Kulağa hoş geliyor. İşimiz bittiğinde Chris dönmüş olacak ve yavru köpeğini beslemeye hazır olacak."

* * *

İlk haftanın geri kalanında yavrular gayet iyi görünüyordu. Aslında geliştiler. Annie de öyle. yüzüne yansımadı. Nate'in her gün gelmesinin özel bir nedeni yoktu; yavrular hasta değildi, tıbbi bakıma ihtiyaçları yoktu ve Nate onun gibi yardım etme taahhüdünde bulunmamıştı. Yine de Perşembe, Cuma ve Cumartesi günleri geri dönüyordu. Onun kendisini görmek için orada olduğuna inanmayı çok isterdi ama bu çok zorlama bir fikir gibi görünüyordu. Bu yüzden Onun gibi bir adamın ilgisini barda köpek bakıcılığı yaparak çekmesi pek olası değildi, bunu düşünmesine bile izin vermiyordu.

Ama her gün saat altıda oradaydı. yavru köpek işlerini bitirdi. Ona her zaman bir bira ısmarlar, sonra Jack akşam yemeğini getirir ve birlikte bir restoranda yerlerdi. ocağın yanındaki masaya oturdular. Konuştular ve gülüştüler. Ailelerinden ve tanıdıkları tüm yerel halktan haberdar oluyor, genel olarak birbirlerini tanıyorlardı. Her ne kadar bu arkadaşlığın büyük olasılıkla bir sonraki yıl solup yok olacağını bilse de Yavrular evlat edinildiğinde, her gün o bara gidip gelmek onu yormuş olsa da Onun arkadaşlığından kendine bile itiraf edemeyeceği kadar keyif alıyordu.

"Hep buraya dönmeyi mi planlıyordun? Babanın muayenehanesini devralmak için?" Annie bir akşam ona sordu.

"Hayır," dedi. "Planımın bir parçası değildi. Her şeyden önce, Thoroughbredleri ineklere tercih ederim. Onları tedavi etmek, yetiştirmek, göstermek ve yarıştırmak istiyordum. At ortopedisi alanında birkaç yıl ihtisas yaptım, Kentucky'de büyük bir muayenehanede çalıştım, sonra Los Angeles dışında gerçekten kazançlı bir muayenehanede

alıştığ. Sonra babam emekli olmak istedi. Zamanını
-şimdi yetmiş beş yaşında. Yıllar önce, o ve annem

Güney Arizona'nın güzel bir bölgesinde bir at arazisi, ancak evi ve ahır ı ellerinde tutmak istediler. veteriner muayenehanesi, aile içinde. Bu zorlu yaşlı çiftçilerle bir muayenehane kurmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikriniz var mı?

Çiftçiler mi?" Kıkırdadı. "Her ne kadar sonradan görme olsam da Nathaniel Jensen ismi buralarda çok yaygın."

"Demek buradasın... aile muayenehanesine geri döndün?" diye sordu. Ama onun büyük paralar kazanan atçılarla dirsek temasında olduğunu düşünüyordu. Bazı yarışmalarda ve fuarlarda uzaktan gördüğü ama hiç tanımadığı sosyete insanları. Yürümeye başladığından beri ata biniyor, dersler alıyor ve at terbiyesinde yarışyordu; bu yüzden Safkan atların yetiştirilmesi, yarıştırılması ve gösterilmesiyle ilgili zenginlik türlerine biraz aşinaydı. Hali vakti yerinde olanlar kızlarını ders almaları için Avrupa'ya gönderebilir, atlarını özel uçaklarla Churchill Downs'a uçurabilir ve at çiftliklerine milyonlar yatırabilirdi. Humboldt County çiftlik kızları bununla rekabet edemezdi. Yutkundu. onun liginin biraz dışında.

"Bir şans vereceğimi söyledim. Planım bir ya da iki yıl çalışıp biraz para biriktirmek, belki de ahıra ilgi duyan yeni bir adamı işe almak ve pratik yapmaktı. Ama bunu yapamadım ve aradan iki yıl geçti."

"Anlıyorum," dedi. "Hâlâ gitmeyi mi planlıyorsun?"

"Buranın nesinin harika olduğunu söylememe gerek yok." Gülümsedi. "Sanırım benim de sana neyin eksik olduğunu söylememe gerek yok. Bir bekar için oldukça sakın bir hayat. Bahsettiğin o sıkıcı sosyal hayatı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?" diyerek ona karşılık verdi.

"Biriyle mi görüşüyorsun?" diye sordu aniden, onu şaşırtarak.

"Hmm? Hayır. Hayır, şu anda değil. Sen?"

"Hayır. Randevu ne kadar?" diye sordu.

Şaşkınlıkla başını salladı. "Fazla değil. Arada sırada." Bir an düşündü ve sonra dedi ki, "Ah.

Tatil. Sosyal hayatınızı biraz canlandırmak için mi kaçıyorsunuz?"

Sadece gülümsedi. "Zararı olmaz. Arkadaşlarla hasret gidermek de güzel olacak. Veterinerlik okulunda çok sıkı fıkıydık. Bir sürü sınavda birbirimize destek olduk."

"Kaçınız gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Ben dahil beş erkek, ikisi evli ve eşlerini getiriyorlar. İki kadın gazi."

"Kadın gaziler mi? Evli mi?"

"Biri hâlâ bekâr, diğeri boşanmış."

"Yakaladım," dedi. "Bahse girerim biri eski bir kız arkadaşındır." "Hayır," dedi.

"Hadi ama, sen hiç biriyle çıkmadın mı?"

"Sanırım ikisiyle de çıktım. Kısaca. Çalışma arkadaşı olarak her şeyden daha iyi anlaştık." Bir içki aldı.

"Gerçekten, balık tutmak istiyorum."

Yemeğinden son bir ısırık aldı. "Buralarda balık tutmak gerçekten çok iyi," dedi.

"Buradaki nehirlerde balık tutuyorum. Biraz derin deniz balıkçılığı iyi bir fikir gibi geldi. Biraz güneş de iyi olur. Golf sopalarım var," dedi gülerek. "Eskiden burada çok golf oynardım."

L.A. Evet," diye düşündü, "biraz güneş ışığından zarar gelmez."

Bir süre sonra gülümseyerek ona şunu hatırlattı: "Ve yakında yüzlerce bikininin ortasında bir plajda uzanıyor olacaksın."

"Belki de haklısındır," dedi sırtarak. "Belki de ben Büyük olanı yakalamak istiyorsam buralarda daha çok balık tutmalıyım."

* * *

Pazar günü geldiğinde Annie çiftliğe geri dönmüştü. Günün erken saatlerinde gitmişti, böylece öğleden sonra bara uğrayabilecekti. Bugün, Noel'e bu kadar yakinken Bütün gün annesiyle birlikte ekmekler, hamur işleri, kurabiyeler pişirirdi.

ama akşam yemeğini barda yiyecekti. Yavru köpekler yüzünden tabii ki.

"Çok sessizsin Annie," dedi annesi. "Sanırım yavru köpeklerle yaşadığın bu maceranın seni yıpratmasına izin veriyorsun. Her zaman çok hassas bir kalbin vardı."

"Yorgunum," diye itiraf etti kurabiye hamuru açarken. "Fazladan erken kalkıyorum, dükkâna daha erken gidiyorum ki

erken çıkıyorum, işimi bitirmek için geç saatlere kadar kalıyorum. Evimi yalnız bırakmayacağımı biliyorsun, Noel için dekorasyon yapıyorum.

İşten önce ve sonra biraz orada biraz burada yapıyorum."

Rose McKenzie, "O zaman haftada iki gün burada olmamalısın," dedi. "Gerçekten, yardımın için minnettarım, ama bayram pastası yapmak için çok yaşlı değilim."

Annie, "Pişirdiklerimizi hediye olarak sayıyorum," dedi. "Bu yüzden yardım etmekten memnunum.

"Yeni ve gelişmiş bir Doktor Jensen'ımız olduğunu bilmiyordum," diye devam etti konuyu değiştirerek.

"Veterinere ihtiyaç duyduğunuzda atlar ve Erasmus için gelen eski Doktor Jensen olduğunu sanıyordum. Ama yavru'lara bakmak için durduğunda, kendisinin Nathaniel Junior olduğunu açıkladı. Sen hiç bahsedildi."

"Elbette öyle tatlım. Onun eve gelişi bir süre için iyi bir dedikodu oldu. Onunla birlikte yaşayan bir kadın vardı, ama o haşlanmış bir kedi gibi çekip gitti. Aylarca başka bir şey konuştuğumuzu sanmıyorum."

"Bir kadın mı? Ne zaman oldu bu?"

"Birkaç yıl önce. Genç ve havalı bir Hollywood kızı," dedi Rose hoşgörölü bir kahkahayla. "Onlarla birkaç kez karşılaştık; panayırda, çiftçi pazarında, orada burada." Annesi bir yandan konuşurken bir yandan da hamur yoğuruyordu. "Bilirsin, buralarda insanlarla o kadar sık karşılaşmazsın. Onlar

Kimse onunla tanışmadan bir yıl önce burada olabilirdi, ama Nathaniel onu dışarıda gezdiriyordu. Muhtemelen tanışmasına yardımcı olmaya çalışıyordu. Ama sanırım pek işe yaramadı."

"Eminim hatırlardım anne. Bundan hiç bahsettiğini sanmıyorum."

Rose hatırlamaya çalışarak kısa bir süre gökyüzüne baktı. "Bu senin başka şeylerle meşgul olduğun zamanlara denk geliyor olabilir. Clip and Curl dükkanını satın almak gibi. Sonra Ed vardı ve Ed'le yaşadığınız o çile. Aklında başka şeyler olabilirdi."

Ed. Evet, Ed. Tanrı'ya şükür tam olarak nişanlanmamıştı ama yaklaşık bir yıldır birlikteydiler ve nişanlanmayı bekliyordu. Evlilik hakkında konuşmuşlardı. Esprili bir şekilde güldü. "Bu benim dikkatimi biraz dağıtabilirdi," diye kabul etti Annie.

Rose McKenzie hamuru gereğinden fazla sert bir şekilde yumruklayarak, "Serseri," diye mırıldandı. "O bir domuz, bir aptal, bir yalancı ve bir... bir serseri!"

Buna bayılan Annie güldü. "O gerçekten bir serseri değil. Çok çalışıyor ve iyi para kazanıyor, anlaşılan o ki elindeki onca kadın için buna ihtiyacı varmış. Ama domuz, yalancı ve aptal olduğunu kabul ediyorum ve onu kesinlikle özlemiyorum. Bit," diye ekledi. "Şimdi hatırlayamıyorum, neden çocukların onu kafasından vurmasına izin vermedik?"

"Ben de tam olarak hatırlayamıyorum," dedi Rose. "Başından beri onun senin için doğru kişi olmadığını biliyordum."

"Hayır, yapmadın," diye karşı çıktı Annie. "Ayda bir kez gelinliğini denememi istiyordun. sürekli bir randevu hakkında konuşmuş olsaydık. Bana bir yüzük vermesini bekliyordun."

"Düşündüm de eğer..."

Ed, çiftlik ekipmanları satışında çalışıyordu ve Kuzey Kaliforniya'da çok geniş bir bölgeye sahipti. haftanın çoğunu yolda geçirdi. Sonra, çıktıkları süre boyunca Ed'in Arcata'da başka bir kadınla ilişkisi olduğunu öğrendi. Yaklaşık altı ay önce bir seçim yapma zamanının geldiğine karar vermiş ve diğer kadını seçmişti.

Ouch.

Annie'nin gururu incinmişti ama incinen gururundan daha kötüsü utancıydı. Nasıl olmuştu da bu iş onsuz kokusunu bile alamıyor muydu? Onu görmediği zamanlarda, her gün onunla konuşmuştu. O asla ihanet etmedi.

onun hayatındaki tek kadın olmadığına dair en ufak bir ipucu yoktu. Ve onunla birlikteyken başka bir kadınla birlikte olduğunu düşünmek onu öfkeliendiriyordu. Ona gizlice bakmak için Arcata'ya bile gitmişti ama Ed'e bu büyük ödülü kazandıran şeyin ne olduğunu görünüşe bakarak anlayamıyordu.

Bunu uzun süre düşünemedi Arcata'lı kadın onu buldu, araştırdı ve sadece ikisinin olmadığını söyledi. Ed, tam bir çapkındı. Geceleri birlikte geçirdiği en az bir kız arkadaşı daha vardı.

Gözyaşları dumana dönüşmüştü. Ona onu hatırlatan her şeyi attı. Yeni yatak takımları ve havlular aldı. Doktora gitti ve temiz raporu aldı. Ama günün sonunda üzüldüğünde, üzüntüsü Ed için değil, Ed fikri içindi; kendisine evlilikte istikrar sağlayacağını düşündüğü bir adama bir yılını vermişti

ve aile, yerleşik bir hayat. Sevgi bağımlılığı. Güvenlik. Ed'i düşündüğünde, onu parçalara ayırmak istiyordu.

Kardeşlerinin peşinden gidip onu öldüresiye dövmelelerini istiyordu. Ama sadece onu asla geri alamayacaktı, ondan kaçmak için karşıdan karşıya geçirdi. Belki de Rose Belki de ikisi de başından beri onun doğru kişi olmadığını biliyordu.

Ama başka kimse de yoktu. Altı aydan biraz daha uzun bir süre önceki ayrılıktan beri beş randevuya çıkmamıştı, ve Ed'den önce sahip olduğu erkek arkadaşlarının sayısı sayılamayacak kadar azdı. Kız arkadaşlarıyla düzenli olarak dışarı çıkıyordu ama hayatının en güzel kısmı Annesiyle birlikte çiftlikte birkaç gün geçirmek, ata binmek, yemek pişirmek ya da reçel yapmak.

Çiftlik evinin, evi boydan boya geçen geniş bir verandası vardı ve bu verandadan

Mevsimler gelir ve geçer. Baharın parlaklığı, yazın bereketi, sonbaharın yanık rengi, kışın beyazı. Küçüklüğünden beri yaptığı gibi, o verandadan yılın geçişini izledi. Ama son zamanlarda sanki yıllar çok hızlı geçiyormuş gibi geliyordu ve orada yalnız oturmak yerine birlikte oturabileceği doğru partneri bulup bulamayacağını merak ediyordu.

Hollywood kadını mı? Süslü bir Hollywood kadını mı? Bu Karayip tatilleri gibi şeyleri açıklıyor. Nate gösterişli, seksi kadınlardan hoşlanırdı. Ya da belki yarışlarda veya at gösterilerinde özel localarda bulunan türden kadınlar; Annie televizyonda yayınlanan olayları yeterince izlemişti.

-Tasarım kıyafetler, el dikişi botlar, bolca püskül ve mücevherle süslenmiş muhteşem modeller. Ya da şurada görülen türden

Thoroughbred yetiştiricilerinin eşlerinin, kızlarının ve kız kardeşlerinin, atları Preakness'e katılan türden kadınların katıldığı bağış toplama ve sosyete etkinlikleri. Ya da belki de mesleki ilgi alanlarını takdir edebilecek başka bir veteriner gibi tıp eğitimi almış kadınları tercih ediyordu

-Meslekleri nedeniyle varlıklı kesimlerle de dirsek temasında olan kadınlar.

Ama muhtemelen sıradan, mantıklı ayakkabılar giyen çiftlik kızları Nate gibi bir adam için özel bir şey yapmazlardı.

Annie'nin düşünceleri babası yürüdüğünde bozuldu. mutfağa girdi ve kahve fincanını doldurdu. Bir elini sırtının küçük kısmına koydu ve geriye yaslanıp omuzlarını yuvarlayarak gerindi.

"Topallıyor musun, baba?"

"Yok," dedi. "Başım dönerken biraz aksaklık oldu o kadar." "Bu köpek yavrusu projesini bitirir bitirmez yardım etmek için buraya daha sık gelmeye karar verdim."

Rose, "Doktor en iyisinin hareket etmeye devam etmesi olduğunu söylüyor," dedi. "Zaten yardım etmek için yeterince şey yapıyorsun."

"O süslü Hollywood kadınına hatırlamıyor musun?" Hank kulak misafiri olduğu konuşmaya geri dönerek sordu. Cevap beklemeden ekledi,

"Breeze onu u ururdu. Siska bir şeydi. Kemiklerini görebiliyordum. Nathaniel için hiç uygun değil." Kahvesinden bir yudum aldı ve g r kaşlarını kaldırarak barda ının kenarından ona baktı. "Sanırım sen onun hızına daha uygunsun. Evet, Nathaniel'in senin o  erefsizden daha iyi olduğunu düşünüyorum. karı tı."

"Birkaç gün öncesine kadar Nate Jensen'ın burada olduğunu bile bilmiyordum, hatırladın mı?" Annie işaret etti. "Ondan önce de ben falancayla birlikteydim ve Nate kaçırılmıştı."

"Evet, o siska şeyi öldürmek zorundaydın ama yine de ölmek üzere görünüyordu." Sonra ona sırtıttı ve mutfaktan  ıktı.

"Nathaniel Noel'de ailesiyle birlikte olacak mı?" Rose sordu.

"Aslında anne babası, kız kardeşleri ve onların ailelerinin bir gemi seyahatine çıkacağını söyledi. S yleyi  tarzından anladığım kadarıyla, kendisi de orada olsaydı kendini tekneden atardı. Dedi ki Alaycı bir şey, sanki tüm o shuffleboard'u bırakmak cehennem gibi olurdu, ama idare ederdi."

"Onu tatil yemeklerinde bize katılması için davet etmelisin Annie. Hatırladı ım kadarıyla çocukken karde lerinden biriyle arkada tı."

"Anne, o buralarda takılmıyor. Karayipler'e tatile gidiyor, veterinerlik fakültesinden eski sınıf arkadaşlarıyla bulu acak, bir tatil köyünde kaybolmayı umuyor. Sahilde minicik bikinilerle dolu bir deniz. G r n  e göre kadın zevki pek de i memi ."

"Gerçekten mi?" Rose sordu. "Bana çok sıkıcı geliyor." "Eğer otuzlu ya larında bekar bir erkeksen değil, anne." "O zaman ona bu kurabiyelerden götür." "Eminim ev yapımı kurabiyeler onun umurunda bile değildir. kurabiyeler." Eğer tercih ettiği şey süslü, siska, zengin bir kızs , diye düşündü.

"Saçmalık. Ev yapımı kurabiyeleri sevmeyen bir erkek tanımıyorum. Onlara annelerini hatırlatıyor."

"Tam da en çok arzuladığım imaj," dedi Annie.

Üçüncü Bölüm

Rose McKenzie, Annie'nin Dr. Jensen'a bir tabak Noel kurabiyesi götürmesi için ısrar etti, ama bu Annie'ye kendini aptal ve çiftlik kızı gibi hissettirdi, bu yüzden o öğleden sonra Jack'in barına gittiğinde onları arabada bıraktı.

İçeri girdiğinde zevkten nefesi kesildi; mekân Noel için dekore edilmişti. Ocağın karşısındaki köşede bir ağaç duruyordu, bar ve duvarlar boyunca çelenkler dizilmişti, masaların üzerinde küçük yaprak dökmeyen orta süsleri duruyordu ve kapının üzerindeki geyik boynuzlarına bir çelenk takmıştı. Ortam şenlikli ve ev sıcaklığındaydı; taze çam kokusu odun dumanı ve mutfaktan gelen güzel yemeklerle karışarak tatil havasını tamamlıyordu.

Nate'in orada olmadığını görmesi iki saniyeden kısa sürdü, bu da onu bir tabak dolusu unlu mamulü getirmedigine iki kat daha fazla memnun etti. Belki de bugün onun gösterecekti. Burada herhangi bir yükümlülüğü yokmuş gibi davranıyordu. Aslında yavru köpeklere üstünkörü bir göz atıp Annie'ye herhangi bir sorun olup olmadığını sormak dışında hiçbir şey yapmadı.

Jack'e el salladı ve doğrudan geçen hafta içinde şaşırtıcı derecede büyümüş olan yavruların yanına gitti. Eğer bunların hepsi border collie değilse, köpekler konusunda hiç de iyi değildi. Sekiz yavrudan ikisi simsiyahtı, belki biraz gümüş ya da gri, belki de sadece beyaz bir dokunuş vardı. başka bir cinsin işin içinde olabileceğine dair tek işarettti. Ama çok büyümüşlerdi! Ve öyle yapıyorlardı ki güzel, dolgun, kabarık ve sevimli. Tıpkı O kutunun önünden geçen herkese karşı koyamadı. Hemen bir köpek yavrusunu alıp çenesine yasladı.

Jack ocağın yanına geldi ve kadın ona sırtıttı. "Bar harika görünüyor, Jack. Noel Baba için her şey hazır."

"Evet, kadınlar bekârlığa veda partileri için hazırladılar. Yarın öğlen kurabiye değişimi var, gelmelisiniz."

"Fındık, işte olacağım. Ama onlara süslemelerin çok güzel olduğunu söyle."

"Elbette," dedi. "Annie, bir sorunumuz var. Burada başka bir plan yapmamız gerekecek."

İçgüdüsel olarak Comet'in büyüklüğünü ve gücünü ölçmek için onu kucağına aldı; Comet güzelce kıpırdandı. "Neden, Jack?" diye sordu.

Başını sallıyordu. "Bu iş daha fazla yürümeyecek. Sen bir şeyler bulana kadar bir gün, en fazla iki gün daha idare edebilirim ama yavruların yeni bir yuva bulması gerekiyor. Gittikçe büyüyorlar, daha enerjik oluyorlar ve yavru köpek bokuyla dolu bir kutuyu andıran bir koku yayıyorlar. Burası bir yeme-içme tesisi, Annie."

"İnsanlar şikayetçi mi?" diye sordu.

"Tam tersi," dedi başını sallayarak. "Büyük ağaç ve küçük sevimli köpek yavruları sayesinde iyi bir kalabalık çekiyoruz. Ama yavru köpekleri bilirsin Annie. Kucağa alınıp sarıldıklarında bir sürü kucağı ıslatıyorlar. Bu iş çok yakında sevimli ve eğlenceli olmaktan çıkıp büyük bir soruna dönüşecek."

"Oh," dedi çaresizce. "Ah." Anlamakta güçlük çektiği söylenemezdi. Alt kattaki banyonuzda ya da bir evdeki çamaşır lavabosunun altında çöp olduğunda ya da etrafta bir anne köpek olduğunda durum farklıydı kreşle ilgileniyor. Yavrulara kendiniz bakmak zorunda kalmadığınız sürece anne köpeğin ne kadar çok çalıştığını fark edemezsiniz. Sekiz tane olduklarında bile Emziriyorlardı, iyi kalpli annem onları tepeden tırnağa yalayarak temiz ve kuru tutuyordu. Başladığın an Annem onlara katı yiyecekler verince arkalarını temizlemeyi bıraktı ve biraz kokuşmaları ve dağılmaları hiç zaman almadı. Ama normal şartlar altında, bu yaklaşık

Altı hafta, tam da kreşten ayrılmaya hazır oldukları zaman.

Bu vakada anne yoktu ve bir ucundan giren mama ve mısır gevreği diğer ucundan çıkıyordu. Onların Yatak takımları yeterince hızlı değiştirilemiyor ya da sevimli küçük altları kokudan kaçınmak için yeterince sık yıkanamıyordu.

"Ne yapacağım ben?" diye sordu kendi kendine.

"Bazıları için ev bulduk," dedi Jack. "Hiçbirinin yuvadan çıkmaya hazır olduğundan emin değilim. Henüz bir kutumuz yok ama birkaç evlat edinme işini hallettik. Bir de Christopher var tabii. Comet'in kaçmasına izin vermiyor."

"Comet altı yaşında bir çocuğun sorumluluğunu almaya hazır değil. Birkaç haftaya daha ihtiyacı var. Chris onunla ne kadar iyi olursa olsun, gözetim altında tutulması gerekecek," dedi Annie.

"Biliyorum. Ve ben battım," dedi Jack. "David 'boppie'si hakkında gevezelik edip duruyor. Zaten bir köpek almayı düşünüyordum, evimin etrafındaki döküntüleri temizleyecek bir şey. Ama..."

"Ve Jack, bu büyüklükteki bir köpek yavrusunu üç yaşındaki bir çocuğa teslim edemezsin, tıpkı onu yumurta ve olgun domateslerden sorumlu tutamayacağın gibi."

"Evet, evet, zamanı geldiğinde dikkatli olacağız. Ve Buck Anderson, koyun çiftçisi, diyor ki birkaç yeni çoban hazır. Kendi küçük çocuğu ve yedi torunu var. İki kişi için konuşabilir - oğulları, onları diğer köpeklerle ve koyunlara teslim etmeden önce büyümelerine yardımcı olabilir. Yine de Noel köpeği olmalarını istiyor. Noel hediyesi olarak yavru köpek arayan insanlara güvenmediğinizi biliyorum ama Buck'a güvenebilirsiniz. O her şeyi bilir." Jack bir nefes aldı. "Ancak koyun gütmezlerse şanslarını pek beğenmiyorum."

"Tamam, bu dördünün icabına bakıldı," dedi.

"Birkaç kişi daha bunu düşünüyor ama şu ana kadarki gelişme bu. Kasabadaki herkesin onlara ren geyiklerinin isimlerini verdiğini fark ettiniz mi?"

"Evet, şirin, ha? Jack, onlar için bir yerim yok. Sanırım onları evime götürebilirim ve saç kesimi arasında eve koşup beslenip sulandıklarından emin olabilirim, ama söylemek gerekirse

Gerçek şu ki, öyle bir zamanım yok. Noel zamanı herkes güzel olmak ister. Ben de çiftlikte olabildiğince çok zaman geçirmeye çalışıyorum - tüm aile geliyor."

"Belki de şu sığınak fikrini yeniden düşünmeliyiz. Olmaz mı? onlara birkaç hafta göz kulak olurlar mı? O zaman en azından birkaçını ellerinden alırız...."

Tam o sırada Nathaniel bir rüzgârla içeri girdi. Eldivenlerini çıkardı ve avucunun içine aldı. Baktı yeni dekore edilmiş barın etrafında dolandı ve onaylarcasına ılık çaldı. "Hey," dedi Annie ve Jack'e. "Nasıl gidiyor?" Sessizlik ona cevap verdi. "Bir sorun mu var?"

Annie ona doğru bir adım attı. "Jack yavruları artık burada tutamaz, Nate. Köpek gibi kokmaya başladılar. Ne de olsa burası bir restoran."

Nate güldü. "Bence orada oldukça iyi dayandın Jack. Tahmin ettiğimden daha uzun süre dayandın."

"Üzgünüm, Nate. Annie bu kadar ikna edici olmasaydı, bu adamlar hemen bir sığınma evine giderlerdi. Ya da çok daha kötü bir yerde. En azından birkaçı için yuva bulduk -yeterince büyüdüklerinde ve yavruları bırakacak kadar güçlendiklerinde."

"Evet, anlıyorum," dedi Nate iyi huylu bir şekilde. "Annie beni ekmeyeceğine söz verirse onları eve götüreceğim. Çoğu gün oldukça meşgulüm ama klinikte bana yardım edecek bir veteriner teknisyenim var. Ve onların da benim kadar yakından bakıma ihtiyaçları yok. En azından artık yemeklerini göz damlası olmadan yiyebiliyorlar. Onları çamaşır odasına koyup kapıyı kapatabilirim, böylece beni uyutmazlar. Gece."

"Yeterince sıcak olacaklar mı?" Annie sordu. "Yeterince güçlüler mi?"

"İyi olacaklar, Annie. Jack-akşam yemeğinde ne var?"

"Chili. Mısır ekmeği. Gerçekten mi? Onları buradan çıkaracak mısın?"

Nate güldü. "Onları götürmeden önce bir öğün daha yiyebilir miyiz? Ben bir bekâрім. Evde yemek var." Bir kolunu Annie'nin omuzlarına doladı. "Bu artık şımardı - çabalarının karşılığını almaya alıştı. Ve iki bira."

"Evet," dedi Jack, meraklı bir kaşını kaldırarak. "Hemen geliyor."

"Yemeğimizi yedikten sonra beni eve kadar takip edebilirsin," dedi Annie'ye, sanki mesele hallolmuş gibi.

* * *

Annie, Jensen kliniğinin, ahırının ve evinin nerede olduğunu yaklaşık olarak biliyordu ama oraya hiç gittiğini hatırlamıyordu. Kanişinizi ya da spanyelinizi küçük hayvan veterinerine götürebilirdiniz, ancak ameliyat edilmesi gereken büyük bir hayvanınız ya da uzun süreli ve sık bakım gerektiren bir rahatsızlığınız yoksa büyük hayvan veterineri size gelirdi. Ahır ayrıca atlar için ara sıra kısa süreli pansiyon hizmeti de veriyordu. Ayrıca yetiştirme tesisleri de vardı, ancak bu da çoğunlukla çiftlikte veya çiftlikte çiftçiler tarafından yapılırdı. çiftçiler. Çok değerli atların bazı sahipleri, doğum öncesi kısıraklarını veterinerlere bırakmayı tercih ediyordu.

Nate yavru köpek kutusunu kamyonetinin kapalı kasasında taşıyordu. Fazladan battaniyelerle sarınmışlardı ve kısa yolculukta fazla üşümeyeceklerdi. Annie de kendi kamyonetiyle onları takip etti. Jensen Stables, Dr. Nathaniel Jensen, DVM yazan tabeladan ana yoldan sola döndüler. Dr. Nathaniel Jensen, DVM.

Yol asfalttı, ki bu da dünyanın bu bölgesinde pamuk gibi bir şeydi. Ağaçlarla kaplıydı ve karla kaplı çalılar kenarlardan kesilmişti. Yol en az yarım mil uzunluğunda olmalıydı. Sonra iyi aydınlatılmış bir yerleşkeye açılıyordu. Ahır, geniş bir açık alanın sol tarafındaydı.

yanlardan ve arkadan çevreliyordu. Kliniğin kendisi de ahıra bağlıydı. Noel ışıkları vardı.

pencerelerden birinde parılıyordu. Sağ tarafta bir

tuğladan bir kaldırımını olan, tek katlı, geniş, modern bir evdi ve koyu renkli ahşaptan yapılmış, eğimli cam pencereli çift ön kapıya açılıyordu. Evin üzerinde tek bir Noel ışığı ya da süs yoktu. Annie veteriner teknisyeninin kliniği dekore edip etmediğini merak etti.

Ev ile ahır arasında iki at römorku vardı. Biri altı, diğeri iki at alabiliyordu ve her ikisi de o kadar süslüydü ki muhtemelen bir bar ve kabin görevlileri vardı.

Evin bir ucundaki garaj kapısı otomatik olarak açıldı ve Nate içeri girdi. Annie arabayı dışarıya park etti ve garaja doğru yürüdü. Formülü taşıdı ve

Kutuyu taşıırken bebek gevreği de getirmişti, evin kapısını açmayı başarmış ve mutfaka girip gözden kaybolurken dirseğiyle ışıkları yakmıştı. Mutfak Annie'nin annesinin uğruna ölebileceği türdendi - büyük yeni aletler, altı gözlü ocak, çift fırın, çalışma

Lavabolu bir ada. Muhteşemdi. Yeni yenilenmiş gibiydi.

Annie daha yavaş hareket ederek uzun kahvaltı barını geçip büyük, rahat görünümlü mobilyalar ve güzel bir şöminenin bulunduğu geniş bir aile odasına baktı. Odanın her iki yanında

Şömine, deri ciltli kitaplarla dolu tavandan tabana kitaplıklardı.

"Annie? Neredesin?"

Aval aval bakmayı bıraktı ve sesi takip etti. İçerideki geniş kahvaltı köşesinde çok uzun, eski bir meşe masanın yanından geçti.

cumbalı pencereler mülkün arka tarafına bakıyordu. Keskin bir sola dönüp kısa bir koridordan geçerek bir banyo, bir yatak odası ve çamaşır odasına girdi. Dolapların yanı sıra, paslanmaz çelikten bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi ile

derin lavabo. Burasının eski bir çiftlik evi olmadığı kesindi.

Nate, "Kutularını kaplamak için klinikten aldığım çarşafı kullanacağım," dedi.

"Burada iyi olacaklar. Dinle, bu görev için imza attığını biliyorum ama ilk fırsatta buraya gelmek için programını yeniden düzenlemen gerekiyormuş gibi hissetmeni istemiyorum.

Her gün kaçış alışması. Virginia, teknisyenim.

Gün içinde bazen dışarı çağırılıyorum ama yılın bu zamanlarında kimse üremiyor ya da doğum yapmıyor, o yüzden genelde çok yoğun olmuyor. Ama-"

"Tamam," dedi. "Gelmeyeceğim. Bir numara bırakacağım. Eğer bana ihtiyacın olursa."

"Yine de bazen gelebilir misin?" diye sordu gülerek. "Yemleme ve temizlik işlerinde bana yardım edersen, etleri eritip fırına falan atabilirim."

Vaiz'inki gibi değil ama yenilebilir. Sadece ne zaman burada olabileceğinizi söyleyin."

"Senin tekniğin var...."

"Virginia'dan beşten sonra kalmasını istemeyi sevmiyorum. özel hastaları var- eve gidip kocasıyla yemek yemek istiyor. Sana bir anahtar ayarlayacağım, olur da bir davayla meşgul olursam ve sen beni eve bırakırsan diye."

"Elbette. Bana tam olarak ne istediğini söyle," dedi.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sorunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Neden böyle kaşlarını çatıyorsun? Bir süredir

Jack'in evine girdiğimden beri kaşlarımı çatıyorum."

Zihinsel olarak kaşlarını düzeltmeye çalıştı ama kırıksıklığı hâlâ hissedebiliyordu. Onu kolunda ödüllü bir kızla hayal etmeye çalışıyordu, olan buydu. Ya da bir Dünyanın dört bir yanında at yarıştıran ya da gösteren bir atçı. Ya da belki onun yaşında, en az onun kadar zeki ve başarılı, olgun ve çekici bir kadın. Ve o kadar yakışıklıydı ki tüm bunları hayal etmek zor değildi. Ama dedi ki, "Çok neşelisin."

Bu tam da istemediğin bir şeydi ama yavruların burada olmasından neredeyse heyecan duyuyordun. Ne var bunda?"

Güldü. "Hayır. İşin bu noktaya geleceğini biliyordum. Jack ve Vaiz'in ilk hafta onları idare etmesine iki nedenden dolayı sevindim - beslenmeleri, kurutulmaları ve sık sık kontrol edilmeleri gerekiyordu ve yolda bara uğramaktan keyif aldım

Her gün evde. Ne zaman bu kadar iyi yemek yediğimi bilmiyorum," diye ekledi düz karnını ovuşturarak. "Şimdi belli ki onlar

hepsi başaracak, sadece kontrol edilmeleri ve beslenmeleri gerekiyor. Birkaç saatte bir, Virginia ve benim gün içinde halledebileceğimiz bir şey. Barınak konusunda sana katılıyorum. Muhtemelen iyi olurlar, bu insanlar kendilerini işlerine adanmışlar ve ve küçük, yetim bir hayvanın oradan çıkmasına izin vermeden önce etkili bir şekilde tararlar. Ama neden riske girelim ki? Eğer barınağı kullanmak zorunda kalırsak, bunu Noel'den sonra yaparız."

"Bu kadar mı? Başından beri onlarla sıkışıp kalacağını biliyor muydun?"

Sadece güldü. "Hadi, sana büyüdüğüm evi göstereyim, biraz kahve koyalım, yavruları besleyelim ve gece için onları yatıralım. Buna ne dersin?"

"Bana evi göstermek zorunda değilsin. Burayı kurcalamayacağım."

Onun elini tuttu. "Etrafı kurcalaman beni endişelendirmiyor. Hadi," dedi ve onu tekrar mutfağa doğru çekti. Onu geniş ve büyük bir odaya götürdü, "Kız kardeşlerim arasında çok kavga oldu.

Burası. Ben büyüdüğümde burada eski, çiçekli, köhne mobilyalar vardı ama herkes eğitim alıp annemle babamın maaş bordrosundan çıktıktan sonra evin etrafında yeni şeyler belirmeye başladı. Eşyalar yenilendi ve yeniden modellendi." Onu koridora çekti, ana yatak odasının ve diğer üç yatak odasının yerini gösterdi. "Yatak ve banyoyu mutfağın diğer tarafına aldım. Beni kızlardan uzak tuttu." Sonra büyük salondan sağa döndü. "Resmi oturma odası, sadece Noel gibi aile tatillerinde kullanılır ve yemek odası, büyük aile yemeklerinde taşma için kullanılır." Ve sonra büyük mutfağa geri döndüler.

"Muazzam bir şey," dedi nefes nefese. "Çok güzel bir ev. Bu kadar büyük bir evde büyümek nasıl bir şey olmalı?"

"Herhalde her çocuk gibi ben de burayı hafife aldım," dedi omuz silkerek. "Burası hâlâ ailemin evi, ama bir daha buraya taşınacaklarından şüpheliyim. Hadi, kahve koyayım."

"Beni eğlendirmek zorunda değilsin, Nate."

"Belki de kendimi eğlendiriyorumdur. Burada pek arkadaşım yok."

Kahveyi koydukları anda Annie hatırladı. "Lanet olsun," dedi. "Kimıldama. Kimıldama.

Senin için bir şey." Garaj kapısından arabasına koştu, kurabiyeleri aldı ve içeri getirdi. Tipik bir Ülke modasına uygun olarak şeffaf, plastik bir tabağa dizilmiş ve üzerleri streç filmle kaplanmıştı. "Senin için," dedi. "Sıcak olmaları gerekirdi ama şimdi neredeyse donmuş durumdalar. Annem ısrar etti."

"Benim için mi pişirdi?" diye sordu şaşkınlıkla, sargıyı sıyrıp kendine yardım ederken.

"Şey, sayılır."

"Sayılır mı?"

"Bugün birlikte pişirdik. Bütün gün. Bunu tatillerde yaparız. Dondurucu için bir şeyler, komşular ve dükkândaki kızlarım için hediyeler. İzin günlerimde Noel'e kadar haftalarca yemek pişiriyoruz."

"Pişiriyor musun?" diye sordu, büyülenmiş, belki de şok olmuş görünüyordu.

Sırıttı. "Bütün çiftçi kızlar yemek pişirir. Ben de yorgan yapmayı, bahçe işlerini, konserve yapmayı ve tavuğun kafasını kesmeyi bilirim. Bir ineği tek başıma kesemem ama nasıl yapıldığını biliyorum ve yardım ettim."

"Vay canına."

Adamın cevabı gururunu okşamamıştı. Göz alıcı bir hayat sürdüğü söylenemezdi.

İsviçre'de yatılı okula gitti ve at terbiyesi İngiltere'de eğitim. "Bahse girerim sana anneni hatırlatıyorumdur, ha?"

Kıkırdadı. "Tam olarak değil. Balık tutar mısın? Avlanır mısın?"

"Balık tuttum ve avlandım ama çiftliği tercih ederim. Bir keresinde bir dağ aslanı vurmuştum ama bu uzun zaman önceydi ve avlanmıyordum. Küçük piç benim peşimdeydi.

Annemin tavukları ve çocuklar çoktan taşınmıştı, bu yüzden ben-"

"Kaç yaşındaydın?" diye sordu.

Omuz silkti. "Bilmiyorum, on üç ya da on dört. Ama avlanmayı pek sevmem. Ata binmeyi seviyorum. İnekleri özlüyorum. Buzağılamayı severdim. Taze kremadan yapılan dondurmayı. Tavuğun altından çıkan sıcak yumurtaları. Ailemdeki herkesten daha fazla 4-H kurdelem var. Erasmus, şu yaşlı boğa? O benim. Mavi kurdeleli eyalet fuarı. O geldiğinde on beş yaşındaydım, şimdi yaşlı bir adam ve yüzlercesinin babası. Annem gibi yeşil bir parmağım var. Toprağa her şeyi sokabilirim ve büyür. Bir keresinde bir kaya yetiştirmiştım.

çalı." Adam ona şaşkın bir ifade fırlattı ve kadın gözlerini devirdi. Adam toparlandı. "O sıradan çiftlik kızlarından biriymdim. On numara botum var ve lise son sınıfa kadar tüm erkeklerden daha uzun boyluydum. Babam bana sağlam der. Sabit. Erkeklerin ilgisini çekecek türden bir kız değilim. Ben yavru köpekleri çekerim. İşte bu ne."

Kocaman gülümsedi, ona parlak beyaz dişlerini ve o çıldırtıcı gamzesini gösterdi. "Bu gerçek mi?"

"Kesinlikle senin tipin değil. Hiç string bikinim olmadı. Biriyle ne yapacağımı bilemem. Diş ipi mi kullanıyorsun? Yaptığın şey bu mu?"

Güldü. "İpli bikinilerden daha seksi şeyler de var," dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Yüzlerce ipli bikiinin ortasında kaybolduğunu anlattığını duyduğum an, içimde bir

zihnimde kurtulamadığım bir resim var. Kafanıza kötü bir şarkı takılmış gibi."

"Tanrım, kışında kocaman bir böcek yok mu senin?" dedi eğlenerek.

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi, ama tam olarak biliyordu. Korkunç bir yalancıydı. "Senin baban olmadığını bile bilmiyordum, biliyorsun. Jack'in evine gelene kadar senin veteriner olduğunu bilmiyordum. Ve bugün yemek pişirirken bizimkiler bana sen buraya geldiğinde

aylarca başka bir şey konuşmadılar. Sanırım kız arkadaşını da yanında getirmişsin. Güzel, süslü, Hollywood kadını."

Şok ağzını ve gözlerini genişletti. "Defol git buradan," dedi. Sonra bir kahkaha patlattı. "Onlar bu yüzden mi ne diyorsun?"

Biraz utanarak omuz silkti. "Artık kimsenin bir şey söylediğini sanmıyorum ve ailemden başka kimin bu şekilde gördüğünü de bilmiyorum."

Uzun bir süre güldü ve sonunda kendini kontrol altına aldı. "Tamam, bak. O benim nişanlımdı, tamam mı? Ama onu buraya getirmek benim hatamdı, çünkü çok gençti. Aklımı kaçırmış olmalıyım. Evlenmeye hazır değildi. Tanrıya şükür. Ve bir Hollywood kadını değildi, gerçekten olmak istemesine rağmen. Belki de şimdi öyledir, bildiğim kadarıyla. Susanna Van Nuys'luydu. Sadece Atlar hakkında bildiği tek şey dört ayakları ve büyük dişleri olduğuydu. Benim yirmi dokuz yaşına karşılık o yirmi dört yaşındaydı, daha önce hiç küçük bir kasabada yaşamamıştı ve gerçekten de yaşamak istemiyordu."

"Ve ince," diye ekledi Annie. "Çok zayıf."

Ellerini ceplerine soktu, topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, anlamlı kara kaşlarını kaldırdı ve sırtarak, "Eh, her yerde değil," dedi.

"Oh, bu iğrenç," diye karşılık verdi, onaylamama sesi yüksek çıkıyordu.

"Eski sevgililer hakkında kötü konuşmak hiç hoş değil."

Annie, "Eminim ipli bikiniyle harika görünüyordur," dedi. bir homurtu.

"İnanılır gibi değil," dedi, açıkça onunla alay ederek. "Şimdi, neden bu kadar kıskanç olasın ki? Zavallı, zayıf Susanna'yı tanıımıyorsun bile. Tek bildiğin, onun tatlı, şefkatli, gerçek bir insan ve ben ona karşı korkunçtum." Ve tüm bunları sinsi bir gülümsemeye söyledi.

"Kesinlikle kıskanç değilim! Merak ediyorum ama kıskanmıyorum!" "Bir boğa kurbağası kadar yeşil," diye suçladı.

"Oh, lanet olsun. Dinle, vuruldum. Uzun bir gündü. Gitmem gerek." Çantasını ve ceketini kaptığı gibi mutfaktan fırladı. Ve kayboldu. Kendini yatak odalarına giden geniş koridorda buldu. Önce büyük odaya, oradan da mutfağa giden yolu buldu. "Kapı hangi cehennemde?"

Bir kolunu garaja açılan kapıya doğru uzattı, yüzünde hâlâ o üstün gülümseme vardı. Ne egomanyak, diye düşündü, kapıya doğru ilerlerken.

Arabasına gittiğinde düşündü ki tamamen berbattı. Dahası, adam onun içini gördü. Ondan etkilenmişti, ve çünkü biliyordu ki Muhtemelen geçmişinde pek çok güzel kadın olmuştur, bunun kendisini grotesk ve kıskanç sözlere yönlendirmesine izin verirdi.

Bildiği tek kişi Susanna'ydı. Küçük bir poposu ve güzel göğüsleri olduğu belli olan çocuk-kadın. Bunu neden yapsın ki? Neden umursuyordu ki?

Muhtemelen babasının uğruna ölebileceği birkaç at römorkunun bulunduğu geniş bir ahırın karşısındaki, güzelce döşenmiş dört bin metrekarelik özel bir evi gezmekle ilgili bir şeydi. Bu kadar geniş bir alanda, bu kadar çok kişiye hizmet veren bir veteriner muayenehanesinden ne beklenebilirdi ki? Üstelik yeni bir muayenehane de değil, muhtemelen kırk yıllık olgun bir muayenehaneydi. Kuruldu. Kazançlı.

Üç yatak odalı, yüz yıllık bir çiftlik evinde büyümüştü. Üç erkek kardeşi bir yatak odasını paylaşıyordu ve bunu bir an bile unutmasına izin vermiyorlardı. Hepsi çok küçük bir banyoyu paylaşıyordu. Ama büyüme şeklini seviyordu ve hayatında bir gün bile kıskançlık yapmamıştı - neden yapsındı ki?

Şimdi mi? Tüm bunlara ek olarak, o asla Özel okullara gitmemiş, özel dikim binicilik kıyafetleri giymemiş, en iyi binicilik derslerini ya da en prestijli yarışmaları karşılayamamış mıydı? Ayrıca geniş kalçaları, büyük ayakları ve pek de hatırlanmayacak bir göğüs çizgisi vardı. "Tanrı aşkına Annie," dedi kendi kendine. "Ne zamandan beri böyle şeyleri düşünüyorsun!"

Ne kadar zamandır arabasında oturuyordu? Üşüyecek kadar uzun süredir. Artık sineye çekmenin zamanı gelmişti. Oraya geri dönecek ve ona huysuz olduğunu, zar zor yürüyebildiği bir çift yüksek topuklu ayakkabısı olan "sağlam" çiftlik kızlarından biri olarak, ilçenin birkaç bekârından birinin dikkatini çekebilecek türden bir kadın hakkında duyduklarının onu yanlış şekilde kızdırdığını söyleyecekti. Onun ilgisini istediğinden değil, sadece Özür diler ve bir daha asla böyle davranmayacağına söz verirdi. Genelde duygusal biri değildi. Ya da mantıksız.

Hâlâ açık olan garaja geri döndü, arka kapıya kadar yürüdü ve kısa bir dokunuş yaptı. Kapı uçarak açıldı. Uzanıp bileğini yakaladı, onu kabaca evin içine çekti, kollarını ona doladı, kapının hemen içindeki mutfak duvarına yasladı ve onu öptü! Adamın ağzı öylesine şiddetli, öylesine baskın ve kendinden emin bir şekilde kızın ağzına indi ki, kızın gözleri şok içinde açıldı. Sonra geniş, sert göğsüyle onu duvara yaslarken ağzının üzerinde hareket etmeye başladı, büyük elleri göğüs kafesinde, kalçalarında aşağı yukarı dolaştı.

Hareket edemiyordu. Kollarını kaldıramıyor, gözlerinin kapanmasına izin veremiyor, hatta öpücük bile gönderemiyordu. Nefesini tuttu.

Ne oluyor be?

Sonunda dudaklarını onunkilerden ayırdı ve "Benden hoşlanıyorsun. Bunu biliyordum."

"Senden o kadar hoşlanmıyorum. Bunu bir daha asla yapma," dedi.

"Beni istiyorsun," dedi gülümseyerek. "Ve ben de bana sahip olmana izin vereceğim."

"Kibirlisin. Seni istemiyorum."

Onu tekrar öptü ve yine gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu sefer kollarını serbest bıraktı ve adamın göğsüne doğru itti.

"O zaman sen de beni öp ve bakalım sana karşı bir şeyler hissetmeye başlayacak mıyım?" dedi.

"Hayır. Çünkü bunun komik olduğunu düşünüyorsun. Buraya huysuz olduğum için özür dilemeye geldim. O sıksa kadın umurumda değil. Kızım. Sadece biraz yorgunum."

"Özür dilemene gerek yok, Annie. Bence bu çok hoş. Ama Susanna'yı kıskanmana gerek yok. O sadece Çoktan gitmişti ve ben onu özlemiyordum bile. Birbirimiz için doğru kişi değildik. Hem de hiç."

"Babam öyle dedi." "Hank mi söyledi?"

Başını salladı.

"Ne dedi? Tam olarak ne?" Nate bilmek istedi.

Yapmamalıydı. Ama yaptı. "Benim daha çok senin tipin olduğumu söyledi ama önce sıksa sarışını öldürmem gerekiyormuş. Zaten ölüme yakın görüldüğünü söyledi."

Nate bunun çok komik olduğunu düşündü. Uzun süre güldü ama onu bırakmadı. "İyi ki gitmiş o zaman. Hiçbir kavgada kendini tutamazdı. Bir tırnağı kırılrsa ağlardı."

"Eminim birçoğundan sadece biriydi."

Biraz geri çekildi ama gözlerindeki eğlence devam etti. "Benim bir oyuncu olduğumu düşünüyorsun."

"Nasıl olmazsın? O zengin at insanlarını bilmiyor değilim. Ve sen doktorsun! Tabii ki milyonlarca kız arkadaşın olmuştur."

Gülümsemesi sonunda kayboldu. "Hayır," dedi. "Ben o adam değilim, Annie. O tür insanların etrafında bulunmuş olmam öyle biri olduğum anlamına gelmez."

"Adalara birlikte gideceğiniz kız veterinerler var," diye hatırlattı ona.

"Tina ve Cindy," dedi gülerek. "Shew. Övünmekten nefret ediyorum ama otuz iki yaşındayım Annie ve Geçmişimde birkaç kadın var. Ama eminim seninkinde de birkaç erkek vardır. Tina ve Cindy sadece arkadaşlarım."

"Uh-huh. Eminim öyledir. Eski arkadaşlar ve yüzlerce string bikini."

"İçeri gel ve kahveni bitir," dedi hoşgörölü bir kıkırdamayla.

"Gitmek zorundayım. Eve, Ahab'ın yanına gitmeliyim." "Kim o?" Nate sordu.

"Benim kedim. Ahab. Tripod. Bir sürü ismi var. Üç bacaklı."

"Ne oldu?" Nate sordu.

"Bilmiyorum. Kimsenin onu almayacağı belli olduğunda onu barınaktan evlat edindim. Kötü bir tavrı var ama beni seviyor. Çok bağımsızdır ama yemek yemeyi sever. Gitmem gerek."

"Yarın işten sonra gelecek misin?" "Bir beyefendi gibi davranacak mısın?" diye sordu.

O yakışıklı kaşlarından birini kaldırdı. "Yapmamı mı istiyorsun?"

Hayır. "Kesinlikle. Yoksa yavruları yardım etmeden sana bırakırım."

"Yarın işten sonra gel. Önce eve uğrayıp kedini besle, böylece gitmek için acele etmene gerek kalmaz." Yanağına çok nazik bir öpücük kondurdu, ama bu öpücükten müstehcenlik sızıyordu. "Görüşürüz o zaman."

Dördüncü Bölüm

Bir güzellik mağazasında Noel zamanı her zaman telaşlı geçerdi ve Clip and Curl da bir istisna değildi. Noel'e iki haftadan az bir süre kalmıştı ve Annie'nin müşterileri tüm mağaza, partiler, açık evler, aile ziyaretleri, mahalle toplantıları için en iyi şekilde görünmek istedi. Randevular birbiri ardına geliyordu. Bir sürü dedikodu, bir sürü heyecanlı sohbet vardı. Annie ertesi gün oldukça sessizdi, ancak mekanda boşluğu kapatacak kadar çok konuşma vardı.

Annie'den birkaç yaş büyük olan ve on yıldır evli olan Pam, müdür yardımcısı olmak için eğitim alıyordu. Annie röfle için saç şeritlerine folyo uygularken, Pam elinde randevu defteriyle yaklaştı. "Üç seçeneğimiz var. En iyi düzenli müşterilerimizden bazılarını geri çevirebiliriz, birkaç gece dokuza kadar açık kalabiliriz ya da önümüzdeki iki pazartesiye onlara uydurmak için açabiliriz."

"İnsanlar neden önceden program yapmıyor?" Annie sordu.

"Bana öğrettiğin gibi, onlar ağırlanmayı bekliyorlar ve biz de ya bunu yaparız ya da onları başka bir dükkâna kaptırırız."

"Geç saatlere kadar kalmak benim için zor ve senin bir ailen var. Sana bu görevi yüklemek istemiyorum," dedi Annie. Sonra da Bunu düşünürken dedi ki, "Belki de geceleri çalışmalıyım. Bu sorunu çözer."

"Neyi halledeceğiz?" Pam, büyük randevu defterini çapraz kollarıyla göğsüne yaslayarak sordu.

"Oh, şu adam. Veteriner. Bilirsin işte." "Neyi biliyorum?"

"Bardaki adam, Jack, yavru köpekleri artık orada tutamayacaklarını söyledi. Köpekler çok iyi gidiyor, büyüyorlar, bu da demek oluyor ki yakında

Yavru köpek kakasında gözbebekleri. Bir restoran için pek iştah açıcı bir durum değil. Jack bu kadar yeter, gitmeliler dedi. Dr. Jensen onları ahır ve veteriner kliniği operasyonunun bir parçası olan evine götürdü. Ve yardım edeceğime söz verdiğim için... işten sonra gelmemi bekliyor."

"Evine mi?"

"Evet. Eğer yardım edersem, yememiz için bir şeyler eriteceğini söyledi. Şu barda bira içip yemek yiyorduk."

"Dinle, bu sana bağlı Annie. Burası senin dükkanın. Kocam çocukları okuldan alacak, akşam yemekleri ve ev ödevleriyle ilgilenecek. Saatlere ihtiyacım olduğunu biliyorsun..."

"O zaman kararı sen ver," dedi Annie.

Pam randevu defterini indirdi ve kalçasına dayadı. "Annie, dükkân birkaç hafta boyunca dokuza kadar ya da pazartesi günleri açık olacaksa kalmana gerek yok. Kızlardan ikisi Noel masraflarına yardımcı olmak için biraz fazla çalışmaya razı. Ama sorumluluğu bana bırakma konusunda rahat olmalısın. Hazır olmadan seni buna zorlamak istemem. Burada oldukça sıkı, tek kişilik bir gösteri yürütüyorsun."

"Öyle mi?"

Pam başını salladı. "Ama seni suçlamıyorum Annie. Burası senin dükkanın, senin yatırımın, senin sorumluluğun. Ne zaman hazır olduğumu düşünürsen, yardım etmekten memnuniyet duyarım."

"Mesele şu ki, beni öptü."

Dükkânda büyük bir sessizlik oldu. Pam'in ağzı açık kaldı.

"Saçmalık," dedi Annie. Bir güzellik mağazasında bulunanlar gibi süpersonik işitme yeteneğine sahip kulaklar yoktu, Kurutma makinelerinin ve akan suyun gürültüsüne rağmen. Küçük dükkânın etrafına bakındı. Küçücüktü; odanın her iki yanında üç sandalye vardı. Arkada iki kurutucu ve iki derin lavabo vardı. Onun arkasında dinlenme odası ve Annie'nin küçük ofisi vardı.

Salonda şimdi güzelleşmenin çeşitli aşamalarında

olan kadınlar vardı; çubuklar, rulolar, folyolar veya
geriye taranmış saçlar

kafalarından çiçek açıyor. Fönlü güzellik uzmanları, Elllerinde saç maşaları, taraklar ve fırçalar, o başların üzerinde duruyorlardı. Hepsi sessiz. Hepsi bekliyordu. "Kendi aranızda konuşun," diye talimat verdi Annie.

"Bol şans," dedi Pam. "Bu adam, bu veteriner, herhangi bir şekilde çekici mi?"

Annie'nin yanakları biraz pembeleşti. "Sevimli mi?" Pam sordu.

Annie Pam'e doğru eğildi ve fısıldadı, "Altına işersin."

Pam'in yanakları biraz pembeleşti. "Whew."

"Peki, bize ondan bahset," dedi birisi. "Evet, nasıl bir adam?"

"Polisi aramalı mısın yoksa gerçekten düşük yakalı bir şey mi giymelisin?"

"Kaç yaşında? Kaç kere evlendi?"

Çünkü anahtar bu. İnanın bana!"

"Dinle, bu konuda konuşamam," dedi Annie. "Biliyorum ki Adam bir hafta bile dayanamadı! Ve sadece bu yavru köpekler yüzünden! Dürüst olmak gerekirse, bu yavrular olmasaydı birbirimizden haberimiz bile olmayacaktı. Büyük hayvan veterineri. O sadece barmen Jack'e bir iyilik yapıyordu.

yetim yavrular."

"Annie, senin büyük hayvanların yok mu? Veterineriniz kim?"

"Evet, öyle ama ben bunu bilmiyordum. Yani bizimkiler atlara ve Erasmus'a göz kulak oluyor. Benim boğam," diye açıkladı odadaki şaşkın bakışlar için. "Doc Jensen'ı çiftliğe çağırdıklarını söylediklerinde onlara teşekkür ettim ve faturayı ödedim. Yani atların ya da boğanın bir şeye ihtiyacı olduğu pek görülmemiştir. Onun, benim çocukluğumdan beri hayvanlarımıza bakan Doc Jensen olduğunu sanıyordum. Ama oğlu olduğu ortaya çıktı. Doktor Jensen Junior." Boğazını temizledi. "Otuz iki yaşında. Ve hiç evlenmemiş."

"Oha," dedi biri. Başka bir kadın ıslık çaldı.

"Kız arkadaşları oldu," dedi Annie. "Buralardan değil. Ama birkaç yıl önce babasının muayenehanesini devralmak için buraya geldiğinde, genç ve dolgun bir sarışın getirmişti. nişanlısıyla beraberdi ve yürümedi ama-" Birisi

"Düşük yaka" diye tavsiye etti.

"Dar kotlar. En azından dar. Bunu en nazik şekilde söylüyorum, ama biraz daha fazla makyaj yapmayı düşünebilerseniz, göz kalemi ve dudak kalemi gibi," dedi biri.

"Buna ihtiyacın yok," dedi Pam sessizce.

"Düşünüyordum da, belki de müsait olmamak iyi olur-"

"Hayır!" dedi üç kadın birden.

"Bunu neden yapasın ki?" Pam sordu.

"Kendinden çok emin," diye yanıtladı Annie. "Peki, şuna ne dersin?" dedi Pam. "Belki de sen Kendinden emin olmak mı?"

Annie bir an için bunu düşündü. "Gördün mü, işin zor kısmı da bu."

* * *

Genellikle Annie kendine çok güvenirdi. Zeki olduğunu biliyordu; küçük bir işletme sahibiydi ve işleri iyi gidiyordu. Bağımsızdı ve ortak olduktan sonra bile bunun değişeceğinden şüpheliydi. Mütevazı yetiştirilme tarzına gelince, yer değiştireceği kişiyle henüz tanışmamıştı. Çiftlikteki yaşam pek çok açıdan zengindi. O Sadece Nathaniel'in dikkatini çekmekle kalmayıp büyük bir nişan taşı da alabilen sıska, süslü, şehirli kıza karşı bir anlık sığ bir kıskançlık duymuş olabilirdi, ama tüm bunlar çok çabuk geçti.

Ancak hayatında kendine güveninin biraz sarsıldığı bir alan vardı. Ed'den yeni kurtulmuştu. Kendisini kullandığı belli olan bir adama çok fazla inanmış ve güvenmişti. Eğer bu yeni adam, kodaman veteriner, onunla gerçekten ilgileniyorsa, yapması gereken bazı kanıtlar vardı. O değildi

aptal yerine konacaktı. Ve kesinlikle karşılaştığı tek uygun iki bacaklı dişi o olmayacaktı.

Son zamanlarda.

O gün işten sonra Ahab'ı besledi, buzdolabını karıştırdı ve güzel bir yeşil salata hazırladı, bir tabak buzlu kek hazırladı ve Nate'in evine doğru yola çıktı.

Evinin önüne geldiğinde, bir kadın Klinikten çıkıp kapıyı arkasından kilitledi. Tuzlu ve biberli saçları çok kısa kesilmiş ufak tefek bir şeydi ve park halindeki tek arabaya yönelebilecekken Kliniğin dışında durdu ve dudaklarında bir gülümsemeyle Annie'yi bekledi.

Annie ona yaklaştı. "Sen Virginia olmalısın," dedi. "Ve sen de Annie McKenzie olmalısın," dedi yaşlı kadın. dedi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ailenizle birkaç yıl önce tanışmıştım ama sanırım hepiniz ya okuldaydınız ya da çoktan evden ayrılmıştınız. Nate henüz evde değil ama sende anahtar var, değil mi?"

"Evet," dedi. "O yavrulara yardım ettiğin için teşekkürler. Bunlar senin için," diye ekledi bir hevesle ve Virginia'ya bir tabak kek uzattı.

"Yapmamalıydın ama yaptığına sevindim. Annie, Nathaniel'e söyle sana hem kliniğin hem de benim evimin telefon numaralarını versin ve bana da senin telefon numaranı bıraksın. Bir çiftlikte ya da çiftlikte sıkışıp kaldığı bir durumla karşılaşırsak, onu korumak için birlikte çalışabiliriz. Ben Clear River'da yaşıyorum ve o bana Fortuna'da olduğunuzu söyledi. Buraya gelmek ikimiz için de aynı mesafede."

"Elbette. Ve ona önce beni aramasını söyleyeceğim. Benim telefonum yok. yavru köpeklere bakmak için bir yerlere kaçarak kocasını sinirlendirmek."

Virginia başını eğerek onu süzdü. "Kadınlar hakkında konuşmaz, biliyorsun," dedi.

"Kocanız mı?" Annie kafası karışmış bir halde cevap verdi.

Virginia güldü. "Nathaniel. Aşk hayatı hakkında ağzından tek kelime alamıyorum. Onu bu yaşımdan beri tanıyorum.

yüksek," dedi, eli yaklaşık uyluğun ortasını ölçüyordu.

"Belki de pek bir-"

"Ama bir haftadır senin hakkında konuşuyor. Annie şöyle, Annie böyle."

Annie'nin gözleri yuvarlaklaştı ve belki biraz da panikledi. "Bu ve bu ne?" diye sordu.

"Bence seni çok hoş buluyor. Belki de şaşırtıcı. Yavrulara ne yapacağını çok iyi biliyordun çünkü Hank ve Rose tarafından büyütüldüğün için bilmek üzere eğitilmiştin. Ve uzun boylusun.

Yıllardır bana hep bu kadar kısa olup olmadığımı soruyor. Sanırım uzun kadınlardan hoşlanıyor. Sen küçükken, dedi, havuç turuncusu kıvırcık saçların varmış, ama sen Belli ki onu aşmışsın. Bir dağ aslanı vurdun, bir ineği kestini, mavi kurdeleli bir boğa yetiştirdin. Oh, ve güzelsin. Ama biraz huysuzsun, o da bunu komik buluyor." Virginia başını salladı. "Nathaniel zor bir kadının etrafında yolunu bulmaya çalışmayı sever," dedi sırtarak. "Üç otoriter ablası olan dört kardeşin en küçüğü olduğu için elinde değil, o yüzden gardını düşürme."

Annie güldü. O konuda sorun yoktu, gardını almıştı.

"İkinizin arkadaşlığınızı tazelemiş olmanız çok güzel," Virginia ekledi.

"Ama Virginia, biz hiç arkadaş olmadık ki," dedi Annie. "Birbirimizi çocukluğumuzdan zar zor hatırlıyoruz. Ağabeylerimi tanırdı ama o kadar iyi değil. Hepimiz farklı okullara gittik ve fuarlarda, 4-H etkinliklerinde falan karşılaşmış olabiliriz. Gerçekten çok uzun zaman önce. Birkaç on yıl önce."

Ama kadın sadece dostça sırtlamakla yetindi. "Bu tür bir geçmişe sahip olduğun biriyle yeniden tanışmak harika değil mi?"

Bu tür bir tarih mi? Annie merak etti. Bu pek geçmiş sayılmazdı. "Ama birbirimizi yetişkin olarak tanımıyoruz. Hem de hiç."

Virginia güldü. "Eminim en eğlenceli kısmı bu olacak. Şimdi bana ihtiyacın olursa ara," dedi ve arabasına doğru ilerledi. "Ve kekler için teşekkürler! Kocam da en az benim kadar heyecanlanacak."

Ben!"

"Elbette," dedi Annie. "Elbette."

Virginia arabasının kapısında durakladı. "Annie, eğer ihtiyacın olursa

Yavru köpek bakımı dışında herhangi bir konuda beni aramaktan çekinmeyin."

"Teşekkürler," dedi.

* * *

Annie Virginia'yla konuştuktan ve Nate'in evine girdikten kısa bir süre sonra Nate eve geldi. Kamyonetinin garaja girdiğini duydu ve kapıdan içeri girdiğinde Mutfağa girdiğinde yüzü aydınlandı. "Hey," dedi. "Seni burada yeneceğimi düşünmüştüm."

"Daha yeni geldim," dedi. "Ve bir şeyler güzel kokuyor."

"Umarım tadı da güzeldir. Kabul ediyorum, Virginia bana bir el."

"Bunda utanılacak bir şey yok, Nate." Sonra ona gülümsedi. Mutfakta öylece durmak, iş çıkışı kapıdan içeri girmesini beklemek çok hoşuna gitmişti. Sonra kendine hayal kurmamasını söyledi. Her seferinde sadece bir gün.

Yavru köpekleri doyurdular ve Crock-Pot'ta patates, havuç, soğan ve soğanla birlikte bir rosto pişerken bütün mantarlar, yavru köpekleri aile odasında serbest bıraktılar. Onlarla birlikte yere oturdular, ellerinde bir rulo kâğıt havlu vardı ve kanepenin altına kaçan küçük hayvanları takip etmeye çalışırken aptal aptal güldüler.

Koridorda, mobilyaların arkasında. Yavru köpekleri yakalayıp durdular, saydılar, sayamadılar, bir tanesini geçici olarak yanlış yere koydular. Nate Dört haftalıktan biraz daha büyük olduklarını tahmin ediyordum çünkü havlamaya başlamışlardı ve biri her havladığında diğeri düşüyordu. Eğlence için televizyondan daha iyiydi.

Yavru köpekler tekrar kaldırıldıktan, yemek yenip bulaşıklar yıkandıktan sonra Annie gitmek için sesler çıkardı ve Nate onu aile odasında oturmaya ikna etti. "Daha erken," dedi. "Bir süre televizyonu açalım."

Kanepenin üzerine yığıldı. "Tanrım," dedi güçsüzce. "Rahatlamama izin verme. Gerçekten eve gitmem gerekiyor. Güne ne kadar erken başladığımı tahmin bile edemezsin."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Çamaşır odanızda sekiz tane mızımız, aç köpek yavrusu mu var? Ben de oldukça erken başlarım.

Ayrıca, rahat olmanı istiyorum. Bu harika bir sevişme koltuğu."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Aptalca bir soruymuş gibi omuz silkti. "Onunla seviştim."

"Bir centilmen olacağını söylemiştin!"

"Annie, beni denemek zorundasın, bu konuda çok centilmen olacağım. Hadi ama, yalvartma beni."

Ona sırtıttı. "Yalvar," dedi. "Sanırım bunu yapmam gerekecek."

Gözlerinde şeytani bir bakış vardı ve "Buraya gel" dedi. Parmaklarını kızın kemerinin altına soktu ve çekiştirerek onu yumuşak koltuk minderlerine doğru çekti. "Hadi yanaklarını biraz kızartalım."

* * *

Ertesi gece Annie, Nate'in evine sekiz farklı renkte sekiz uzun kurdele götürdü. Kurdeleleri yavru köpeklerin boyunlarına bağladılar ki tanınabilsinler. Onları tarttılar, bir çizelge hazırladılar, akşam yemeği yediler-ve Nathaniel onun yanaklarının yeniden kızarmasından büyük mutluluk duydu.

Her gece işten hemen sonra Ahab'ı besledi, böylece yavrulara yardım etmek için boş vakti olacaktı. Konuşuyor, oynuyor ve öpüşüyordu. Öpüşmek kısa sürede onun en sevdiği kısım oldu.

Bunun için açgözlülükle, Pam'e dükkânı haftada iki gece ve Pazartesi günü yarım gün açık tutması için güvendi. Bunun karşılığında Annie, Pam'in kendi Noel pişirme ve alışverişini yapması için biraz izin almasında ısrar etti; bunu telafi etmek için birkaç gün geç geldi.

Annie'nin yanaklarındaki mutluluk ısıltısında öpüşmekten çok daha fazlası vardı. Önemsiz gibi görünse de, gömleği üzerindeyken onu tanımak kot pantolonunu ve botlarını çıkarması sıradan olmaktan çok daha fazlası gibi görünüyordu. Tabii ki onun botları da çıkmıştı ve sarmaş dolaş olduklarında ayakları birbirine dolanıyor ve parmaklarını oynatıyorlardı. Birbirlerine karşı da kıpırdandılar. Çok lezzetliydi.

Yavru köpekleri beslerken ya da temizlerken, birlikte yemek hazırlarken, aynı zamanda birbirlerini tanımaya çalışıyorlardı. Annie bunu daha önce hiç düşünmemişti ama kur yapmanın anlamı buydu: Arzu kıvılcımından sonra gerçek bir ilgiyi sürdürecektir kadar ortak yönünüz olup olmadığını anlamak.

Nathaniel çocukluğundan beri Safkan atlarla çalışmak istiyordu. Binicilik için iyi olan birkaç emekli yarış atına sahipti. "İyi bir damızlık size harika bir yarış" dedi. Ancak ilk yatırım büyük olabilir. "Önümüzdeki bir ya da iki yıl içinde yatırım yapacağım. Neler yapabileceğime bakacağım."

"Neden atları göstermiyorsun?" diye sordu. "O da iyi ama ben yarışları seviyorum."

"Atları severim," dedi. "Bunu biliyordun. Ama bunu biliyor muydun? Eyaletin her yerinde at terbiyesi yarışmalarına katıldım. Gençken tabii ki. Sonunda benim için çok pahalı olmaya başladı. En iyi eğitim hiçbir zaman benim mahallemde olmadı ve en büyük yarışmalar da Olimpiyatlar benim için ulaşılmazdı. Ama eğer bir şey yapabilseydim, başlangıç seviyesinde at terbiyesi öğrettirdim. Hatta belki orta seviyede."

Onu ailesi ve atlarıyla tanıştırmak için çiftliğe davet etmeyi düşündüğünü ama onları zaten tanıdığını fark ettiğini söyledi. Aslında onu tanımadan önce onları tanıyordu. Bu yüzden onu küçük Fortuna evini görmeye davet etti ve orada ona akşam yemeği hazırladı. "Ancak çok iyi bir sevişme koltuğum yok," diye onu uyardı.

"Artık bir önemi yok," dedi. "Seni harekete geçirmek için o kanepeye ihtiyacım vardı, ama şimdi tamamen ısındığına göre, her yerde yapabiliriz. Yerde, sandalyede, duvara yaslanarak araba..."

"Senin hakkında çok haklıymışım. Sen sadece kibirlisin."

Aynı zamanda duygusaldı. Nathaniel, müstakil garajı olan iki yatak odalı evinden çok etkilenmişti. Dekorasyon küçük bir bebek evi gibi gösterişli değildi, ama güçlü renkler ve deri mobilyalar. En iyi tarafı da, Noel için tamamen süslemiş olmasıydı.

ocakta, dış saçakta ışıklar. Kocaman Atatürk çiçeğinin üzerine simler serpmişti, ortanca fidanı büyüklüğünde bir Noel kaktüsü vardı, annesinin her zaman Gewgaws denir. Kurdeleler, mumlar, potpuriler, Noel Baba koleksiyonu ve tabii ki bir ağaç. Bordo, yeşil, krem ve altın renginde, evle uyumlu bir şekilde dekore edilmiş gerçek bir ağaç. "Ve sen Noel'i evde bile geçirmiyorsun," dedi.

"Ama ben burada yaşıyorum," diye hatırlattı ona.

"Benim için bir şey yapmanın anlamı yok. süslemeler," dedi. "Annem bir tonunu garajdaki dolaplara bıraktı ama ben Noel'den önce ayrılıyorum. Etrafta onları görecektir kimse olacağını da sanmıyordum."

"Bunu kendim için yapıyorum," dedi. "Ben de tatil yapıyorum. Çiftlik çok kalabalık olduğu için geceleri burada kalıyorum. Geçmiş yıllarda evi kardeşlerden birine, baldızlara ve çocuklara ödünç verdiğim ve sadece kanepeyi aldığım biliniyor. Brad bir karavan getiriyor, genç oğlanlar da hemen hemen ona el koyuyor. Yaz ziyaretleri sırasında çocuklar ahır ve ön verandayı gözetlerler."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Sanırım ben de büyürken bundan hoşlanırdım," dedi. "Hepsi buraya geldiğinde, onlarla tanışmama izin verecek misin? Ya da onlarla yeniden tanışmama? Çocukları ortaokuldan beri görmedim."

"Elbette, ama hazırlıklı olmalısın." "Ne için?"

"Sana erkek arkadaşımışsın gibi davranacaklar."

Gülümsedi ve onu kendine doğru çekti. "Bunu sorun edeceğimi nereden çıkardın?"

"Öyle bir yerde olduğumuzu sanmıyorum," diye bilgilendirdi onu. "Bence sadece yemek yiyoruz, konuşuyoruz, yavru köpeklerle ilgileniyoruz ve öpüşüyoruz."

"Annie," dedi hayal kırıklığına uğramış gibi. "Erkek arkadaşın ne olduğunu sanıyorsun?"

"Um, ben asla gerçekten..."

"Yarın Pazar, senin çiftlikteki günün. millet," dedi. "Öğleden önce ne iş yapıyorsanız bitirin. Benimle bir gezintiye çıkın. Size arazimi göstereyim; karda çok huzurlu. Akşam yemeğinden önce temizlenebilmeniz için yanınıza yedek kıyafet alın."

"Bunu yapabilirim," dedi. "Bunu isterim."

* * *

Annie, Nathaniel Jensen'ın dudakları ve elleri altında kalana kadar kendini sade ve sağlam biri olarak görmüştü, çünkü Jensen onun tahmin ettiğinden çok daha fazlasıydı. Yakışıklı, akıllı, komik, şefkatli, bağımsız, güçlü, seksi... Liste sonsuzdu. Ve ona kendini sağlam, güvenilir bir çiftlik kızından çok daha fazlası gibi hissettirdi. Ne zaman Onu öptü, davet ettiğinden biraz daha yakından dokunmaya cesaret etti, henüz değil dediğinde ellerini geri çekti, kendini seksi, güzel ve hayran hissediyordu. Bu, keşfetmeyi dört gözle beklediği bir adamdı ve onu yavaş yavaş, büyük bir zevkle kabul ediyordu.

Bu yüzden Rose'a veterinerle ata binmek için randevusu olduğunu söyledi ve tabii ki heyecanla Pazar günü çiftlikte yemek pişirmekten ve akşam yemeğinden muaf tutuldu.

"Lütfen bu kadar heyecanlanma,"

Annie annesine söyledi. "Bu özel bir şey değil. O yavru köpekler sayesinde arkadaş olduk."

"Doğru," dedi Rose. "Yine de saçlarını ve gözlerini ortaya çıkarmak için biraz renk giyebilir misin?"

"Sakin ol dedim," diye vurguladı Annie. "Ve bundan kimseye bahsetme. Bu olaydan sonra tüm ilçede

konusulmak istemiyorum.

o sıksa Hollywood kadınının olduğu gibi."

Ama Annie bunu hafife almıyordu. zevkten cızırdıyordu. Ve biraz daha şık giyinmeyi denedi. Ata binmek için en iyi kot pantolonunu, en yeni botlarını ve kırmızı boğazlı kazağının üzerine en eski kot ceketini giydi. O

siyah bir eşarp ekledi. Daha sonra akşam yemeğinde giymek üzere ipek bir bluz ve en iyi süet ceketıyla birlikte çekici bir pantolon ve yüksek topuklu botlar getirmişti. Nate'in en sevdiği atlardan ikisine binerken atlar hakkında konuştular.

Emekli de olsa, disiplinli ve doğru miktarda ruha sahip birkaç değerli Thoroughbred. At yetiştirme, eğitme, yarıştırmaya ve gösterme hakkındaki sohbet o kadar teşvik ediciydi ki, neredeyse bir süreliğine ona aşık olmamaya çalıştığını unutabilirdi.

"Artık atlarla yeterince haşır neşir değilim," dedi. "Genç bir kız olarak yarışmalara katıldığımda, bu beni günün yirmi dört saati meşgul etmeye yetiyordu. Üniversitede eğlenmememe şaşmamalı, ata binmiyordum."

"At üzerinde iyisin," dedi. "Her gün ata binmelisin. Ben de öyle yapmalıyım, yaptığım işin en iyi kısmı bu."

Nate'in ahırlarının arkasındaki dağ eteklerine doğru, kar tabakasıyla kaplı olmasına rağmen iyi kullanılmış bir patika boyunca at sürdüler. Ağaçlar tepelerinde yükseliyordu ve güneş öğleden sonra gökyüzünde alçalıyordu. Ailelerinin en küçüğü ve kendi cinsiyetlerinden tek kişi olarak büyümek hakkında konuştular. Annie'nin erkek kardeşleri ona bir futbol topu gibi davranırken,

Nathaniel'in ablaları onunla sanki bir çocukmuş gibi oynarlardı. İstedikleri gibi giydirebilecekleri bir oyuncak bebek. "Benden daha tuhaf olmamam şaşırtıcı," dedi. "Bir sonraki en yaşlısı Patricia, o da otuz yedi yaşında. Sonra Susan ve en yaşlısı da Christina- her iki yılda bir. Annemle babam bir süre önce işi bırakmaya karar vermişlerdi.

öndeydiler ve sonra, bingo." Sırıttı. "Ben. Dengeyi büyük ölçüde bozdum."

"Sanırım çiftlikte de benzer bir şey oldu," dedi.

"Oğlanlar otuz üç, otuz dört ve otuz yedi yaşındalar. Sonra

ben geldim ve yatak odası durumu altüst oldu. Annem ve babam

Kendime ait bir tane almam gerektiğine karar verdim, bir tane de çocuklara kaldı.

Ve sonra bir boğa yetiştirdim - mavi kurdele kazandığından bahsetmiş miydin?"

"Sanırım birkaç kez."

"Aslında ona ihtiyacımız vardı. Birkaç yaşlı boğamız vardı. artık tabağa adım atamayan, bilirsiniz? Ama Erasmus Hazır Freddy'ydi. O yaşlı boğayla gerçekten gurur duyuyorum." Gülümsedi. "Kardeşlerim hayvan yetiştirme konusunda şanslarını denediler ve başarılı oldular, ama Erasmus mavi kurdeleydi.

Bebeğim. O adamla kardeşlerimi 4-H'de sudan çıkmış balığa çevirdim." Hüzünle içini çekti. "Sanırım bir kız çocuğu sahibi olmak babam ve ağabeylerim için tek kız olmanın benim için olduğundan daha zordu. Ve tek kız olmak kolay değildi. Acımasızlardı."

"Henüz koruyucu mu?" diye sordu.

"Burası bazen rahatsız edici bir yer, bir puf gibi oradan oraya savrulmak ve bir porselen bebek gibi üzerinde gezinmek."

"Erkek arkadaşlarına zorluk çıkardılar mı?" diye sordu.

"Çok fazla erkek arkadaşım yoktu," dedi.

"Sana inanmıyorum," diye cevap verdi sırtarak.

"Kendimi daha iyi hissetmem için yalan söylüyorsun."

O da ona Ed'den bahsetti. Bunu planlamamıştı, ama bu, Ed'le bir ilişkisi olabileceğini açıklamak için mükemmel bir başlangıçtı.

güvenle ilgili bir iki sorunu vardı. Yetişkin hayatındaki tek ciddi ilişkisindeki adam onu korkunç bir şekilde aldatmakla kalmamış, aynı zamanda hiçbir ipucuna sahip olmamıştı. Bu onu rahatsız ediyordu. İlişki bittikten sonra her şey çok açıktı ama ilişki devam ederken hiçbir şeyden haberi yoktu. Bu iyi bir şey değildi.

Ona söylediğinde ahıra doğru geri dönüyorlardı. Onun sepatik ve tatlı olmasını bekliyordu.

Onun yerine büyülenmişti. "Ciddi misin sen? Aynı anda üç kadınla mı birlikte oluyordu? Etrafa dağılmış? Her birine sadece ona aşık olduğunu mu söylüyordu? Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" dedi kızgınlıkla.

"Bunu nasıl başardı?" Nate sordu. "Çalışırken bir sürü telefon görüşmesi yaptı. O her birimizle her gün konuştu, bazen birkaç kez

Günde birkaç kez. Ama çok az istisna dışında, bize belirli geceler tahsis edilmişti. O günlerin, onun gelmediği günler olduğunu düşünürdük.

şehri terk etmek zorundayım. Sırada nerede durduğumu bilmeliydim. Pazartesi ve Salı günlerini ben alıyordum. Hayatındaki gerçek kişi olduğuna karar verdiği kadın ise hafta sonlarını, Cumartesi ve Pazar günlerini alıyordu. Tabii ki Bayan Çarşamba, Perşembe ve Cuma'yı keşfettiğinde onu terk etti. Haftada üç gün koz olmalı, ha?"

"Vay canına," dedi Nate. "Bir eve ya da daireye bile ihtiyacı yoktu! Bütün gecelerini geçirmiş!"

"Biliyor musun, bunu başarma becerisinden hiç etkilenmedim." "Tabii ki etkilenmedin," dedi Nate. "Ama eğer sadece düşünürsen epey bir dolandırıcılığı vardı. Sizi bir sürü yere götürdü mü? Sana güzel şeyler aldı mı?"

"İkisini de yapamazdı," diye açıkladı. "Her şeyden önce, bir kadınla dışarıda görölme riskini göze alamazdı, çünkü diğer kadınlardan biri ya da onların arkadaşları onunla karşılaşabilirdi. Bu yüzden çok yorgun olduğunu ve bir hafta boyunca yollarda olup restoranlarda yemek yedikten sonra evde kalmanın hoşuna gittiğini söyledi."

"Onun için yemek pişirebileceğin bir yer," dedi Nate. Dudaklarını büzdü, gözlerini kıstı ve başını salladı. "Benimki bozulduğunda bana bir sıcak su ısıtıcısı almıştı," diye itiraf etti. "O sıcak duşa ihtiyacı olabilirdi," diye mırıldandı.

"Adam bir dahi," dedi Nate. Sonra kızın yüzünü inceledikten sonra, "Piçin teki ama tüm bu planlama ve kurnazlık için ona biraz kredi vermelisin-" dedi.

"Ona hiç itibar etmiyorum," dedi sert bir sesle. O zaman elini tuttu, onu daha yakına çekti ve "Tabii ki hayır. İtibar yok. Öldürülmesi gerekirdi. Ama seni seçmediğine sevindim. Ya seni seçseydi? Yapabilir misin? Düşünebiliyor musun? Asla tanışamayacak ve aşık olamayacaktık!" O kadar şaşırmıştı ki dizginleri geri çekti ve atını durdurdu. "Biz aşık mıyız?" diye sordu. "Sizi bilmem ama ben daha yeni başlıyorum. -Çok fazla potansiyel var. Ve o seni hak etmiyor. I,

Ancak, seni hak ediyor. Ve seni istediğın yere götüreceğım. Ve tüm bu süre boyunca elini tutacağım. Seni kurabiyelerle besleyeceğim ve herkesin içinde boynundan öpeceğim."

"İnsanlar kız arkadaşın olduğumu düşünecek."

"İnsanların böyle düşünmesini istiyorum. Hemen başlayacağım. Dışarı çıkacağız. Noel süslerine bakmak için kasabaya gideceğiz, ağacı kontrol etmek için Virgin River'a gideceğiz ve Vaiz'in yemeğinden yiyeceğiz ve sonra hafta sonu seni güzel bir restorana götüreceğim. Ve yapmak istediğın başka bir şey."

"Neden?" diye sordu.

"Herkesin benimle olduğunu bilmesini istiyorum. İstiyorum ki Herkes sizin Pazar ve Pazartesi günleri değil, her gün olduğunuzu bilsin."

Yine dizginleri geri çekti ve atını durdurdu. "İpli bir bikiniden daha seksi ne olabilir, Nathaniel?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Onun yanında diz çöktü. Sesi sessizleşti ve ciddileşti. Bir parmağını kızın yanağına, çenesine sürterek koyu renk gözlerinin içine baktı. "Denim beni tahrik ediyor. Kot pantolon ve çizme giymiş uzun bacaklar, büyük bir atın üzerinde, Onu ince komutlarla dans ettirmek. Kuş tüyü yeleğın altında kaba bir iş gömleğı, yeni doğmuş bir tayı biberonla beslemek

çünkü kısarak cevap vermiyor." Parmaklarını kızın saçlarına geçirdi ve "Pamuk şeker yerine ipek. Soğuk, karlı bir gecede bir ateş. Kollarımda bir kadın, yumuşak ve memnun, beni mutlu eden şeylerle aynı şeylerden mutlu.

Ev yapımı pizza yapmaya yardım etmek beni tahrik eder. Bir sorun olduğunda buzağıyı nasıl doğurtacağını bilen bir kadın - bu beni heyecanlandırır. Bir ahırını temizleyebilen ve sonra taze samanının içine düşüp benim de onun üzerine düşmeme izin veren bir kadın. Bunu çok yakında denemek istiyorum."

Gözleri biraz bulutlandı. "Beni kandırmaya mı çalışıyorsun? Çünkü Ed numarasını yaptığında, kardeşlerim onu öldürmek istedi ama ben izin vermedim. Sen mi izin vermedin? Eğer yalan söylüyorsan.

onlara izin vermek için. Ölmeden önce acı çekeceksin." "Yalan söylemiyorum,

Annie. Bunu sen de biliyorsun."

"Peki, tamam, o zaman şuna cevap ver: Eğer benden hoşlanıyorsan, neden benden önce birinden hoşlanmadın? Çünkü bu tepeler tıpkı benim gibi kızlarla dolu. taylardan paylarına düşeni aldılar, onları beslediler, sıcak tuttular ve-"

"Hayır, yok," dedi. "Arıyordum. Tıpkı senin gibi, benim de pek fazla randevum olmadı çünkü senin gibi biri yoktu. Sen türünün tek örneğisin, Annie.

McKenzie. Bunu bilmiyor gibi görüldüğün için üzgünüm. Ama artık seni bulduğuma göre, çıkmamız gerekiyor... ve çok daha fazlası."

"Dikkatli olun," dedi. "Bu tür konularda rahat değilimdir."

"Ben de öyle," dedi.

* * *

Atların takımlarını toplayıp onları fırçaladıktan sonra, akşam yemeği için üstlerini değiştirme zamanı geldiğinde, birlikte duş almayı önerdi.

"Sanmıyorum, Nate. Henüz değil," dedi. "Kapım kilitleniyor mu?" Ve adam ona güldü.

Arcata'ya giderken sahil kasabaları boyunca ve dağlara doğru uzanan rengarenk Noel ışıklarının tadını çıkardılar. Arcata meydanı ışıklarla, ışıklandırılmış ağaçlarla ve gerçek boyutlu bir doğum sahnesiyle süslenmişti. Dükkan vitrinlerinin çoğu da Noel süsleri, neşeye giydirilmiş mankenler ve hareketli oyuncaklarla süslenmiş ve doldurulmuştu.

Tıpkı söz verdiği gibi, gittikleri her yerde onun elini tuttu. Meydanda bir İtalyan restoranı seçmişti ve tesadüfe bakın ki burası onun en sevdiklerinden biriydi. Ev yapımı makarna, güçlü kırmızı şarap ve mükemmel tiramisü ile övünüyordu.

Akşam yemeğinde "Kardeşlerin ve aileleri ne zaman geliyor?" diye sordu.

"Yarın," dedi. "Bu arada, akşam yemeğine davetlisin. Lütfen kardeşlerimin yanında sakın olun ve

hiçbir şey yok. Kendi oğulları olmasına rağmen, siz onları tanıdığınızdan beri hiç büyümediler."

"Sakin olacağım, tamam mı?" diye söz verdi. "Sen merak etme." Ve sonra sırtıttı.

Beşinci Bölüm

Başarılı bir randevuydu, daha onun evine girmeden birbirlerinin kollarına girip derin derin öpüşmeleri **bunu** kanıtlıyordu. O yumuşak, derin, davetkâr koltukta uzun uzun öpüşmek için henüz yeterince erkendi ve Birlikte üzerine çöktüler, sırayla birbirlerinin botlarını ve ceketlerini çıkarmalarına yardım ettiler ve öpüşmeyi neredeyse hiç kesmediler. Birkaç dakika içinde o büyük kanepede en sevdikleri pozisyonda, birbirlerine karşı dizilmiş, ağızlarının iç yumuşaklığını keşfediyorlardı. Kadının vücudu tahmin edilebileceği gibi esnek ve yumuşak bir hal alırken, erkeğin vücudu daha da sertleşti.

Nathaniel fısıldadı, "Annie. Yatağıma gel." O da

"Hayır." dedi.

"Hayır mı?" diye zayıf bir sesle cevap verdi. "Annie, bunu kastetmiyorsun." "Ciddiyim. Hayır."

"Ama beni hazırmış gibi öpüyorsun. Neden olmasın?"

Onun gözlerine bakabilmek için kendini kanepede hafifçe yukarı itti. "Başlangıç olarak birbirimizi sadece üç haftadır tanıyoruz."

"Diş tellerini çıkardığından beri tanımasam da seni hayatım boyunca tanıyor sayılırım. Ama seni üç haftadır yoğun bir şekilde tanıyorum."

"Bir hafta boyunca birbirimizi yüzeysel olarak, sonraki iki hafta boyunca da yoğun bir şekilde tanıdık. Bundan biraz daha fazlasına ihtiyacım olabilir."

"Neden?"

"Çünkü Ed'den yeni ayrıldım. Altı ay önce. O kadar da uzun değil."

"Sonsuza kadar," dedi. "Şimdiye kadar sana onun varlığını unutturmuş olmalıydım."

"Sanırım birkaç hafta sonra unutmuş olacağım. Ve ben de bir çeşit yemek yedikten sonra nasıl hissettiğini bilmek istiyorum."

küçük mayolar giymiş güzel vücutlarla çevrili bir kumsalda uzanma şansınız olacak."

"Ah, o. Dinle, bu denklemin bir parçası bile değil." dedi. "Gerçekten. Bu yolculuğun benim nasıl hissettiğim ile hiçbir ilgisi yok." "Benim nasıl hissettiğim ile ilgisi var," dedi.

"Annie, eğer bu tatil için ayarlamalar yapmamış olsaydım seninle tanışmadan çok önce, şimdi planlamayacağımdan eminim. Ve inan bana bu, bikiniler içinde kaybolmayı istemekten çok daha fazlasıydı. Çok uygun, çok ikna edici bir plandı, bu yüzden kendimi tüm kız kardeşlerim ve onların çocuklarıyla birlikte bir yolcu gemisinde rehin tutulurken buldum. Açıkladım - kayınbiraderlerim harikadır, ama eşleri etrafta olduğunda..."

"Kocalar ve babalar gibi mi davranmaları gerekiyor?"

"Sıradan erkeklerin aksine," diye açıkladı başını sallayarak. "Birlikte birkaç balık tutma gezisine çıktık ve ben

Sana söylüyorum, bu adamlar en iyisi. Onlar benim kardeşlerim. Ama kız kardeşlerim ve çocuklar etraftayken..."

"Kocalar ve babalar," dedi yine yardımsever bir şekilde. "Ama ben değilim," dedi. "Aklımı kaçırarak kadar sıkıldım. Bu yüzden de Tek tesellim babamla bir konyak ve puro içip veterinerlik hakkında sohbet etmek. Hadi ama, benim için üzülüyor musun? Bu bir cinayet."

"Yani eski dostlarını görmek için sabırsızlanmıyor musun?" diye sordu.

"Bu mu? Elbette, harika olur. Eskiden haftada birkaç gece birlikte çalışırdık. Mezun olduktan sonra da her yöne dağıldık. Jerry'nin aklına harika bir fikir geldi ama yapmayı tercih edeceğim başka şeyler de var." Tek kaşını kaldırdı ve şehvetle sırıttı.

Kadın ona güldü. "Yine de hazır değilim. Senin Club Med tatilin bitene kadar değil."

"Burası Club Med değil, sana söyledim. Seni sevdiğimi söylememi mi bekliyorsun, çünkü eğer bunu bekliyorsan,

ben-"

Parmağını dudaklarına götürdü ve onu susturdu. "Bu kadar ileri gitme, Nathaniel."

"Sabah seyahat acentesini arayıp sana bir bilet alacağım," dedi. "Benimle gel."

Güldü, aslında tekliften memnun olmuştu. "Tanrım, seks için bir sürü zahmete ve masrafa gireceksin."

"Senin için," diye açıkladı. "Sadece seks için değil, senin için." "Biraz etkilendim ama hayır, teşekkür ederim."

"Neden olmasın?"

"Normalde yılın başka bir zamanı olsa gelirdim ama bu sefer değil. Ayrıca, tüm ailemle çok sık birlikte olamıyorum. Çocuklar ya Şükran Günü'nü ya da Noel'i bizim tarafla, diğer bayramı da eşlerinin tarafıyla geçirmeyi planlıyorlar. Yani Noel'i hep birlikte geçirmeyeli birkaç yıl oldu ve ben bunu seviyorum. Annem ve ben harika olması için elimizden geleni yapıyoruz."

Onu derinden öptü. Vücuduyla onu kanepeye bastırdı ve ellerini iki yanında tutarak parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Peki ya buna devam etmemeye karar verirsem Tatil mi?"

"Parasını ödediğin? Okuldan eski en iyi arkadaşlarını görmek için mi? Saçmalama."

"O zaman benimle gel."

"Hayır."

"O zaman gitmeyeceğim," dedi.

"Gitmek zorundasın. Bu önemli, Nathaniel. Uzaklara gitmeli, ufkunu genişletmelisin. Muhtemelen arkadaşlarını ne kadar özlediğini unutmuşsundur.

mükemmel kadınların üzerinde yüzlerce küçük bikini görmek. Gitmek zorundasın. Geri döndüğünde nasıl biri olacağını merak ediyorum."

Bunu birkaç saniye düşündü. "Tamam o zaman," diye fısıldadı. "Bir uzlaşma."

"Hmm?"

"Sensiz aptal sahile gideceğim, benim erdemli kız arkadaşım, sen Noel'i ailenle geçireceksin ve bu gece yatağıma geleceksin."

Güldü. "Hayır. Bikinilerle zaman geçirene kadar olmaz. Ve eskiden çıktığın kadın veterinerler. Güzeller mi?"

"Tina ve Cindy mi? Evet, çok güzeller ama dediğim gibi, çalışma arkadaşı olarak daha iyiydik. Tatlım, bikinilere olan ilgimi tamamen kaybettim. Tabii eğlence olsun diye benim için bir tane giymek istemezsen."

"Bunun gerçekleşeceğini hiç sanmıyorum."

"Annie, bikinilerle ilgilenmiyorum. Şimdi değil. Sadece seninle ilgileniyorum. Hey! Bunun sıksa Susanna'yla bir ilgisi yok, değil mi? Çünkü Susanna'dan çok daha tuhaf olan Ed'den korkmuyorum."

Başını iki yana salladı. "Susanna'yla ilgili hâlâ aşmam gereken tek şey onun güzel ve kadınsı olması, Küçük -görünüşe göre olağanüstü göğüsleri hariç- ve süslü, ben ise düztabanım ve bir tavuğun kafasını kesebilirim. Ama bunun üzerinde çalışıyorum."

"Onlar gerçek değildi," dedi. "Yirmi birinci yaş günü için kendine bir çift almıştı. Daha küçük gerçek olanlara dokunmayı tercih ederim."

Onu dudaklarından kısa bir öpücük kondurdu.

"Nathaniel, eğer bu işe yararsa, şansını seviyorum." Sonra ona sırtıttı.

Bir an sessiz kaldı ve gözleri ciddileşerek onun gözlerinin içine baktı. "Biliyor musun, eğer tüm bu lanet şeyin parasını ödememiş olsaydım, o geziyi iptal ederdim. Şu anda istediğim şey bu değil."

"Hey, gitmeni istiyorum ve iyi vakit geçireceksin. Bikiniler konusunda pek endişeli değilim. O kadar da değil."

Hâlâ tahrik olduğunun kanıtı olarak kendini ona doğru bastırdı. "Anlaşılan üç hafta benim için yeterli bir süre," dedi. "Gitmemeyi tercih ederim."

Bir elini onun yanağına koydu ve ona gülümsedi. "Böyle büyük bir jest bile sana bu gece şans getirmez."

Başını iki yana salladı. "On gün boyunca senden uzak kalmak istemiyorum. Seni zar zor buldum. Ya aptal Ed gelirse?

ve bir şekilde size bir şans daha vermeye değer olduğunu mu kanıtlıyor?"

"Bu mümkün değil," dedi. "Neye benzediğini zar zor hatırlıyorum. Döndüğünde hemen burada olacağım."

"Ya o kadar yalnız ve perişan olursam Ben aşağıdayken koca göğüslü bir nemfomanla birlikte olup, sana korkunç bir ders vermek için masum bir şekilde yalan söyleyerek sana geri mi döneyim?"

"Ben bilirdim."

"Ed'i tanı mıyordun," diye hatırlattı ona.

"Biliyorum. Bunu çok düşündüm çünkü bu benim için gerçek bir sorun oldu, bir şekilde bunu bilmiyordum. Sanırım Ed benim için o kadar önemli değildi, yoksa birlikte bu kadar az zaman geçirdiğimiz için üzülürdüm ama üzülmedim. Benim için daha önemli olsaydı bir şeylerin ters gittiğini anlamaz mıydım? İstedğim kadar önemseydiğimi sanmıyorum. Tanrım, sanırım benimle haftada sadece iki gece geçireceğini bilseydim bile onunla evlenirdim." Bir nefes aldı. "Belki de ben benimle haftada sadece iki gece geçirdiği için onunla evlenirdi." Tırnaklarını Nate'in şakağındaki saçlarda gezdirdi. "Ama her ne kadar karşı çıksam da Nathaniel, seninle durum farklı." Sonra gülümsedi.

"Sadece üç hafta içinde mi?" diye sordu usulca.

Başını sallıyordu. "Tam üç hafta sürmedi."

Bir nefes aldı, sonra derin, sıcak, ıslak bir öpücükle ağzını kaplamadan hemen önce derin bir inilti çıkardı. Sonunda dudaklarını onunkilerden ayırdığında, "Tamam. Bunu senin yönteminle yapacağız. Sen hazır olana kadar bekleyeceğiz. Ve her şey bittiğinde ve sonsuza dek birlikte olduğumuzda, bana bu şekilde patronluk taslayabileceğini sanma."

"Anlaştık," dedi gülerek.

Nathaniel Pazartesi günü öğleden önce Annie'yi iki kez aradı. Önce çiftliğe getirebileceği bir şey olup olmadığını öğrenmek istedi. "Sanırım birkaç büyük tencere Akşam yemeği için fırında lazanya var ve annem de ekmek yapmakla meşgul. Biraz iyi kırmızı şarap getirmeye ne dersin?"

Bir sonraki arayışında, "Çalıştığını biliyorum. Salı günü. Salı öğleden sonra gidiyorum. Bu gece, eğer kardeşlik sınavını geçersen, kısa bir süreliğine benimle eve gelir misin?"

"Sadece kısa bir süreliğine. 'Savaşa gidiyorum ve ben gitmeden önce sevgini göstermelisin' numarasını deneme. Tamam mı?"

Ve güldü.

Annie'nin en iyi yanı buydu, espri anlayışı. Hayır, diye düşündü, onun güzelliğiydi. Koyu kıvıll saçları, kremsi, çilli teni, koyu kahverengi gözleri. Ama sonra onun at üzerinde ne kadar iyi olduğunu hatırlayınca dudaklarına bir gülümseme geldi. Başarılı bir biniciydi. Ve her ne kadar sağlam terimini hiç de övücü bulmasa da, onun bu yönüne hayranlık duyuyordu. Metanet ona her zaman çekici gelmiştir. Bazen ona sarıldığında, sanki onu yere demirlemiş gibi ona yapıştığını hissediyordu. Uçarı, çekingen, zayıf kadınların onun için ne kadar itici olduğunu bilmiyordu. Böyle kadınlar bazı erkekleri güçlü ve yetenekli mi hissettiriyordu? Çünkü Nathaniel için güçlü ve kendine güvenen bir kadın tarafından seçilmek, sahip olduğunu bile bilmediği ihtiyaçlarını karşılıyordu.

Yapması gereken telefon görüşmeleri, ziyaret etmesi gereken çiftlikler, görmesi gereken hastalar, uygulaması gereken aşılar, bakması gereken mantarlı birkaç inek, kontrol etmesi gereken yılın başlarında doğum yapacak damızlık hayvanlar vardı. Eureka'daki veterineri aradı. O yokken onun yerine bakacak kişi, birkaç şişe iyi kırmızı seçmek için yerel bir şaraphaneyi ziyaret etti ve son olarak McKenzie çiftliğine doğru yola çıktı.

İçeri girdiğinde, burası neredeyse devam etmekte olan bir panayı andırıyordu. Arka tarafa bir değil iki karavan park edilmişti.

Bu da muhtemelen aile için Annie'nin evini ödünç alma ihtiyacını ortadan kaldırdı. Römorklarda kamyonlar ve kar motosikletleri de vardı. Bir grup kros kayağı arka verandaya yaslandı. McKenzie'ler oyun oynamak için buradaydı. Çocuklar etrafta koşuştururken, birkaç verandanın üst demirine oturdu.

Ağıl. Ağılın içinde Annie atlarına birkaç küçük çocuk bindirmişti. Dizginleri tutuyor ve onlar eyer kulplarını tutarken onları ağılın etrafında dolaştırıyordu. Dört adam - kardeşleri ve babası- parmaklıklara yaslanmış, onları izliyorlardı.

Nate çite doğru yürüdü ve kollarını diğerleriyle birlikte üst parmaklığa dayadı. "Yani," dedi. "Teftiş için buradayım."

Yanındaki adam döndü ve ağzı kocaman bir sırıtışla yarıldı. "Hey, dostum," dedi Beau McKenzie. "Kız kardeşimle çıktığına dair bir söylenti duydum. Seni görmek güzel dostum."

Elini uzattı. "Bu doğru mu? Sen ve Annie? Çünkü sana, Annie üzerinde nihai kontrol sağlayacak şeyler söyleyebilirim. onu!"

"Nathaniel Jensen," dedi yanındaki adam. Brad McKenzie elini uzattı. "Seni yirmi yıldır gördüğümü sanmıyorum! Sonunda 1.80'in üzerine çıkmışsın, aferin sana."

"Evet, sivilceleri de yendim." Nate güldü. "Nasılsın dostum?"

"Jim, bu palyaçoğu hatırlama ihtimalin var mı?" Beau en büyük kardeşine sordu.

Jim McKenzie elini uzatarak, "Bu bücürü futboldan hatırlıyorum," dedi. "Bir boka çalım atamazdın ama koşabildiğin kesindi."

"Kaçmak zorundaydım," dedi Nate. "Eğer biri beni yakalasaydı, ölmüş olurdum. Takımdaki en küçük çocuk bendim."

"Steroid falan mı alıyorsun? Yakalandın."

"Hayır, ben de sizler gibi yaşlandım," dedi. "Aile partisine katılmama izin verdiğiniz için teşekkürler. Annie bunu dört gözle bekliyordu."

"Bu doğru mu yani?" Beau sordu, Brad, Jim ve hatta Hank oldukça yoğun bakışlarla bakıyorlardı.

Ne demişti? Sakin olması gerektiğini mi? Belki de Onun da onlar gibi şaka yapmasını mı bekliyordu? Ağzının bir tarafı sinsi bir gülümsemeye yukarı kalktı. Bunun hoş olmadığını düşünüyordu ama dürüst olduğu için onu dövebilirler miydi? "Beni bayıltıyor," dedi. "Onu nerede saklıyordun?"

Burada olduğunu bile bilmiyordum! Ona bir barda rastladım!"

"Bu bizim Annie," dedi Beau. "Dışarıda bir tane bağlıyor."

Nate yine güldü. "Aslında, sekiz kişiyi kurtardı. yetim yavru köpekler. Çoğunlukla border collie olduğunu düşünüyoruz. Şeytan kadar tatlılar. Kaç tane istiyorsunuz?"

Beau elini onun omzuna koydu. "Yavru köpekleri geç, Arkadaşım. Ama biramız var, Nathaniel. Ve cidden, sana onun üzerinde yıllarca kontrol sağlayacak şeyler verebiliriz. Güç. Uсталık. Değil mi çocuklar?"

"Var," dedi Brad.

"Gerçekten," dedi

Jim.

* * *

Yepyeni bir deneyim olmasa da Nathaniel için harika bir gündü. Mekan, aile toplantılarından biraz daha küçük ve kalabalıktı, ancak aile etkileşimi hemen hemen ailesindekiyle aynıydı. Erkekler biraz fazla gürültü yaptı, çocuklar çıldırıyor ve

Kadınlar, ekmeğe sarımsaklı tereyağı sürülüp sürülmeyeceği ya da salatanın süslenip süslenmeyeceği gibi mutfakla ilgili konularda birkaç kez tartıştılar. On yedi kişilik bir akşam yemeği için çok fazla mobilya taşındı. Yemek masasının uzatılması ve iki kart masasına ihtiyaçları vardı. Yemeğe katılan en küçük çocuk üç, en büyük çocuk ise on dört yaşındaydı ve hem Jensen hem de Jensen ailelerinde bilinen adıyla çocuk masasında oturuyorlardı.

McKenzie haneleri. Nathaniel kendini hem özel bir misafir hem de evinde gibi hissetti.

McKenzie'ler iyi bir evlilik yapmışlardı; eşleri çekici, eğlenceli, enerjikti ve aile ilişkileri çok iyiydi - ki bu da her zaman yardımcı olmuştur. Çocuklar çoğunlukla usluysa, sadece annelerin birkaç küçük sorunu vardı. babalara yüklendi. Bayan McKenzie Nate'e hoş geldin dercesine, belki de umutlu bir tavırla, onayladığını gösterircesine baktı. Nate'in burada çalıştığı birkaç yıl boyunca sadece Hank olarak tanıdığı Bay McKenzie Nate'e ceketini verdi ve onu ön verandaya çıkardı. yemek sonrası temizlik. Hank ona bir puro verdi. Kardeşlerden hiçbiri onlara katılmadı, bu yüzden Nate bunun baba ve kızının hayatındaki erkek konuşması olduğunu biliyordu.

Hank, Nate'in purosunu yaktı. "Bu konuda söyleyecek pek bir şeyim yok. Seninle her zaman iyi anlaştık, bu yüzden temel bir şikayetim yok," dedi Hank.

"Bu iyi," dedi Nate, nefes nefese. Öksürüyordu. Yılda yaklaşık bir puro içerdi ve ağırdan almayı hiç hatırlamazdı.

"Sadece söylemek istediğim birkaç şey var." "Ben hazırım."

"Annie'yi severim," dedi babası. "O iyi bir insan." Pufladı. "Bu pek tavsiye gibi görünmeyebilir ama benim kitabımda en iyisi bu.

O sadece iyi biri. Milyon yıl geçse de kimseyi incitmez. Ama ona karşı tembel olmayın, çünkü o iyi ama serttir.

Adaletsizlik varsa kendini koruyabilir ve kavgadan korkmaz. Peki ya zeki? Bu mandırayı tek başına yönetebilirdi, o kadar zeki. O kadar iradeli. Ona da teklif ettim. Erkekler istemedi, ben de 'Annie, yarın ölsem bile bunu gayet iyi yapabilirsin' dedim, o da 'Baba, eğer burada ineklerle uğraşırsam, asla ayrılmam ve başka bir şey yapmam ve belki de hayatımda daha fazlası olmalı diye düşünüyorum' dedi. En azından hayatımda daha fazla insan olmalı. Söylediği buydu. İşte böyle.

öyleydi. O güzellik dükkanını aldı, ben de Holstein'ları sattım. Ona karşı nazik olsan iyi edersin."

"Evet, efendim," dedi.

"Ona zarar vermeyi aklından bile geçirme, Nathaniel. Yapabilirim. Hayran olduğum ve saygı duyduğum kızımın incindiğini görmekten başka her şeyle başa çıkabilirim."

"Söz veriyorum," dedi Nate.

"Çünkü eğer yaparsan..."

"Beni vuracak mısın?" Nate sordu.

"Ah, lanet olsun, bunu neden yapayım ki? Ben şiddet yanlısı bir adam değilim. Sadece bir gazi olarak bir boka yaramadığınızı yayacağım."

Nate kendini tutamadı, kahkahayı patlattı.

"Ama çocuklar," diye devam etti Hank, "biraz saldırganlar. Annie söz konusu olduğunda. O yüzden kibar ol."

Nate'in son birkaç yıldır pek fazla randevusu olmamıştı ama son on yılda epeyce randevusu olmuştu. O zamanlar Kentucky'de ve ardından Los Angeles County'de safkan atlarla ilgilenirken pek çok kadın ona ilgi duyuyordu. Sosyetikler, zengin yetiştiricilerin kızları, partilerde, çiftliklerde, yarışlarda tanıştığı kadınlar. Ancak hiçbir baba onunla konuşmamıştı. Susanna'nınkiyle bile, hatta ona bir taş verip Humboldt County'ye götürdüğünde bile. onunla evlenmek gibi yanlış bir fikre kapılmış.

Baba konuşmalarına bakılırsa, Hank'inki pek de çarpıcı değildi. Ama Nate'in hoşuna gitmişti. Yapacak bir işi olan bir adam gibi hissetmesini sağlıyordu.

Hank, "Niyetler hakkında konuşmak için muhtemelen çok erken," dedi.

"Hayır, efendim, değil," diye yanıtladı Nate. "Annie'yi senden daha çok seviyorum. Çıktığımız sürece ona çok iyi davranmak niyetindeyim ve bunun ikimiz için de iyi bir eşleşme olabileceğini düşünüyorum. Ayrıca Annie'yle bir geleceğimiz olabileceğini de düşünüyorum. Ama ne var biliyor musun? O akıllı ve inatçı bir kız. ona kalmış."

"Evet, sanırım," dedi Hank.

"En azından bana şans dileyebilir misin?" Nathaniel sordu.

"Emin olabilirsin," dedi Hank elini uzatarak. "İyi şanslar, Nathaniel. Bunu mahvetmemeye çalış."

"Emin olabilirsiniz, efendim. Güzel puro bu arada."

"Evet, fena değil, ha? Nereden aldığım hakkında hiçbir fikrim yok. Muhtemelen çocuklardan birinden."

Nate emin değildi ama kendi babasının kayınbiraderleriyle böyle bir konuşma yaptığını sanmıyordu, yoksa bunu duyardı. Ama tam orada, tam o anda Eğer bir kızı olursa, bunu yapmaya karar verdi. Genç adamı bir kenara çekmek iyi bir fikirdi, kızın harika niteliklerini anlatarak hayatını biraz tehdit etti. Haklıydı.

Birkaç dakika sonra Beau da purosunun ucunu keserek onlara katıldı. Sonra Brad, sonra Jim. Nate, Beau'nun kulağına eğildi. "Benimle işinin bittiğini nereden anladın?" Nate sordu.

Beau omuz silkerek, "Eğer işi bitmemişse, sen de çalışmayacaktın," dedi.

"Merakımdan soruyorum," dedi Nate, "bu tür konuşmaları çok yaptı mı?"

"Sanırım sen ilksin." "Peki ya şu ezik Ed?"

"Ah, Ed. Annie'nin onu pek fazla getirdiğini sanmıyorum. Duyduğumuza göre çok meşgulmüş. Sanırım onunla bir kez karşılaştım, o da tatilde değildi. Yine de babama birkaç şey satmıştı. Çiftlik eşyaları. Annie ile birlikte olmadan önce. Babamla mı? Ed'i pek sevmezdik, değil mi?"

Hank sadece homurdandı ve nefesinin altından alaycı bir şeyler söyledi.

"Sadece meraktan soruyorum, neden ondan hoşlanmadın?" Nate sordu.

"Beni bir saman balya makinesi için dolandırdı," dedi Hank. "Dedi ki ilçedeki en iyi fiyata sahipti. Daha iyi fırsatlar bulmam yaklaşık bir ayımı aldı."

"Yani bunun ona nasıl davrandığıyla bir ilgisi yok muydu?" Nate sordu.

"Evlat, saman balya makinesi için seni dolandıran bir adama akrabaların konusunda güvenebileceğini mi sanıyorsun?"

"Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Bunu düşünmenin başka bir yolunu hayal edemiyorum," dedi Hank.

"Vay canına," dedi Nate, kendini biraz ayrıcalıklı hissederek. Evet, diye düşündü. Kızımın erkeğini seçiyorum ve onunla konuşuyorum.

* * *

Purolar bittiğinde, adamlar kadınların mutfakta oturup kahve içtikleri yere geri döndüler. Nate kapı aralığında durdu ve Annie'ye işaret etti.

"Bir saniyen var mı?" diye sordu ona. Kadın önünde durduğunda, "Ben bir başlangıç yapacağım. Ailenle istediğin kadar vakit geçirebilirsin. Ben eve gideceğim ve yavruların beslendiğinden, sulandığından ve yataklarının kurduğundan emin olacağım."

"Şimdi gelebilirim."

"Hayır, kal. Yavru köpeklerin işlerini halledeceğim ve sen oraya vardığında seninle daha fazla zaman geçireceğim. Bu arada, ben yokken onların bakımı konusunda anlaştık mı? Bunun hakkında konuşmuştuk. little...."

"Endişelenme, Nate. Virginia ve ben detayları hallettik. Yükü paylaşacağız ve onlara göz kulak olacağız. Sizin için de uygunsa, evlat edinilenlerin Noel arifesinde teslim edilmesini sağlayacağım. Sanırım dükkandaki Pam Birini alacağız, böylece geriye üç kişi kalıyor. İyi olduklarından emin olacağım."

"Yavru aldığınız herkese söyleyin, birkaç hafta içinde getirirlerse ücretsiz olarak kontrol edip aşılarını yapacağım."

"Bu çok hoş, Nathaniel."

"O zaman birazdan görüşürüz," dedi ve yanağına platonik bir öpücük kondurdu. Rose'a "Teşekkür ederim Bayan McKenzie," dedi. "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum."

"İyi yolculuklar Nate," dedi biri.

"Tanıştığımıza sevindim."

"Güvenli yolculuklar."

Adamların elini sıktı ve yoluna devam etti.

Eve dönerken aklını iki düşünce meşgul ediyordu.

Annie'ye sarılmak için sabırsızlanıyordu. Ve on gün boyunca ondan uzak kalmak istemiyordu. Çıplak kadınlarla dolu bir plajın onu şu anda gitmeye daha istekli hale getirebileceğini sanmıyordu. Ama bavullarını daha önce hazırlamıştı. Son dakikaya bırakıp bu işi bitirecekti. O zaman, ona kalırsa, onunla tam gaz devam edecekti. Kız da onu ekmese iyi ederdi. Otuz iki yaşındaydı ve pek çok kız arkadaşı olmuştu ama bu kadını istediği gibi bir kadını istediğini hiç hatırlamıyordu. Hatta onun tüm ailesini istiyordu. O

onu kendi içine almak istedi. Birleşmelerini ve büyümelerini istiyordu.

Tüm bunları istemeden nişanlanmıştı bile. Ürkütücüydü.

Kemerindeki çağrı cihazı titrediğinde daha eve yeni dönmüştü, yavru köpekler yemeklerini höpürdeterek yiyorlardı. Hayvanlarına baktığı bir at yetiştiricisinin telefon numarasını tanıdı. En sevdiği hastaları Safkanlardı. Bu Ailesi yakınlarda değildi, Mendocino'da ilçe sınırının ötesindeydiler.

Çağrıya cevap verdi. Değerli damızlıklarından biri düşük yapıyordu ve kadın korkmuş bir halde ahırın duvarlarını tekmeliyordu.

Hattı kapattı ama telefonu elinden bırakmadı. McKenzie çiftliğini arayıp Annie'yi sormadan önce derin ve hayal kırıklığına uğramış bir nefes aldı.

"Nate? Ne oldu?" diye sordu hatta geldiğinde.

"Bunu yapmaktan ne kadar nefret ettiğimi bilemezsin. Acil bir durum için dışarı çıkmak zorundayım. Bir kısırak düşük yapıyor ve

Ahır bir sonraki ilçede. Karmaşık olabilir. Geç kalabiliriz."

"Zaman konusunda endişelenme, Nate. Sen ata bak," dedi.

"Tatlım, beni burada beklememelisin. Çok geç saatlere kadar meşgul olabilirim. Bütün gece dışarıda olma ihtimalim var, ancak eve gelip temizlenip gitmeye hazırlanacak kadar zamanım olacak. Ama Annie, seni görmeden gitmeyeceğim, en kötü ihtimalle yarın şehir dışına çıkarken dükkânına uğrarım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Nate. Eğer zaman sıkıntısı çekersen beni ara."

"Ama gitmek zorundayım," dedi usulca. "Sana sarılmadan, veda öpücüğü vermeden gidemem."

"Bu çok tatlı. Ama bu şekilde yürümezse, anlarım. Dikkatli sür. Umarım kısırakla ilgili her şey yolundadır."

* * *

Nate'in geç saatlere kadar eve gelmeyebileceği uyarısına rağmen, yine de onun evine gitti. Nate'in sesinde onunla biraz zaman geçirme arzusunu duyabiliyordu ve onu uzak tutacak neyi vardı ki? Sabah erkenden dönmezse, yavru köpekleri besleyecek ve eve gidip duş alacaktı. ve iş için hazırlan.

Oraya gitmek için gerçek bir nedeni olmamasına rağmen açıklanamaz bir şekilde ana yatak odasına çekildi. Yerde açık duran, içi giysilerle dolu birkaç bavulu görünce o kadar üzüldü ki kalbinde küçük bir sızı hissetti. Oh, onu çok özleyecekti!

Hayal kırıklığı içini doldurdu; onu on günlük macerasına bırakmadan önce bir iki saat sarılmayı dört gözle bekliyordu. Şimdi muhtemelen öyle olmayacaktı.

Kabullen Annie, dedi kendi kendine. Ve ceketini çıkarıp yavruların iyi olduğundan emin olmaya gitti.

halledildi. "Evet, küçük aşklarım," dedi kıvranan, zıplayan, havlayan, titreşen yavru köpeklerin olduğu kutuya. "Ew," dedi, bir koku alarak. "Gördüğüm kadarıyla yenilenme zamanı." Ve küçük yüklerine temiz kürk ve kuru yatak verme işine koyuldu. "Evet, yeni yuvalar için hazırsınız. Şimdiye kadar yaklaşık altı haftalık olmuş olmalısınız. Bana kalırsa yeterince yakın."

Yavru köpek işleri uzun sürmedi. Aile odasına girdi ve o rahat kanepeye oturdu. O yalnız kanepeye. Erken ayrılmaktan nefret ediyordu; ona eve dönmesi ve kendisine yetişmesi için zaman tanımak istiyordu. Aile odasının etrafına baktığında, çok çorak görünüyordu. En azından

Yemekler, süslemeler, insanlar, kahkahalar ve mutlulukla ağzına kadar dolu olan çiftlik eviyle karşılaştırıldığında.

Ona daha sıcak gelmesi için ateşi yaktı ve sonra bir hevesle garaja gidip üç kapılı garajın duvarlarını kaplayan saklama dolaplarına baktı. Kendi kendine gülümsedi. Nathaniel'in annesi bu işi kesinlikle kolaylaştırmıştı. Dolaplardan birinde özenle etiketlenmiş kutular vardı. Üzerinde şöyle yazanı atladı

"süsler" ama bir tane daha açtı. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha.

Nate için eve sadece bir geceliğine ya da sabahın erken saatlerinde bile olsa bir Noel dokunuşu getirmek istemişti. Önce uzun meşe mutfak masası için bir orta süsü, sonra da sehpanın üzerine koyduğu yapay çobanpüskülü yatağı üzerinde birkaç tumbul, ışıltılı mum. Eğer bu evi gerçekten dekore ediyor olsaydı bir sürü taze şey ve çam kokusu olurdu. Ve sıcak çikolata ve kurabiye aroması.

Garaja geri dönmek için ceketini giydi ve kısa süre sonra şömineye bir çelenk, çoraplar ve pirinç çorap tutucular ve köşede bir grupta için üç fit uzunluğunda fındıkkıran karakterleri vardı. Büyük çam kozalaklarıyla karışık kırmızı seramik elmalardan oluşan büyük bir sepet, küçük parıldayan ışıkları olan bir Atatürk çiçeği buldu. Bu ona başka bir fikir verdi ve bir kutunun içinde minik ağaç ışıkları buldu.

ve ev bitkilerini süslemek için kullandı - birkaç uzun ficus ağacı ve birkaç yemyeşil filodendron ve sarmaşık. Mutfak sandalyelerinin arkalarına kalın, kırmızı kadife fiyonklar bağıladı.

"Noel tabakları" etiketli bir kutuya karşı koymak çok zordu. İçinde birkaç şenlikli tabak ve bardak vardı. Fırını açtı ve kileri karıştırdı, kendi kendine gülüyordu. Dürtmeyeceğini söylememiş miydi? Etrafta mı? Nathaniel belli ki çok fazla yemek yapmıyordu ve o un kutusunun ne zamandır orada olduğunu kim bilebilirdi? Esmer şeker de tuğla gibiydi. Ama tereyağı, şeker ve M&M'leri vardı. Sadece otuz dakika sürdü. bir tabak sözde çikolata parçacıklı kurabiye üretti. Çikolatalı süt karışımı buldu ve içlerinde kaşıklar olan birkaç fincanı doldurmaya hazır hale getirdi. Muhtemelen DNA'sında vardı -Şenlikli kurabiye tabağını streç filmle kapladı. "Bir günlük Noel," dedi kendi kendine, memnun bir şekilde.

Tüm kutuların garaja yerleştirildiğinden emin oldu. Sonra saate baktı. Saat neredeyse on birdi ve işe gitmek için erken kalkması gerekiyordu. Ama kararını vermesi bir saniye bile sürmedi. Bir kız kaliteli bir erkek arkadaş bulamazdı.

her gün. Evin ışıklarını söndürdü, botlarını çıkardı, şöminenin önündeki kanepeye uzandı, bacaklarının üzerine bir örtü örttü ve hemen uykuya daldı.

Altıncı Bölüm

Nate fiziksel olarak yorulmuş ve duygusal olarak tükenmişti. Bledsoe'nun ahırına vardığında kısrağın beş aylık yavrusunu düşürmüştü ve çok ürkekti. Çılgın daha iyi bir kelime olabilir. Düşük yapmasının nedeni atın hasta olmasıydı, ancak Nate onu çiftleştirilmeden önce kontrol etmiş ve iyi durumda olduğunu görmüştü. Takip etmek için yanında olamayacağı için Eureka veterineri Dr. Conner'ı aramıştı. Kısrağı sakinleştirmek için sakinleştirdi, antibiyotik uyguladı ve Plasenta bütündü ve daha sonra gebe kalma ürünlerini Eureka'ya nakletti, böylece Dr. Conner nedenini belirlemeye çalışmak için otopsi yapabilecekti. Conner muhtemelen endometriyal biyopsi yapmayı tercih edecektir. Ahırdaki diğer atların da derhal muayene edilmesi gerekecekti; Bledsoe'nun şu anda altı ıslahı vardı.

Ama en zor kısmı bu değildi. Kısrağın değerli ve aygır da şampiyon olmakla kalmamış, sahibinin genç kızı bu atı bir kısraktan yetiştirmişti ve bu onun ilk tayıydı. Kız da en az at kadar perişan haldeydi ve kısrağının öleceğinden korkuyordu.

Ölmeyecekti ama iyi bir damızlık olup olmadığı konusunda jüri hala kararını vermemişti. Gizemli bir sorun ya da hastalık onu etkilemiş ve tayı düşürmesine neden olmuştu.

ve önemli miktarda kanamaya maruz kalır. Zaman ve takip hikayeyi anlatacaktı. Ancak Nate gece geç saatlerde aileden ayrıldığında, genç kız atıyla birlikte ahırda uyuyacak gibi görünüyordu.

İşte bu Annie'yi yaparken görebileceği bir şeydi.

Ve şeytanın kendisinden bahsetmek gerekirse, evine yanaştığında içerisi loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve kamyoneti ön tarafa park edilmişti. Arabanın konsolundaki saat ikiyi gösteriyordu-

On beş. Tanrım, ne yapıyordu? Adamın bir yarısı o kadar minnettardı ki patlayabilirdi, diğer yarısı ise bu kadar geç saate kadar ayakta kaldığı için onu tokatlamak istiyordu - uzun bir gün geçirdiğini biliyordu

Böylece ayın yirmi dördünde öğleden sonra ve yirmi beşinde tüm gün kapalı kalabilecekti.

Annie'nin sıkı çalışmaktan korkmadığını öğrenmişti.

Loş ışıklı eve sessizce girdi. İlk tepkisi şaşkınlık oldu ama hemen ardından zevk geldi. Kahvaltı barının üzerinde, bir tabak kurabiye ve birkaç fincanın yanında kalın kırmızı bir mum titriyordu. Bardaklarda sıcak süt eklenmeye hazır çikolata tozu vardı. Sandalyelerin üzerinde fiyonklar, etrafta asılı çelenkler, masa süsleri, her yerde parıldayan ışıklar ve ateşin önünde uyuyan kızı. Kendi kendine kıkırdadı. Ne kadar da meşgulumuş.

Gerçekten eve dönmek gibiydi. Bayramlar onun için çok şey ifade ediyordu. Sevgi ve aile duygusu etrafındaki herkese yayılıyordu ve o da sanki ilk Noel'iymiş gibi kendini kucaklanmış hissediyordu. Kendi kendine gülümsedi. Önemli bir şekilde öyleydi.

Mutfakta botlarını, kemerini ve ceketini çıkardı. Mumları üfledi, parıldayan ağaç ışıkları ve şömine hariç her şeyi kapattı ve kanepenin yanında diz çökerek onun güzel dudaklarını usulca öptü.

"Mmm," diye mırıldandı, yarı uyanık bir halde. "Eve gelmişsin. Uyuyakalmış olmalıyım."

"Depoyu karıştırırken herhalde çok yorulmuşsundur," dedi sesinde espiyle.

"Sen dönmeden hepsini kaldıracağım," diye fısıldadı. "Gitmeliyim, şimdi evdesin...."

"Deli misin sen?" diye sordu. Bir kolunu dizlerinin altından, diğerini de arkasından geçirdi ve onu kollarının arasına alarak ayağa kalktı. "Biraz uyuyacağız. Zaten neredeyse sabah oldu. Ve bu kanepede bunu yapmayacak. Sana sarılmak istiyorum. Sen kollarımdayken uykuya dalmak istiyorum. Şimdi gözlerini ve ağzını kapat."

Mırıldandı ve ona daha da sokuldu. "Her şey yolunda mı? Kısarakla?" diye sordu.

"Hallolacak. Sabah sana anlatırım." Onu yatak odasına götürdü ve yavaşça yatağa yatırdı. "Alarma ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Senin için kurabilirim."

"Hayır. Hayatımda yediden sonra uyumadım."

"Güzel," dedi. Yorganı geri çekti ve kot pantolonu ve her şeyiyle içeri girdi, o da aynısını yaptı. "Gel yaklaş," dedi. "Hayatta tek istediğim seni bana karşı hissetmek. Mmm, aynen böyle. Aaah, Annie, Annie'm..."

Birdenbire ne kadar yorgun olursa olsun uyumayacağını anladı. Aklına çarpıcı bir düşünce geldi: Gerçekten aşık olmak böyle bir şeydi. Tüm bu aşık olma olayının erkeklerin yaşamadığı bir kız hikâyesi olduğunu sanıyordu.

Etkilenmeye aşınaydı. Oh- ho, buna aşınaydı! Ve elbette ılıktan kaynamaya kadar her boyutta arzuyu biliyordu. Bir kadını arzulamak, evet, bu oldukça sıradan bir olaydı. Ama bütün bunlar

Bu şeyler birbirine karışmış ve aynı zamanda tamamen farklı bir şey.

Sadece Annie'yle birlikte olmak istiyordu; hayatının geri kalanında tek bir arkadaşa izin verilseydi, onu seçerdi. O Onun bir odaya getirebileceği türden bir sıcaklıkla eve dönmek istiyordu. Yanına sokulmak ve kendisinininkine mükemmel bir şekilde uyan vücudunun rahatlığını hissetmek istiyordu. Ondaki uzak kalmak istemiyordu; onu ömür boyu istiyordu.

Bluzunun düğmelerini açmaya başladı. Uyuyor gibi görünmesine rağmen, onu soyuyordu, biliyordu ki yapmamalıydı. Ama sonra onun parmaklarının gömleğinin düğmelerinde çalıştığını hissetti ve canlandı, sert ve hazır. Adamın elleri kızın kotunun çitçitına giderken, kız da onunkine uzandı. Bir koreografi gibi birbirlerinin kotlarını indirip çıkarıyorlardı ve adam onu sertçe kendine doğru çekti, şortu kızın narin bedenine değiyordu. "Tanrım," dedi. "Tanrım, Tanrım, Tanrım."

Gömleğini silkecek ve çoraplarını çıkaracak kadar geri çekildi. Külotunu Nate'e bıraktı, o da hemen çıkardı. "Şunları alayım," dedi,

Onları avucunun içinde tutuyordu. "Bunları hayatımın sonuna kadar saklamama izin ver. Alabilir miyim?"

Ona güldü ve boxer'ını çekiştirerek indirdi. "Elbette," diye fısıldadı dudaklarına karşı. "Ve iç çamaşırın sende kalabilir."

Acı çekiyormuş gibi inledi, eli bir göğsünü buldu. "Neden sutyen takıyorsun?" diye sordu.

"Çünkü beni beş saniyedir soyuyorsun ve henüz ona gelmedin mi?" diye karşılık verdi. Kadın Kopçayı çözdü ve tam zamanında dudakları göğsüne yapıştı. Adam onun üzerine yuvarlandı, yokluyordu. "Prezervatif," fısıldadı. "Prezervatif, Nate."

"Tamam," dedi. "Anladım." Ve yataktan fırladı, aceleyle ana banyoya koştu, elinde bir paketle büyük boy yatağa geri döndü ve giderken paketi yırtıp açtı. Yatağa uzandı ve onu kendine çekti.

Sonra dondu. Tüm hareketler durdu. Kalçaları birbirine bastırılmış, dudakları birbirine doğru gerilmiş, elleri vücutlarını birbirine yaklaştırmıştı ve adam, "Annie? Sen Buna hazır mısın?"

Kadın hiçbir şey söylemedi ve adam odanın karanlığında kadının yüzünü göremedi. Elini tuttu ve folyo paketini yakaladı. Adamın elini, parmaklarının sorusuna cevap verebileceği şekilde bacaklarının arasına çekti.

Elini uyluğunun iç kısmına götürdü, bacaklarını biraz açtı, harika ıslak kıvrımlarını okşadı. "Aaah," dedi bir kez daha dudaklarına karşı.

"Hazır," diye fısıldadı. "Hazır." Ve sonra korumayı uyguladı.

"Biliyor musun Annie?" dedi. "Eve senin yanına gelmek, seninle sevişmek, her zaman hazır olduğum tek şeymiş gibi geliyor."

"O zaman daha fazla zaman kaybetmeyelim," dedi.

* * *

Hâlâ onun içindeyken, ona sımsıkı sarılarak uykuya daldı. Gecenin bir vaktinde, bir şeyler yapmak için yeterince uyandılar. yeniden aşık oldu. Sabah uyandığında yalnızdı. Küçük bir köpek yavrusu vardı, inliyordu, zayıf ve uzak.

Notunu mutfakta bulmuş:

Nate, o kadar yorgundun ki, gürültülü köpek kahvaltısında uyudun. Uyuman gerektiğine karar verdim. Yolculuğunda hayatının en harika zamanını geçirmeni istiyorum. Her şeyle ben ilgileneceğim. Sen yokken ben de süsleri kaldırayım. Ve dün gece için teşekkür ederim. Mükemmeldi. Sevgiler, Annie

Notu aldı ve tekrar tekrar okudu. "Senden ayrılmak çok zor, Annie," diye fısıldadı. "Özellikle de Noel'de."

* * *

Nathaniel grubun geri kalanıyla eşgüdümlü olarak uçuşlarını ayarladı; hepsi Miami'de kahvaltı için buluşacaktı. Oradan birlikte Nassau'ya uçacaklardı. Santa Rosa'dan San Francisco'ya giden bir banliyö trenine binmesi gerekiyordu. Bu, seyahatinin ilk ayağını gerçekleştirmek için güneye doğru iki saatlik bir yolculuk anlamına geliyordu. yolculuk. San Francisco'dan Miami'ye aktarmasız uçacaktı. Sabah erkenden orada olacaktı. Havaalanında eski çetesiyle kahvaltı edecekti. Aklına büyük bir sınavdan hemen önce, bütün gece ders çalıştıktan sonra birlikte yaptıkları kahvaltılar geldi. Sonra da günün erken saatlerinde Bahamalar'a gidip on günlük tatillerine başlayacaklardı.

Araba kullanmayı umursamıyordu, ki bu iyi bir şeydi, çünkü muayenehanesi onu üç ilçenin dağlarında ve vadilerinde çiftlik hayvanlarıyla ilgilenmek için koşturuyordu. Humboldt County'den Santa Rosa'ya giden yol güzel ve sakindi. Ama inişli çıkışlı tepelerin ve karla kaplı çamların tadını çıkarmak yerine ve dağlar, tek düşündüğü Annie'ydi.

Humboldt County'den ayrılmadan önce onu dükkânından aramıştı. "Birkaç saat içinde ayrılacağım. Sensiz gitmeme izin vermek istediğine emin misin?" diye sormuştu.

"Bu senin yolculuğun, Nate. Benim değil," dedi. "Bunu sen planladın, dört gözle bekledin, parasını sen ödedin-şimdi git ve

zevk alıyorum. Yapacak aile işlerim var. Ve yavru köpek işleri. Döndüğünde tüm süslemeler kaldırılmış, yavru köpekler yeni evlerine dağıtılmış, sen de bronzlaşmış ve dinlenmiş olacaksın. Ve yepyeni bir yıl olacak."

"Orada telefonun çok kötü çektiğini duydum ama gittiğimde seni aramaya çalışacağım," dedi. "Tüm masrafları ödenmiş bir tatili reddettiğin için pişmanlık duyup duymadığını öğrenmek istiyorum.

Ve mutfak tezgahında senin için bir not var. Otel bilgilerim. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Herhangi bir şeye."

Bunu söylediğinde, "Ben" diye düşünüyordu. Bana ihtiyacın olursa ara. Beni özlersen ara.

Ama Annie neşeyle gülmüştü. "Şimdi, Nate, bir şeye ihtiyacım olursa ne yapacaksın? Uçakla eve mi döneceksin? Ülkenin diğer ucunda olacaksın! Ve arkadaşlarıyla birlikte olacaksın, bir buluşma, Nate. Şimdi yapamayacağın şeyler için endişelenmeyi bırak. Eğlenmene bak. Ayrıca, ben hemen hemen her şeyi yönetebilir."

Birkaç hafta önce Nathaniel bu tatili büyük bir heyecanla bekliyordu. Bikinili ve dekolteli kızlarla ilgili birkaç fantezi kurmuştu. O

Kendini güzel bir kadını yemeğe davet ederken gördü; belki de genç ve güzel bir kızı denize götürüyordu. O

geç saatlere kadar arkadaşlarıyla güldüğünü hayal etti, içki ve puro içiyordu. Çıplak bir kadının sırtına güneş losyonu sürmek için kendisine ihtiyaç duyulacağını

düşündü.

Bu zihinsel imgelerin hiçbirisi şu anda onun için işe yaramıyordu. Şimdi tek düşünebildiği önümüzdeki on günün ne kadar uzun olabileceğiydi. En azından etkileyici bir ya da iki balık yakalayacağını umuyordu. Ona götürmek istediği şey de buydu; büyük, monte edilmiş bir yelken balığı. Belki onu yatağın üzerine asar ve ilk Noellerini hatırlarlardı. Ve ayrı geçirdikleri son Noel'i.

* * *

Annie, Nate'le telefonda konuşurken neşeyle gülmüştü ama melankoli onun kahkahalarını çalmıştı.

kapattı. Biraz yorgun olmanın ve onun uzakta olacağı için üzülenin bir bileşimi olduğunu düşündü. Geç saatlere kadar ayaktaydı.

Evini dekore ediyor ve ona o berbat tada sahip kurabiyeleri pişiriyordu; elinde doğru malzemeler yoktu ve elindekiler de taze olmaktan uzaktı. Elbette onun yatağında pek uyumamıştı; adam onu meşgul ediyordu. Ve çok tatmin olmuştu. Harika bir aşıktı ama onu doyurmak yerine daha fazlasını istemesine neden oluyordu.

Ve sonra çok erken kalkması gerekiyordu - eve gitmesi, duş alması, iş için giyinmesi ve dükkândaki kızlar için Noel hediye sepetlerini hazırlaması gerekiyordu.

Acaba onu terk etmeden önce dudaklarını usulca kendi dudaklarına bastırđığını hissetmiş miydi? "Hoşça kal, Nate" dediğini duymuş muydu? Dikkatli ol. Çabuk eve dön" dediğini duymuş muydu? Hiç kıpırdamamıştı.

Onu yakınında tutmaktan, ısıtmaktan ve uyutmaktan mutluluk duymuştu. Bunu hayatının geri kalanında her gün yapmaktan çekinmezdi.

Moralinin bozulduğunu biliyordu ve dükkândaki kimsenin bunu fark etmesini istemiyordu, bu yüzden randevu defterini kaptığı gibi küçük dükkânın arka tarafındaki küçük ofisine doğru yürüdü. Ama Pam'in onu takip ettiğinden emindi. Pam kapı aralığında durmuş, ona bakıyordu.

"Merak etme Annie. Eve, senin yanına döndüğü için çok heyecanlanacak," dedi Pam.

"Elbette. Tabii ki. Başka türlü bir şey söylemedim, değil mi?" "Söylemene gerek yoktu," dedi Pam. "Güldün ve şakalaştın ama telefonu kapattığın anda ayıldın. Ciddileştin. Belki biraz endişeliydin."

"Gitmesine izin vermenin bir hata olduğunu mu düşünüyorsun?" Annie sordu.

"Zaman su gibi akıp geçecek," dedi Pam. "Seni böyle görmek çok güzel. Onu seviyorsun."

"Onu seviyorum," diye itiraf etti. Çünkü hassas ama aynı zamanda kendine çok güvenen ve güçlü biri diye düşündü. Bakımı çok zahmetli olsa da bir sürü yavru köpeğe bayılıyordu. Sabahın ikisine kadar dışarıda olup olmama konusunda iki kez düşünmesine bile gerek yoktu çünkü Birinin bir hayvanla sorunu vardı. Annie'nin yetiştirilme tarzı, hayvanlarla ilgilenen insanların özel bir ruha, değerli bir hediyeye sahip olduğunu kabul etmesini sağlamıştı. Hayvanlardan bir el yalaması ya da belki bir yarışmada iyi bir performans dışında pek bir karşılık alamazdınız. Ve onun ailesi için hayvanlar süt ve et, çatı, yatak ve giysi, toprak ve miras sağlıyordu. Hayvanlara karşı derin bir saygıyla yetiştirilmişti. ve onlarla ilgilenen doktorlar. Bu yetenekli doktorlar, koşulsuz sevginin ne demek olduğunu bilen kadın ve erkeklerdi.

Annie, "Onu seviyorum çünkü şefkatli, güçlü ve akıllı," dedi. Duygusal bir şekilde gülümsedi. "Ve o kadar tatlı ki dizlerimin titremesine neden oluyor. Ama Pam, ona söylemedim. Ona göstermeye çalıştım ama söylemedim."

Pam kıkırdadı. "Çok yakında bu şansı yakalayacaksın." Pam Annie'ye iyice yaklaştı ve sesini fısıltıya dönüştürdü. "Tatlım, sen çok güzel ve akıllısın. Bahse girerim onun dizlerini de titretiyorsundur."

Arkadaşına gülümsedi. "Teşekkür ederim Pam. Bu çok hoş. En tatlı kısmı da bunun sadece bir iltifat olmaması, ciddi olduğunu biliyorum. Onunla gitmemi istediğini söylemiş miydin?"

"Ah, hayır. Bundan bahsetmeyi unutmuş olabilirsiniz. Peki siz baştan çıkmadınız mı?"

"Elbette cazip geldi. Ama bu onun seyahati ve benim de ailemle ilgili işlerim var. Ama bundan sonra, benim onun için hissettiklerimi o da benim için hissediyorsa, ne hissettiğimi bilmeden benden bu kadar uzaklaşmasına son kez izin vereceğim."

Pam onun koluna sahte bir yumruk attı. "İyi plan. Beş yıldır seninle çalışıyorum Annie, bu küçük dükkânın bayiliğini almadan önce. Daha önce hiç aşık oldun mu?"

Annie bir kahkaha attı. "Saçmalama, yirmi sekiz yaşındayım. İkinci sınıftaki Dickie Saunders'tan başlayarak pek çok kez aşık oldum."

Ama hiç böyle olmamıştı, diye düşündü. Hiçbir şey buna yakın bile değildi. Stresli ya da endişeli olduğunda şakaklarına masaj yapmak istiyordu, ona sarılıp rahatlatmak istiyordu, sahip olduğu her duyguyla ona güvenmek istiyordu.

Eğer ona ihtiyacı olursa onun için savaşa girerdi ya da daha iyisi onunla birlikte ağlayana kadar gülerdi. Onun yanında durmak ve işinde ona yardım etmek çok iyi hissettirirdi. Ya da barışmadan önce onunla bir süre tartışmak.

bir daha asla regl olmayacağına ve onun da çok bilmişlik yapmayacağına söz vermesi gerekecekti. Bir yeşil olarak Ona boğa kurbağası diyordu. Hayatında hiç onun içini bu kadar hızlı görebilen, aklını okuyabilen, duygularını hissedebilen bir erkek olmamıştı.

Bir tür şaşkınlık içinde olduğunu fark ederek yeniden odaklandı ve arkadaşına baktı. Omuz silkti.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Pam gülümseyerek.

* * *

Nathaniel San Francisco'dan Miami'ye giderken tıka basa dolu bir 747'nin soğuk camına yaslanmıştı. Beş saatten fazla gece uçuşu. Üç ya da dört kez ayağa kalktı ve loş kabinde dolaştı. Normalde

uzun uçuşlarda uyur, ama bu uçuşta değil. Noel arifesi sabahı saat 7:00'de varış noktasına ulaştığında, dış hatlar terminalinde önceden seçilmiş bir restoranda kahvaltı için arkadaşlarıyla buluşmadan önce neredeyse bir saati vardı.

Restorana vardığında, Jerry, Ron, Cindy ve Tina oradaydı, etraflarında bir yolcu gemisini batıracak kadar bavul vardı. Bob, Tom ve eşleri yoktu. Jerry önce Nate'i gördü ve seslendi, "Hey, bakın kim gelmiş Kendini kırmızı-gözden sürükledi. Berbat görünüyorsun dostum," dedi sırtarak ve elini uzattı. "Bu adama bir Bloody Mary getirin!"

Nate el sıkıştı, sarıldı, limon dilimi ve kereviz sapıyla tamamlanmış içkiyi kabul etti ve kadehini kaldırdı. "Sizi görmek harika çocuklar," dedi. "Bu şekilde buluşmaya devam edemeyiz."

"Hiç buluşmamaktan iyidir." Jerry saatine baktı. "Bir buçuk saatimiz var." Etrafına bakındı ve kaşlarını çatı. "Nathaniel, bavullarını kontrol ettirebildin mi?"

"Hayır, onu bir skycap ile bıraktım."

Biraz baş sallama oldu. Tina, "Her zaman bizden bir adım önde olmuştur," dedi.

"Sorun şu ki, gelemeyeceğim. Üzgünüm çocuklar."

Şaşkın bakışlar ona cevap verdi. "Şimdi bakma dostum ama Miami'desin. Neredeyse Bahama Mama'da cennet."

Nate kıkırdadı ve Bloody Mary'sinden bir yudum aldı. "Bu iyi bir fikirdi," dedi içki hakkında. "Bagajımı havayolu şirketinin kontuarında skycap'in yanında bıraktım. Benim için bir uçuş ayarlamaya çalışıyorlar ama durum pek parlak görünmüyor. Kim Noel arifesinde bilerek seyahat eder ki? Neden hepsi dolu? Mecbur olmasam Noel arifesinde asla seyahat etmem ama onlara her şeyi kabul edeceğimi söyledim. Hindi yemeğimi burada yiyebilirim."

"Bu da ne...?"

"Bu bir kadın," dedi Nate. Başını sallıyor ve kendi kendine gülüyordu. "Bir kadına geri dönmeliyim."

Jerry elini onun omzuna koydu. "Tamam, dur tahmin edeyim, uçakta sarhoş oldun..."

"Neden onu getirmedin?" Cindy sordu.

"Gelemedi," dedi Nate. "Ailevi işleri vardı ve bunu kaçıramazdı. Ailesine çok yakın, hem de harika bir aile. Ben de evde kalacağımı söyledim ama o buna hayır dedi. Tatilimi yapmam gerektiğini söyledi. Israr etti. Ben de ona izin verdim."

"Pekala dostum, kafanı burada tut. Onu ara, onsuz perişan olduğunu ve yakında eve döneceğini söyle. Hâlâ aynı şekilde hissediyorsan iki ya da üç gün içinde bir uçak bul."

"Gitmem gerek," dedi Nate. "Benim için bir uçak bulurlarsa siz eziklerle bir barda oturmak istemiyorum." İçkisinden bir yudum daha aldı. Gözlerini içkiye dikti. "Gerçekten, bu iyi bir fikirdi. Yolculuk da öyle. Gelecek yıl bunu denemek isteyen var mı? Gelecek yıl herhangi bir sorunla karşılaşmamam gerekiyor - aklıma gelen bu."

Jerry, "Nathaniel, eğer o doğru kişiye, hiçbir yere gitmiyor," diye girişimde bulundu.

Sırıttı. "En iyi kısmı da bu. Hiçbir yere gitmiyor. Ama Noel'in Annie için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. O Noel perisi gibidir." Kıkırdadı. "Dinleyin, bunu anlamanızı beklemiyorum ama sizinle birkaç gün geçirmeyi dört gözle bekliyor olsam da uçakta aklıma geldi, onsuz kendimi yalnız hissedeceğim. Ben

Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşlarımla birlikte olacağım ve çok eğlenemeyeceğim çünkü o benimle değil." Başını iki yana salladı. "Şu anda nerede olmam gerektiğini biliyorum ve oraya gitsem iyi olacak."

"Nathaniel, bu da geçecek," dedi Ron. "Bu kadını ne zamandır tanıyorsun?"

"Oh, Tanrım- yaklaşık üç hafta. Hayatımın en güzel üç haftasıydı. Doğru kişiyi bulduğunuzda, uçmuyorsunuz

ve onu nasıl hissettiğini merak ederken bırak. Jerry, beyni hasar görmüş bir kadın bulursan onu senin yanına atarsan, bunu hatırlamak isteyeceksin - onu gözünün önünden ayırmayacaksın ve onu sevdiğini söylemeden bırakmayacaksın. Anladın mı?"

Jerry'nin kafası karışmış görünüyordu. "Çiçekçileri bu yüzden icat etmediler mi? Sadece büyük, pahalı bir parti çiçeği çevirip-"

"Nathaniel, bu çok tatlı," dedi Tina. "Bu kadar tatlı olduğunu bilmiyordum. Bir kere çıkmamış mıydık? Bana karşı hiç bu kadar tatlı oldun mu?"

Nate gülerek içkisini bıraktı ve onu yakaladı, ona sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Eski dostu Cindy'ye sarıldı. Jerry'nin koluna yumruk attı ve Ron'un elini hızlıca sıktı. "İrtibatta olacağım. Kumsalda iyi vakit geçir. İçki için teşekkürler. Bob ve Tom'a söyle Onları kaçırdığım için üzgünüm. Mutlu Noeller." Ve arkasını dönüp uzaklaştı.

* * *

Ayın yirmi üçünde dükkânı kapattıktan sonra Annie hemen Nate'in evine gidip yavru köpeklerle ilgilenmişti. Akşam yemeğinden sonra çiftliğe geri dönmüş ve gece için hazır olduklarından emin olduktan sonra bir süre kalıp Noel süslemeleriyle uğraşmanın keyfini çıkarmıştı. Virginia, Noel sabahı yavru köpekleri kontrol edecek kadar iyi davranmıştı.

Ayın yirmi dördünde, zaten atlara bakmak zorunda olduğu için.

Annie el sanatları mağazasından beş adet süslü şapka kutusu satın almıştı ve Noel arifesinde Pam için küçük bir yavru köpeği (dişi Vixen) yanına aldı. Pam'in annesi yavru köpeği Noel sabahına kadar güvende ve sıcak tutacaktı. Öğlen dükkânı kapattılar ve Annie çiftliğe gitmeden önce Nate'in evine döndü.

Çiftlikte Noel arifesinde uzun süredir devam eden bir gelenek vardı: Hank bir saman arabasını taze samanla kaplıyordu,

Annie'nin atlarını bağladık ve çocukları gezintiye çıkardık. Kadınlar akşam yemeğini bitirirken. Kış güneşi erken batıyordu, bu yüzden akşam yemeğinden önce ot gezintisi yapacaklardı. Kar yağmaya başlamıştı, bu yüzden arabanın çiftlik yollarından ayrılmaması gerekiyordu. Yedi çocuk, babaları ve dedeleri şarkı söyleyip gülerек yola koyuldular.

Mutfakta ise geleneksel pırzola hazırlanıyordu. Geçmiş yıllarda kendi sığırlarıydı ama artık satın almak zorundaydılar. Annie mutfak penceresinden saman arabasının evden uzaklaşmasını izledi. Kendine huysuz olmamasını söyleyerek, Nate'i çocuklar, babası ve kardeşleriyle birlikte dışarı göndermeyi hayal etti. Bunun için önünde yıllar vardı.

Rose arkasından yaklaştı ve kollarını Annie'nin beline doladı. "Gstersen sen de onlarla gidebilirsin," diye mırıldandı. "Mutfakta gereğinden fazla yardım var. Bana sorarsan çok fazla!"

Annie annesine güldü. "Ben evde kalıyorum," dedi. "Yemekten sonra Noel Baba adına teslim etmem gereken yavru köpekler var. Üç çocuğumuz kaldı. Sanırım Noel'den sonra, işte işler daha sakın olduğunda, ilan vereceğim. Barınakları da arayıp potansiyel ebeveyn olarak iyi gördükleri birilerinin yavru köpek arayıp aramadığını soracağım."

Rose parmağıyla Annie'nin saçlarını kulağının arkasından geçirdi. "Bu yıl biraz keyifsiz misin?" diye sordu sessizce.

"Ben iyiyim," dedi başını sallayarak.

Rose, "Onu özlemek sorun değil, özellikle de tatillerde," dedi. "Nathaniel'den hoşlanıyorum. İyi bir çocuğa benziyor."

Tanrım, diye düşündü Annie, eğlenerek. Annesine onun tamamen erkek olduğunu söyleyemezdi. Yetişkin hayatında tecrübe ettiğinden daha fazla erkek. Ve eve döndüğünde de onu gitmeden önceki kadar rahatsız etmesini umuyordu.

"Her şeyi hazırlayalım.

Anne. Biz farkına bile varmadan geri dönmüş ve donuyor olacaklar."

Tabii ki çocuklar gezintinin bitmesini istemediler. soğuktan mosmor olmuşlardı. Hank arabayı arka tarafa çekti.

Çocukları eve bıraktı, böylece anneleri onlarla ilgilenip onları ısıtabilecekti. Sonra oğullarının yardımıyla atların kancalarını çözüp ahıra götürdüler ve onları fırçaladılar. ve onları besledi. Herkes içeri girdiğinde ev, saman ve at kokularının yanı sıra gürültü ve yemek kokularıyla dolup taşıyordu. Yolculuktan hikayeler, Kahkahalar evi doldururken etler kesildi ve lezzetli yemekler tabak tabak sofraya taşındı. Sonra masalara dağıtılır.

Saman gezintisi sadece eğlenmek için değildi. Aksi takdirde gecenin yarısına kadar uyumayacak olan çocukları yormak için hesaplanmıştı. Ana yemek ve tatlıdan sonra kadınlar temizlik ve kahve için mutfağa yönelirken, büyükbaba, Annie'nin erkek kardeşleri ve çocuklar da çeşitli masa oyunları hazırladılar. Annie o zaman ayrıldı. Nate'in evine geri dönmesi, Noel yavrularını toplaması ve bazı teslimatlar yapması gerekiyordu.

Toparlanıp kamyonetine doğru giderken evin arka tarafına doğru dolaştı. Ay o kadar yüksek ve parlaktı ki çiftliği aydınlatıyordu. Paslı kırmızı renkteki yıpranmış ahır sessiz duruyordu. Hayat dolu olduğu zamanları hatırladı. -İnekler, atlar, keçiler, tavuklar, insanlardan bahsetmiyorum bile. McKenzie çocuklarının her biri çiftlikte büyük partiler verirdi. Babası bir çukur kazar ve içini sıcak kömürlerle doldururdu. mısır pişirmek için; sosisli sandviçler ızgarada pişirilirdi ve Rose kocaman bir kase patates salatası ve nefis haşlanmış yumurtalar hazırlardı. Kasabadan çiftliğe gelen çocuklar otlaklarda, ahırda ve ormanda çılgınca koşardı. Ahırın kirişlerinden iple sallanırlar ve saman yığınının içine düşerler, atlara binerler, keçileri kovalarlardı. O da inişli çıkışlı tepelere ve otlaklara bakarken dün gibi hatırlıyordu.

Bir gün, diye düşündü, kendi çocuklarım ve onların arkadaşları burada oynayacaklar.

Saman arabasına tırmandı ve tatlı samanların üzerine uzanıp gökyüzüne baktı. Açık ve siyahtı,

yıldızlarla beneklenmişti. O anda ev
Gürültüden zonkluyordu, ama normalde burası çok sessizdi.
Yüz metre öteden bir yaprak hışırtısı duyabileceğiniz bir ülke.

Yaklaşan bir arabanın sesi doğrulmasına neden oldu ve
en yakın komşuları olan Dickson'ların kamyonetini tanıdı. Bir
başka taşra geleneğiydi; insanlar birbirlerine uğrar, ev
yapımı ikramlar getirir ve en azından bir fincan kahve içmek
için kalırlardı. Elbette McKenzie'ler aile evdeyken ziyarete
gitmezlerdi, sayıları çok fazlaydı. Dickson'ların arkasından
ikinci bir kamyon geldi -görünüşe göre bütün aile geliyordu.
Görünmez olmayı umarak tekrar samanların üzerine çöktü.
Hepsi içeri girdiğinde, o da kaçacaktı. Kendini pek sosyal
hissetmiyordu.

Şu anda birlikte olmak istediği tek bir kişi vardı. Kendine
sarıldı ve onun kollarıymış gibi davranmaya çalıştı.

-

"Annie? Burada mısın?" Beau arka verandadan seslendi.
Cevap verme, dedi kendi
kendine. "Annie!"

Ama kamyoneti ön tarafa park etmişti. "Yıldızlara
bakıyorum ama birazdan gidiyorum. Ne?"

"Sadece nerede olduğunu bilmek istedim!" diye bağırdı.

"O zaman git ve beni yalnız bırak! Korkutuyorsun
yıldızlar!" Ve sonra daha sessiz bir şekilde "Haşere" diye mırıldandı.

Saniyeler sonra vagonun hareket ettiğini hissetti,
gıcırdadığını duydu ve iri bir beden yanına, samanların
üzerine yığıldı.

"Ah, Beau, seni pislik!" diye neredeyse bağıırıyordu.
Doğruldu, eldivenli eliyle saçındaki samanları topladı ve
yanındaki cesede baktı. Beau değildi. Nathaniel onun
yanındaki samanlıkta yüzüstü yatıyordu. "Burada ne işin
var?" diye sordu şaşkınlıkla.

Başını bir tarafa çevirdi. "Ayaklarını yerden kesmek için
geri geldim ama o kadar uzun zamandır ya uçuyorum ya
araba kullanıyorum ya da havaalanlarında takılıyorum ki
yuvarlanamayacak kadar yorgunum.

Seni bir yere sürüklemek şöyle dursun. Ve ben pek bir şey alamadım.

Gitmeden önceki gece de uyumadım." Sırıttı. "Çok teşekkür ederim."

"Sen gitmedin mi?" diye sordu.

"Ben gittim. Miami'ye kadar gittim." "Ve geri mi döndün?"

Kocaman esnedi. "Yolun yarısında Bahamalar'a sensiz gidemeyeceğimi anladım ama uçağı geri çevirmedi." "Bir an sessiz kaldı. "Sen aklını kaçırmışsın."

"Anlat bana," dedi. "Bana ne yaptın?" "Sanki bu benim suçummuş gibi? Sen bir deli misin?"

Tekrar esnedi. "Üç hafta öncesine kadar normaldim," dedi. "Noel arifesinde bu kadar çok insanın uçması inanılmaz. Ben aktarmasız uçamadım. Bütün gün bir aşağı bir yukarı gidip geldim. I

Miami'den Lansing'e, Seattle'dan San Francisco'ya gitmek zorunda kaldım. Son bacakta tuvalete binmek zorunda kaldım."

"Yapmadın," dedi gülererek. Onun yanında samanların üzerine uzandı.

"Sonra bir araba kiralamak ve kamyonetimi almak için Santa Rosa'ya gitmek zorunda kaldım. Sonra da eve döndüm."

"Hey!" diye seslendi Beau arka verandadan. "Atları bağlamak ister misiniz?"

Annie tekrar doğrulup oturdu. "Hayır, teşekkür ederim," diye bağırdı. "Lütfen gider misin?"

"Samanlıkta yiyiştir musunuz?"

"Gidin buradan!" diye bağırdı ikisi de.

"Tanrım." Arka kapı çarpıldı.

Annie tekrar uzandı. "Şimdi, aklında ne var?" diye sordu ona.

"Bir planım vardı," dedi. "Sana seni sevdiğimi söyleyecektim, sonra seni baştan çıkaracaktım, yanaklarına gerçekten güzel bir kızarıklık koyacaktım, ama gücüm olduğundan emin değilim. Yine de seni seviyorum. Ve bu gece biraz uyumak bana ikinci bir rüzgar verebilir, bu yüzden kendini hazırla."

Kadın kıkırdadı. "Doğurmam gereken yavrular var," diye

bilgi verdi ona.

"Ah, bunu daha yapmadın mı? Eve gidip yatarız diye umuyordum...."

"Neden seni evine götürmüyorum, sonra sen uyursun, ben de yavruları teslim ederim. Yuvarlanamıyorsan araba kullanmamalısın bence."

"İyi olacağım," dedi samanların arasında yüzüstü yatarken.

"Göreceksin.

Her an canlanabilirim."

"Beni seviyor musun?" diye sordu. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Yuvarlanamadı ama bir kolunu kadının beline doladı ve onu kendine çekti. "Beni çok etkiliyorsun, Annie McKenzie, bir daha asla özgür bir adam olamayacağım. Çok yakında sen de beni sevdiğini söylemek isteyeceksin. Acele et, olur mu? Bunun için bilinçli olmak istiyorum."

Ona güldü.

"Söyle, lanet olsun," diye emretti.

"Ben de seni seviyorum," dedi. "Aynı gün içinde geri döndüğüne inanamıyorum. Neden sadece aramadın? Ya da geri gelip bana berbat bir zaman geçirdiğini söylemedin? Tatilini yapıp sonra bana söyleyebilirdin."

"Çünkü Annie, eğer senden uzak kalırsam yalnız kalacağımı fark ettim. Etrafımda ne kadar çok insan olursa olsun, seninle birlikte olmazsam kendimi yalnız hissedecektim." Onu kendine çekti. "Seninle birlikte olmanın benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istedim. I Bu kadar zahmete değdiğini bilmeni istedim. Sen sonraya bırakabileceğim bir şey değilsin. Nasıl hissettiğimi söylemek için bir notla çiçek gönderebileceğim türden bir kadın değilsin - kollarımda olmalısın. Seninle kolay yolu aramıyorum, Annie. Sonsuza kadar sürecektir bir yol istiyorum. Ve bunun değişeceğini hiç sanmıyorum. Şimdi lütfen yavruları teslim edip biraz uyuyabilir miyiz?"

"Elbette," dedi, parmaklarını kulağının üzerindeki kısa saçlarda gezdirerek. "Mutlu Noeller, Nathaniel."

"Mutlu Noeller, bebeğim. Sana bir şey getirdim. Bir elmas."

"Bana elmas mı getirdin?" diye sordu şaşkınlıkla.

Cebini karıştırdı ve bir anahtarlığa takılı, yaklaşık bir misket limonu büyüklüğünde plastik bir elmas çıkardı. "Birlikte geçirdiğimiz ilk Noel arifesinde hediyen için havaalanındaki hediyelik eşya dükkanından alışveriş yaptım. Bu arada, gerçek elması aldığımda bu kadar büyük olacağını sanmıyorum."

Güldü ve onu öptü. "Bunu ne kadar sevdiğimi asla bilemeyeceksin."

"Bana göstermek ister misin?" diye sordu ona sıkıca sarılarak. "Göstereceğim," diye söz verdi.

"Önümüzdeki elli yıl boyunca." "Bana uyar, Annie. Seni deli gibi seviyorum."

"Dizlerimi titretiyorsun," dedi. "Seni eve götüreyim de biraz daha sallanmaya başla."

"Benim için zevk." Ayakta duramayan bir adam için şaşırtıcı bir tutkuyla öptü onu. "Hadi eve gidelim."

* * * * *

"Carr'ın sevilesi kusurlu kahramanlar ve kadın kahramanlar yazma yeteneği her sayfada kendini belli ediyor."

-Publishers Weekly Eve Dönüş hakkında

New York Times'ın 1 numarasından daha fazla harika okumalar mı arıyorsunuz?
çok satan yazar Robyn Carr?
Sıkı çalışma ve kararlılığın hayalleri gerçeğe dönüştürebildiği küçük Oregon kasabası Thunder Point'i ziyaret edin:

En Çılgın Hayaller

Beğenilen Thunder Point serisindeki her yürek ısıtan hikayeyi mutlaka okuyun:

Gezgin Yeni
Gelen Kahraman
Şans Söz
Eve Dönüş Bir
Dilek
Yeni Bir Umut

Bazen aşk beklenmedik yerlerde kök salar. Ve bazen ihtiyacınız olan tek şey mükemmel küçük kasaba ortamıdır.

Robyn'in Virgin River serisini bugün toplayın!

Virgin Nehri
Barınak Dağı
Fısıldayan Kaya
Bir Virgin Nehri Noel'i

İkinci Şans Geçidi
Temptation Ridge
Cennet Vadisi
Yasak Şelaleler
Angel's Peak
Ay Işığı Yolu
Vaat Kanyonu
Vahşi Adam
Deresi Hasat
Ayı
Noel İçin Beni Eve Getir Gizli
Zirve Redwood Bend
Gündoğumu Noktası
Benim Noel Türüm

**"Seksi, komik ve son derece dokunaklı."
The Chance hakkında -Library Journal**

Şimdi hazır!

Yeni yayınlarımız hakkında bilgi almak, özel tekliflere erişmek, ücretsiz çevrimiçi okumalar ve çok daha fazlası için www.Harlequin.com adresinden bizimle bağlantı kurun!

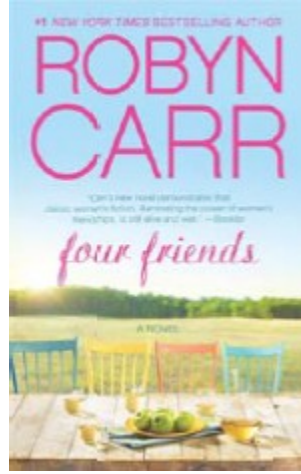
İletişimde kalmanın diğer yolları:

Harlequin.com/Newsletters
Facebook.com/HarlequinBooks
Twitter.com/HarlequinBooks
HarlequinBlog.com

**"Carr'ın yeni romanı, kadın arkadaşlıklarının gücüne ışık tutan klasik kadın kurgusunun hâlâ canlı ve iyi durumda olduğunu gösteriyor."
-Booklist**

Robyn'in çok satan bağımsız romanı **Dört Arkadaş**'ı da kaçırmayın.
arkadaşlık, evlilik ve anneliğin karmaşıklıkları- şimdi satışta!

**"Kadınlara ve hayatlarının tam olarak bekledikleri ya da düşündükleri gibi olmadığını fark ettiklerinde yaptıkları seçimlere düşündürücü bir bakış."
-Kirkus Reviews**

Kopyanızı bugün sipariş edin!

Yeni yayınlarımız hakkında bilgi almak, özel tekliflere erişmek, ücretsiz çevrimiçi okumalar ve çok daha fazlası için www.Harlequin.com adresinden bizimle bağlantı kurun!

İletişimde kalmanın diğer yolları:

Harlequin.com/Newsletters

Facebook.com/HarlequinBooks

Twitter.com/HarlequinBooks

HarlequinBlog.com

New York Times çoksatan yazarı Robyn Carr'ın en yeni Thunder Point romanı [WILDEST DREAMS](#)'ten bir alıntı için [okumaya](#) devam edin.

Sahilde olan pek çok şey Charlie Simmons'ın gözünden

kaçmamıştı. On dört yaşındaydı ve annesi hemşireydi.

Sahile bakan tepede yaşayan ALS hastası Winnie Banks ile ilgileniyordu. Charlie her gün annesiyle birlikte işe gelirdi. Evin, kasabanın ve sahilin etrafında takılırdı. O, her şeyden çok, gözlemciydi. Katılımcıdan çok gözlemciydi. mümkünse değiştirin.

Ağustos ayının üçüncü haftasıydı, Winnie'nin evinin yanındaki evin içi ve dışı tamamlanmıştı ve nihayet bir nakliye kamyonu garaja yanaşmıştı. Charlie eve ilk baktığında yeni sahibini görmüştü. Sahil yolundan bisikletle geçmişti.

pahalı görünümlü yol bisikleti. Cooper'la körfeze bakan güvertede buluşmuşlardı. Eve birlikte girmişler ve geri çıkmamışlardı, en azından sahil tarafında.

Cooper daha sonra bisikletli adamın ilgilendiğini ve bir teklif yaptığını bildirdi.

Nakliye kamyonu yanaşıp boşaltmaya başladığında, Charlie bir göz atmak için ön tarafa çıktı. Bu sırt boyunca uzanan tüm evler Pasifik'e bakıyordu, güvertelerinden ve oturma odalarından mükemmel bir manzaraya sahiplerdi, ancak ön kapıları ve garajları tepenin üstündeki yola bakıyordu. Charlie, Cooper'ın nakliyecilerle konuştuğunu gördü ve işi bitene kadar sabırla bekledi.

"Spor aletlerinin merdivenlerden indiğinden emin olun, çok ağırlar. Alt kattaki oyun odasını egzersiz odası yapıyor. Yaşam alanları bu katta. Ebeveyn yatak odasını, mutfak, oturma odasını tespit edebilmelisiniz,

banyo, diğ er her Şey için bu katta. Teslimatı onaylamam için hazır olduğunuzda barda olacağım."

Cooper sahibi olduğı bara doğru yürürken Charlie'nin yanından geçti. "Kim taŐınıyor, Cooper? Milyon dolarlık bisikleti olan adam mı?"

Cooper sırtıttı. "Aynen  yle. Şu anda Şehir dışında."

"YarıŐta mı?" Charlie sordu.

"Avustralya'da büyük triatlon."

"Vay anasını," dedi Charlie. "O bir Ironman mı?"

Cooper güldü. " yle."

"Adı ne?" Charlie sordu. "Blake Smiley.

Onu araŐtıracak mısınız?"

"Benim işim bu, Cooper. Seni bilgilendirmemi ister

misin?" "Sanırım yeterince bilgim var, ama

teşekkürler." "Hiç triatlonda yarıŐmak istedin mi

Cooper?"

"Kesinlikle asla," dedi, açıkça eğlenerek. "Bunu yapabilen insanlara hayran olmadığımдан değil..."

"Ne zaman burada olacak?"

"Emin değilim. Her an olabilir, sanırım."

"YarıŐı izleyeceğim. Avustralya'da nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, nerede olduğunu bilmiyorum. Çok fazla olabilirler mi?" Cooper sordu.

Charlie ilgileniyordu. Dizüstü bilgisayarını çıkardı ve adamı araştırdı. Charlie'nin uzun zamandır yaptığı Şey buydu - dizüstü bilgisayarında bilgi bulmak ve öğrenmek çünkü çok fazla arkadaşı yoktu ve diğ er çocuklar gibi koşup oynayamıyordu. Charlie k   k ken bazı ciddi alerjiler ve astımdan muzdaripti ve bu nedenle daha sessiz bir hayata hapsolmuŐtu. K   k ken sık sık geçirdiğı bronŐit ve zatürre nöbetlerinin yaşına göre biraz cılız kalmasına neden olduğuna inanıyordu. Ya bu ya da anne tarafından Vietnam kökenli olması. Ama sonra bir gün birisi eski bir dizüstü bilgisayar verdi, ona nasıl kullanılacağını gösterdi ve tüm

Bu kapalı mekan günleri, ortalama on dört yaşından daha zeki bir çocuk ortaya çıkarmıştı.

Charlie'nin annesi Lin Su Amerikalıydı. Charlie'nin biyolojik babası beyaz Amerikalı olduğu için onu Amerikan-Amerikalı yapmıştı. Siyah saçlarında ve koyu renk gözlerinde Vietnam'ı görebiliyordu.

Blake Smiley'e baktı. Adam on beş yıldır yarışlıyordu. Üniversiteye burslu olarak gitmişti ve otuz yedi yaşındaydı. Smiley bir triatlon şampiyonuydu.

Oahu'da ilk galibiyetini aldıktan sonra birçok kez; birkaç rekoru vardı, biyoloji ve fizyoloji diploması vardı ve birkaç şirket tarafından sponsor edildi ve hatta süslü bir meyve suyu mikseri için bir reklam yaptı. Meyve suyu karıştırıcısı mı? Charlie merak etti. Smiley aynı zamanda bir koç, danışman ve

Bazen motivasyon konuşmacısı. Charlie TED Talks'a bayılıyordu; başarılarıyla insanlara bir şeyler öğretecek ya da ilham verecek kadar zeki ya da deneyimli olmayı çok isterdi. Charlie kendi kendine "O bir tanrı" diye mırıldandı. Bir de boyu vardı. Bir buçuk metre boyunda ve yüz elli kiloydu. Çok büyük değildi. Charlie bunu cesaret verici buluyordu.

Adamı görmüştü. Çok güçlü görünüyordu. Yırtık pırtık. Onu bisikletiyle sahil yoluna inerken, bisikletini alırken ve Cooper'la güvertede buluşmak için iki kat merdiveni koşarak çıkarken görmüştü.

o evi satın aldı. Ama profesyonel sporculara göre küçüktü.

İlgisini çeken ikinci şey ise Smiley'nin yüzmeyi kendi kendine öğrenmiş olmasıydı. Atletik kariyerini nasıl hayatta kalma içgüdüleri ve pratik üzerine inşa ettiğii hakkında konuşmalar yaptı.

Charlie yüzemezdi. Koşsa bile annesi çıldırırdı ve arka bahçede bir havuz olmadığı kesindi. Charlie yüzmek istiyordu. Bütün yazı burada, sahilde takılarak, büyük çocukların kürek sörfü ve son zamanlarda da rüzgâr sörfü yapmalarını izleyerek geçirmişti. Çocuklarla birlikte kürek tahtasına binmişti.

başka biri kürek çekiyordu. Ve üzerinde can yeleğii vardı...

Charlie dizüstü bilgisayarını kapattı ve Winnie'nin yatak

odasına gitti.
Kapıyı hafifçe çaldı. Ne olduğu belli değildi.

içeride bir şeyler oluyordu. Banyo yapıyor, hazırlanıyor, kitap okuyor ya da Winnie uyuyor olabilirdi. "İçeri gel," dedi annesi.

Kapıyı iterek açtı ve annesinin Winnie'ye manikür yaptığını gördü. Winnie maniküre bayılırdı. Winnie iyi bir arkadaş olmuştu; dizüstü bilgisayarlarında birlikte çok zaman geçiriyor, konuşuyor, bir şeyler çözüyorlardı.

"Buna asla inanmayacaksın," dedi gözlüklerini burnuna doğru iterek. "Yandaki yeni adam mı? O bir Ironman!"

Telif Hakkı © 2015 Robyn Carr

ISBN: 9781459291287

NOEL AĞACININ ALTINDA

Telif Hakkı © 2009 Robyn Carr

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretleri ödeyerek, siz bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya

Yayıncı Harlequin Enterprises Limited, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario, Canada M3B 3K9'un açık yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemine.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

® ve ™ yayıncının ticari markalarıdır. Ticari Markalar ile gösterilen ürünler Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Fikri Mülkiyet Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

www.Harlequin.com